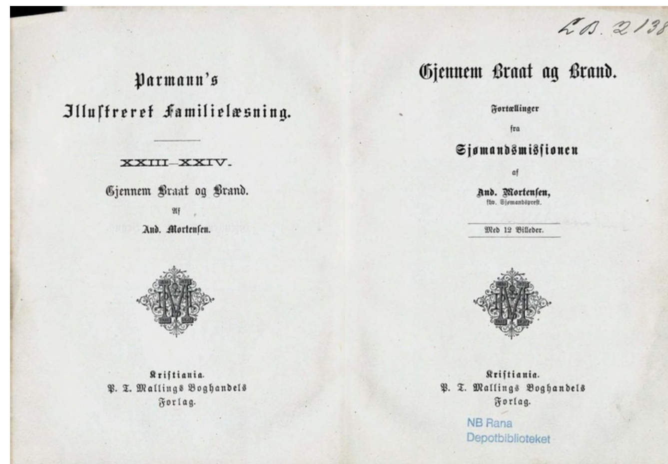

Parmann's
Illustreret Familielæsning.
XXIII–XXIV.
Gjennem Braat og Brand.
Af
And. Mortensen.
Kristiania.
P. T. Mallings Boghandels
Forlag.

Gjennem Braat og Brand.
Fortællinger
fra
Sjømandsmissionen
af
And. Mortensen,
Med 12 Billeder.
Kristiania.
P. T. Mallings Boghandels
Forlag.

Gjennem Braat og Brand.

Fortællinger fra Sjømandsmissionen

Forord til den elektroniske udgave

Dette verk (N:o XXIII-XXIV i serien Parmann's Illustreret Familielæsning) av **Andreas Mortensen** (1849-1904) er digitalisert i august 2006 av Nasjonlabiblioteket i Oslo og tilpasset for Projekt Runeberg i november 2013 av Ralph E.

Parmanns Familielæsning.

Et illustreret Folkebibliothek i tvangfrie Hefter.

Det udgaar saavidt muligt i enkelte Nummere eller Hester paa ca. 5 Ark til en Pris af 50 Øre pr. Nummer; men da hvert Hefte er tænkt at skulle danne et asslnttet hele for fig, vil det undertiden blive nødvendigt at slaa to eller slere Nummere sammen. Parmanns Familielæsning er begyndt med følgende Skrifter: Nr 1. Norske Sagn. Efter forskjellige Forfattere famlede ved B. Vislie. Med ^ Illuftratjoner. Pris Øre; indb. Øre, Nr, 2^4 Fra Østen. Reife.Erindringer fra ^Egypten, Syrien og Palæftina af Birger Hall. Gjennemfeet af Volrath Vogt Med Billeder. Pris Kr. 1,50; i Papbind Kr. 1,85.^ i Shirting Kr. 2,75. Nr. 5. udvalgte Fortællinger og Skildringer af Karl Støber. Med anbefalende Forord af J. G. Blom. 1. Med 4 Jlluftrationer. Anden gjennemsete 11dgave. Pris 50 Øre^ indb. 7(^ Øre. Nr. Spanske Eventyrere paaKolumbus^s Tid. Efter ^ahfing-ton Jrtving og andre hiftoriske Kilder. Med 4 Illustrationer. Pris 50 Øre; indb. 70 Øre. Nr. 7. Biografier af den norske og svenske Kongefamilie 1^18— 1^88. (Det Bernadotteske Kongehus i 70 Aar). Af Nielsen. ^Med Portrætgruppe as kongefamilien og 2 andre Billeder. Pris 50 Øre^ indb. 70 Øre. Nr. 8^11. Stanleys Reise gjennem de sortes Verdensdel. I forkortet Bearbeidere efter den autoriferede originaludgave af „Gjen-nem det mørke Fastland" ved Eilert Paulsen. Med 2 Portræter a Stanley, 50 andre Illustrationer og et Kort. Pris Kr. 2,0^ i Pap-bind Kr. 2,35; i Øriginalbind Kr. 3,25. Nr. 12. Stanleys Ekspedition til Emin Paschas Befrielfe. Estere ^^ ved Eourheron^Aamot Med^ ^ Portræter, 1 Billede fra Kongofkoven og et Kort. Pris 50 Øre^ Papbind 70 Øre ; i Øriginalbind Kr. 1,35. Nr, 13—15. Stanleys Liv og Virkfomhed. Efter ^tri^^ ^r^lc^r ^c^t^r^ ved Birger Hall. Med Stanleys Portræt og 50 andre Illustrationer famt 2

Korter. Pris Kr. 1,50^ i Papbind Kr, 1,85; i Øriginalbind Kr. 2,75. Nr. 1^. Monica. Fortids-Billede. Efter det tyske ved J. E. Futtrup. Med Billede af Monica og Augustin. Pris 50 Øre^ indb. ^70 Øre.

Nr. Øm Luthers Liv og Død af Melanchthon, Luther felv, ^ustus Jonas og M. E^lius. Nogle vigtige Kildeskrifter til Luthers Liv, oversatte dels fra Latin, dels fra Tysk af J. Velsheim. Med Portræt af Luther og Melanchthon. Pris 50 Øre^ indb. 70 Øre.Nr. 18—20. Normændenes Øpdagelse af Amerika. Novellistisk sremstillet af Profesfor Hodgetts i c^tr ^^r. Med Professor Hodgetts Portræt og 15 andre Jllustrationer. Pris Kr. 1,50; indb. Kr. 1,^5; i Øriginalbind Kr. 2,75.

Nr. 21. Hvorledes Stanley udarbeidede det mørkeste Afrika^. En Sviplur til ^Egypten as E. Marstou. Øversat sra Engelsk as Øl a f Torp. Med 14 Jlluftralroner. Pris 50 Øre^ indb. 70 Ore.

Nr. 22. En ^elfkabstur til Maanen, Astronomifk.romantisk Reise-skildring as Torvald Kohl, Med 11 Illustrationer tildels efter Originaltegninger. Pris 50 Øre^ indb. 70 Øre.

Nr. 23—2^. Gjennem Vraat og Vrand, Fortællinger fra Sjømands-misfionenaf And, Mortenfen. Med 12 Billeder. Pris Kr. 1,00^ indb. Kr. 1,25.

(Flere populære Skrifter er under Forberedelse^.

Af Presfens udtalelser om de 3 førfte Skrifter hidfættes af en længere Anmeldelse i Kirkelig Literaturtidende (redigeret af Docent Ø. N. Ahnfelt, Lund, Lic. A. S. Poulfen, Kjøbenhavn, og Sognepræst D. Thrap, Kristiania): „J en Tid som vor, da gjennem Blade og Bøger bringes saa sørgelig meget as demoraliserende Læsning ind blandt Almuen, er det af stor Betydning at kunne skasse virkelig god Læsning Jndpas hos den. Men sor at delte kan ske, er det ikke tilstrækkeligt, at den har en god Tendens ; den maa ogsaa være underholdende og tilgjængelig sor billig Pris. Disse Fordringer synes Parmanns Familielæsning paa en meget anerkendelsesværdig Maade at fyldeftgjøre.

Norfke ^agn, ved V. Vislie, 1fte Samling, efter forskjellige For-saltere, danner lfte Hefte. En saadan Samling anlagt som Almuelæs-ning er meget tidsmæssig, esterat Folkesagnlileraturen i de senere Aar er bleven sorøget med saamange værdisulde Samlinger.

Fra Østen, Reiseerindringer fra ^Egypten, Syrien og Palæstina as Birger Hall, danner 2—^de Hefle. Vistnok er der i de senere Aar sremkommet i vort Land et temmelig stort Antal Reiseskildringer sra det hellige Land. Men om det end, overfor den tiltagende Hyppighed af disfe Reifer til det hellige Land, der truer med at gjøre dem til Hverdagshiftorier, maa advares mod, at hver Palæstinareisende sore-lægger Øfsenlligheden sin Dagbog ell^r sine Erindringer, saa maa det erkjendes, at det vilde have været et Tab, om Pastor Hallas „Fra Østen" ikke var blevet udgivet Den sorener nemlig paa en særdeles heldig Maade det underholdende Moment med det opbyggelige og belærende. De mange Billeder sra Østens Natur. sra Reiselivet og Folkelivet her og sra de i Fortiden eller Nutiden bekjendte Steder i disse Lande bidrager i høi Grad til at sængsle Jnteressen. tkdvalgte Fortællinger og Skildringer as Karl Støber danner 5te Heste. Disse fortræffelige Fortællinger behøver ikke længere nogenAnbesaling, ialfald for norske Læsere, esterat de gjennem førfte 11d-gave er blevne kjendte og kjære i vide Kredse. En dyb kristelig Aand er her parret med et forunderlig tiltalende Humor. Man har kun sjelden Anledning til at fe den krjsteljge Livsanskuelse fremtræde i en mere elskelig Skikkelse. Den fortræffelige Oversættelse bidrager i ikke ringe Grad til at forhøje Bogens Værd. Parmanns Famjljelæsning er begyndt paa en saa anerkjendelse^ værdig Maade, at vi kun kan ønske tldgiveren Held til at sortsætte den i det samme gode Spor." Fremdeles kan ansøres følgende udtalelser: Aarhns Stiftstidende: „I en Tidsalder som vor, da Lusten er svanger med alskens forgiftende Aandsproduktion, der ofte fmugles ind under Benævnelfen Skjonliteratur, er det maafke den bedfte Anbefaling for det foreliggende Værk, at det byder et abfolnt fundt Læs^stos, men delte er ttlljge holdt i en fængslende Stil, er paa engang under-holdende og belærende og egner fig derfor ypperligt til Oplæsning i et dannet Hjem. Endelig har udgiveren draget Ømjorg for, at Texten er prydet med en Mængde færdeles smukke Illustrationer". Fredrikshald Tilskuer: „Det er os en Glæde at henlede Øp-merksomheden paa djsfe prjsbjllige og gode Smaaskrifter, fom i højefte Grad fortjener en Plads i Familjebjbljotheket og byder en

fund, jnteresfant og belærende Lekture." Illustreret Familieblad ; „Enhver vil indse, at der ved nær^ værende Foretagende^ virkelig er aabnet en udmerket Anledning til for en billig Pris at erholde en sund, underholdende Læsning." Illnftreret Familiejonrnal : „Det Skrift — — er kjendt og aner-kjendt i det hele Land fra Lindesnæs til Nordkap, ja i hele Skandinavien. Er der noget Skrift, hvis Indhold ganske soarer til og opfylder Vær-kets Titel, faa er det Parmanns Familielæsning. Den er af ligesaa gedigent, belærende fom underholdende Indhold, der gjennemstrømmes af krifteljgt Alvor og er tegnet paa krifteljg Baggrund. Fremftjlljngen er let og klar, og Sproget rent, hoorhos Stoffet er valgt med Smag og Omtanke. Dens uhyre Prjsbjlligh^d — ^0 Ore pr. Hefte — gjver en hvilkenfomhelft Husfader let Anledning til at holde den," Lillehammer Tilfkner: „Denne Samljng bærer med rette Navnet „Famjlielæsning", og den Hnsfader^ fom fremlægger djsfe Bøger paa Famliens Bord, vil berede sin Hnsftand mangen hyggelig Stund." Sandefjords Tidende: „Vi vilde ønske, at Parmanns Familielæs-ning maatte saa Indgang i ethvert Hjem, hvor der var Trang til Læsning; thi man kan vanskelig nogetsteds bydes bedre og mere in-teresfant Læfeftof end han byder i fine Hefter Med stor Skjønsomhed ved udgiveren altid at vælge saadant Stof, der kan forædle og belære, ligefom han altid tillige gjv^r Læferne det nyefte Nyt paa førskjelljge Ømraader."Tromsøposten: „Parmanus Familielæsning — — er en ægte populær Familielæsning med meget vexlende Indhold, en Bog som trygt kan gives enhver ihænde og paa samme Tid er interessant og belærende."

Vestlandsposten: „„„Parmanns Familielæsning" byder paa godt, sorædlende, belærende og underholdende Stof, Det er noget, fom passer sor baade unge og gamle — enten man vil læse høit eller sor sig selv. — Hvert Heste koster bare 50 Øre, og det er temmelig stort, trykt paa pent Pap r og vakkert illustreret."

Ved Siden af den hidtil udgivende nye Række af Parmans Familie-læsning, der væsentlig indeholder Sagn, Fortællinger, Reisebeskrivelser,

hiftorifke, biografiske og geografifke Skildringer m. m , udkommer som andeu Afdeling under samme Hovedtitel en Serie af

Denne (anden) Afdeling as Parmanns Familielæsning vil indeholde landøkonomiske, populærvidenskabelige og andre Skrifter og udgaar ligeledes i Hefter eller Nnmmere beregnet til famme Pris og omtrentlig as famme Størrelse som i sørste Afdeling. Parmanns F ^milielæsnings anden Afdeling er begyndt med føl-gende Skrifter:

Nr. 1. Landbrugets A^E Af Peder Senftad. Med 18 Illu-strationer. Pris 50 Øre^ indb. 70 Ore. Nr. 2. Øm Kvæghold og Melkestel og andre derhen hørende Spørgsmaal samt om Gjedehold Af Peder Senftad. Med 3 Illuftra-tioner. Pris 50 Øre; indb 70 Øre. Nr. 3 Øm Svineavl og Svinehold. Af Peder Senftad. Med 2 Illnftrationer. Pris 50 Orel indb. 70 Øre Flere nyttige Folkeskrifter er under Forberedelse. Fredrikshald Tilskuer: „Det er derfor en fortjenftfuld Handling af Forfatteren faadan i korte Træk og med et folkeligt Sprog at famle

og irettelæ.ige egne og andres Erfaringer p:^a Landbrugets Omraade. Forfatteren^ er visselig en Erfaringens Mand, og de Raad, han gir,

er fuldt ud sølgeværdige. Det var ønskeligt, om disse hans Smaa-skrifter kunde naa frem til at blive læft as de tufinde Smaabrugere, for hvilke de egentlig er fkrevne. Vøgerne burde ikke mangle i noget Folkebibliothek og de burde foredes blandt uformnende ved Gratis-uddeling af Sognefelskaber eller lignende." Lillehammer Tilskuer : ^I en grei og folkelig Fremstilling har

her en i Faget kyndig Mand behandlet disse Ting, og mange gode Vink vil her være at finde sor Landmanden."

Snbskription modtages, og Vøgerne erholdes enkeltvis eller samlede saavel gjennem enhver Boghandel som direkte sca Forlæggeren

P. T. Mallings Boghandel.

Klar for en bedre Reise.

Paa den ljlle vakres ^BedløesJsland^ kaldet^ et Par engelske Mile ude i den berømte, herlige Nem ^ørks Bngt^ laa der sor nøgle ^lar siden et Hosvital. Nu er dette slyttet kil ^Staten Jsland^, sorat ^en kunde gi^e Plads for den uhyre Frihedsstøtte, der er kommen som en Foræring fra den franske Neyublik til det fribaarne ^lmerika^ øg føm øy^ lyser Havnen med sin kolossale elektriske Fakkel.

en Dag fik jeg en Blyantseddel i et Brev. Den var sra en syg Sjømand^ som bad mig om ak .komme til ham.

han laa ^aa „Bedloes Jsland^. ^Det havde jeg ingen anelse om^ at der var noget Hos^ital,^ sagde jeg til mig selv, medens jeg stavede mig gjennem Seddelen. Brevet var adresseret til ,^den norske Presto, kunde altsaa have været til den norske Synodemenigheds Prest j Nem ^orkl men da det gjaldt en Sjømand^ tog jeg det som et Bud til mig^ øg efter lidt Bildrjng frem og tjlbage fik jeg Pas derud ^.ma Marinekontoret og fik glæde den syge med det salige^ sor Hjertesaaret lægende evangelium. Han laa der syg af Tæring. nnder Samtalen ytrede han: „Her ligger mange Sjøfolk hernde, men der er næften aldrig nogen Sjælesørger^ føm besøger øs her.^ ^nn^m ^raat ^rand. 1

^Jeg har været her saa kort som Sjømands^resk, at jeg jkke havde det ringeste Kjendskab til dette Hosyjtal, før djt Brev kom,^ sagde jeg.

Da ^jeg ester Samtalen med ham gik omkring øg syurgte os^ Skandinaverne^ forftod jeg^ ak Brevet var kommet juft kil mig^ sordi Herren vilden at jeg skulde besøge ogsaa dette Hos^jtal^ hvor jeg kunde sjnde saa mange af de blandt frem^ mede Nationer farende fkandjnavjske Sjosolk^ som kanske aldrig havde skrevet en Bogstav hjem siden den Dag, da de sorlod sin Hjembyes Skib, som havde flakket omkring ^aa alle Have og havde ombord som i Havn været omtumlede as alle Fristelser^ labsalvede kanske med grove Synder og ndsvævelser.

l^ske tog jeg derud med deu lille Negjeringsdams^ som løb mellem ^en og Bryggen ved det berømte ^askle (^arden^. Der var en saadan velgjørende Stilhed og Fred blandt de syge^ og hvor trænges jkke saadanne Stunder særljg j en By som Nem ^ork med sine myldrende Tusinder og den øredøvende Larm sra det ustanselige Kav øg Mad^ skræv j alle Netuiuger.

Skørmen ^eb gjennem (^aderne^ øg Sjøen røg over Havnen^ uaar Bjndskødene kom^ medens et uhyggeljgt Sne^ slud diskede om en, saa snart man skak Næsen ud as Døren. Dek var saa rek en Dag, da man helsk vilde sidde inden sire Bægge. ^J ^ette Hundeveir kan du godt sidde hjemme og skelle med Kontorarbeidet,^ tænkke jeg ved mig selv. Men nei Tak^ jeg havde ikke No ^aa mig, Pennen vilde ikke gaa, og Tanken havde Slagside^ medens Skolen ligesom gren og hviskede i et væk: ^Neis til ^Bedloes Jsland^ idag!^ saa lød ^et i mig.

„Jdag^ j sljgt Beir^ Det er jo meningsløfk!" ,^nd Sjømanden da^ søm ligger udenfør^ lød det igjen. ^Neis

Jeg maatte deran. ^lffted bar det tjl den lille Dammer . jeg jumpede ømbord, øg den ajlede afsked^ skjønt Sjøerne vaskede over den, ret som det var. ^Det var godt^ Presten kom idag^ sagde en as mjne syge Benner der. ^Jeg har været saa anfægtet, det er faa vanskeljgt at kunne faa hnkke sjg fask j Jesus. ^ Bønnens Telesonraab var gaaet tjl Jesu Hjerte fra denne fyge Sjæl^ og fra Hjmmelen var Bndet kommet til mig. Jeg forstod det nu. Det var derfor^ jeg sknlde dernd jusk i dette sor Kjød øg Blød saa brydsomme Bejr. Njgtjgnok ^jskede Negn og Slud ^aa de svære Nuder^ og Binden rev j de noget sorfljdte Bjndner^ faa de holdt en fvare Musjk, men vj to hørte det nevye. Bor Samtale førte øs jnd j Fredens Bo^ liger. Jefu rjge Kjærljghed for arme Syndere bragte os tjl at glemme Omgjvelfernel det saljge Hjems ^lvjgheds^ strande vinkede øs^ ømskraalte af den himmelfke Herligheds Søl, øg Hjertet jnblede over den ubegribelige Naade, ak vi virkelig kunde faa tro^ at Syndere som jeg og han skulde saa Lov at ankre i Hjmmelhavnen og saa hvjle ud ester Jordljvets ^amy og Møje. Da jeg vilde gaa^ sagde min syge Ben til mig: „Der er kommen en ung norskt tror jeg l vil ikke Prefken tale lidt med ham^ ^Hvor ligger han henne ^ Han ^egte hen mod den anden ^nde af den lange Sygesal med sin Skare af Senge, hvor der laa alle Nationer^ hvide og forte.

Ja^ der var han. ^lnsjgtet, det blonde Haar^ alt^ sammen vjdnede øm^ at hans Hjem var det sjerne Norden. Da

jeg kom ham nærmere^ saa jeg straks ^aa det blege ^lnsjgt^ de smale, gjennemsjgtjge Fingre^ at hans Sygdom var Tæring.

^Hvordan staar det til^ Pennen min^ spurgte jeg, idet jeg satte mig ved hans Leie og kog hans magre Haand. ^Jeg fer, ak er Skandinav^ og jeg er norsk Sjømands^ ^resk øg vilde gjerne se til dig^ medens du ligger her syg^. „Tak, Tak^ svarede han, ^,jeg gaar^a øg rusler øs^e lidk^ men Hosken er saa lei saa.^ ^Har dn havt denne Sygdom længe," ssmrgke jeg. ^a nei, jeg fik den nok yaa en Tur til Bestkyfken^ sagde han.

,,Hvørdan gik det til^ ,,Ja, jeg maa sortælle Presten alt, " sagde han med Taarer i Oinene. ^Jeg har Far øg Mør hjemme, jeg er ikke mere end ^lar gammel. For ^ ^lar siden gik jeg ud som Dæksguk med en Bark hjemmesra. Far og Mor vilde ikke, at jeg skulde være Sjømand, men jeg tiggede mjne Forældre Dag ud og Dag ind om^ at jeg maatte faa hyre mig. De vilde sætte mig i en Lære og haoe mig hjemme^ da jeg var deres eneske Barn^ men dengang var det saa hjemme^ at det at være Skomagerlærling eller sidde ^aa Skrædderbordek øg andet saadant var søm en Skam.

,,Sjømand derimod, det var nogets som sagde seks. ^la, om jeg dengang havde sulgt miu Fars og Mors Naadl^ sagde han^ idet hau skorgræd. ^Ja^ Pastor^ jeg var vel en Dumtosk,^ begyndte han saa igjen^ idet han med Haande bagen tørrede linene. „Mine Førældre gav tilslnt ester,**Tilveirs.**

øg jeg fik snart Hyre med en god Skude, som skulde paa Langsart.

,^Nu gjaldt det at skyre mig ud kil Tureu^ thi mit Hjem var fattigt. Mor ftrævede med at spøde og fy mig o^ som hult kaldte det, og Far min svarte af sjn ljlle For^ tjeneste som arbejdsmand^ sorat der kunde kjøbes Tøj. Saa lakkede det til, at Skibskisten skulde bakkes, Mør pak^ kede den^ og jeg stod ved Siden. For hvert Plag, hun lagde ned, sagde hun halvhøit: hutten min, det skal varme dig godt. Nn har dn meget Skisted og saasnart du blir vaad^ maa du jnd og bytte. Og sryser du^ hutten mjn, saa tag denne tykke nldtrøjen tjl paa^ den er saa varm saa. Hnsk nu endelig paa det, hutten mjn!^ Og Far havde været ude øg borget Sjøstøvler og ^ljeklæder^ thi han tænkte; hutten vor vil vel snart betale det igjen^ naar han tjener lidt.

,^Det var lidt tungt^ da jeg sagde Farvel. Min Mor vilde ljgesom jkke slippe mig, men jeg maatte gaa^ thi Baaden ventede. ^Farvel, hutten min lød det sra begge. ^Lov os^ at du aldrjg rømmer!^ Med Haand og Mund lovede jeg det.

^Mjt Løste glemte jeg ikke. Bi gik sra Havn til Havn, øg jeg kunde glæde de gamle hjemme med opmuntrende Breve og en liden Trækseddel^ som de ester nogle Maa^ neder fik.

„Saa kom vi sra Beskindien hid tilNem^ørk. Straks vi ankrede, kom der en Baad til Sidens øg et Par vel^ klædte Fyre med store (^nldkjeder og Diamantringe kom ombord og gik lige hen j Nussene hvor vj havde ^ftermid^ dagskassen. Jeg forstod førfk senere, at det var de megetomtalte Nunnere. De var norske og begyndte at lirke med os^ spurgte os om Neisene om Skibek, om Besalek og for^ flod altid at lægge et Ord ind i Samtalen^ hvorved de vilde vække vor Misnøie. Saa yrifte de j høje Toner Ljvet ilande kalte om^ hvor herljgt det var ombord j yankee ^ skibene^ og hvor meget vj der kunde faa j Hyre. ^vad har saa dere^ Baadsmand, j Hyre^ faldt den ene jnd.

,,Baadsmanden var jkke af Mors bedfte Børn øg var altjd mjsførnøiet. ,,Det er inte rart det ! det blir kna^t til Tobak og en Dram! Her gaar vi og sliter for nogle faa droner ^lar ^aa ^lar^ og det bljr jnte noget af hele l^reja!"

,^om med os (^ut! ^i fkal skaffe dere Hyre med en

stor Fuldrigger. ^l) Doltars og Tur tjl ehina! ^aar du med^

^,Jeg har Kjerring og llnger hjemme,^ indvendte han.

^a, blaas i dem! de vil ei dø^ øm du gaar iland fra denne Slaveholk. Tænk l^aa Hyren og Kofken ombord ^aa amerikaneren! Pie^ Pudding^ ferske ^Loffer^ og Sukker hver Dag! Det er noget ganske andet end Sultekuren om^ bord ^aa de norfke, hvor der er salt Fjsk og raaddent Kjød ^ange om l^gen og ^Lons" l^aa Smør og

markædt Brød! Bil J gaa med ^utter^ Med djævelsk Ljft fneg de fig ind s^aa os. Dog Sam^ vittigheden stred imod, faa at ingen vøvede at bide ^aa deres Krøg. Da tager den ene til Trøielommen og haler o^ en Flaske. ^an vilde ønske øs velkommen med en Sna^ og Flasken gik rundt. Bi drak alle, og da denne Satans Haandlanger havde gjort Nunden^ var der fem^ som

gav dem Haanden ^aa at r^mme. Om Natten skulde de komme jgjen øg hente dem.

Boysen da^ Skal du staa her ombord og slide sor ingenking og gaa her og huudses as Kokken, Styraa og Skiferen Bær Mand, l^ut, øg kom med!^ lød det fra alle til mig. Løftet til Mør og Far stød sor mig^, jeg kjendte en Stemme i mig^ som advarede. men Drikken havde knækket dens Magt^ og da de sagde: ^Du kan tjene Penger ^nt, og sende hjem i sækkevis da seirede den onde, og jeg lovede at sølge. s^aa Natten kom de jgjen med Baaden^ stille lnfkede vi os sorud og firede os ned j den med vore Byltsække.

^Da jeg var kommen j Baaden, kjendte jeg mig meget ulykkelig en Stund. Jeg syntes, at min Mors bebreidende Ord dundrede s^aa min Samvittighed som Mukkertslag, Men Flasken gjorde sin gjerning igjen, disse Slavehandlere var sorberedte her^aa^ og nu gik det i Svir og Sus^ Dans øg elendighed Dag og Nat. aldrig fik Samvittigheden finde os ædrne. Men, Pafkor, øm disfe Syndens Dage vil jeg helfk tie.

^,Paa denne ^is gik en nge. ^n Mørgen vaagnede jeg, — men ikke i Løgihnset^ jeg gned mine Oine^ og til^ slut gik det o^ sor mig, ak jeg var ombord ^aa en Skude, Hvordan det var gaaet til, vidste jeg ikke. Sandsynligvis havde de forhyret mig uden Bidende og Bilje og buttet mig ombord døddrukken om Natten. Nu begyndte Sanl^ vittighedskvalen, men intet kunde ændres. Det fik staa til. Jeg var kommen ombord sl^aa en amerikaner, som skulde kil Beskkysten af Amerika. Mandfkabet bestod af Nømlinger af værfte Slags, fom var raysede sammen. Nu begyndte jeg

at ^røve Syndens Frugter. Da jeg skulde aabne min Skibskiste^ fandt jeg den næsten tøm. De gode t.lldklæder fra Hjemmet havde fristet disse Stakler. Desværre, de trængte dem nok, thi naar man har saret en Tid søm Nømling og gaaet som en Slave sra Nnnner til Nunner^ da udpines man til Skindet. ^n Busserull en Smertingsbukse samt et Par Sko blir næsten alt, som man kommer ombord med^ Oljeklæder og Køiklæder er der ikke Tale om. Dersor saldt de over min velfyldte Kiste med (^raadighed øg delte Jnd^ holdet, thi j et saadant Nus gjælder bare Næveretteu.

„Disse Dage og Maaneder der glemmer jeg aldrig. ^der og forbandelser lød Dag øg Nat^ øg aldrig er ^ud bleven saakaldt saa flittig af fjne Børn^ søm mine Skibs^ kamerater saakaldte den Herred de tjente med Liv og Sjæl.

sinteren rundt Ka^ Horn er ikke grei, øg da vi køm derned øg fik Storm vaa Storme medens Bølgerne stadig vaskede over og srøs i næste Nu til Js, da havde jeg ikke min Mors nldtrøier øg de gode Sjøklæder. Kisten var tøm^ øg da var det^ at jeg ^aadrøg mjg den Sygdøm^ hvøras jeg nu ljder.^ „Kanske det var ^aa denne Maade, Herren maatte finde dig,^ fagde jeg til ham. ^Hans Beie er saa underlig^ og han gaar ester det tabte Faar, indtil han finder det. Dine forældres Bønner har Herren hørt. Nebet^ hvørmed^ han halte dig ind^ da du holdt ^aa at drukne i Syndens Hav, var netoy denne Sygdom^ og nu vil han i sin Hyrdetro^ skab, at du skal sætte Kursen mød en bedre Havn.^ jeg ved, at det er Tæring^ øg at jeg aldrig mere blir srisk. Hvor mine stakkels Forældre maa sørge! Jeg fkulde være deres alderdoms støtte, øg saa har jeg bare bragt dem Sorg s^aa Sorg. Kan ^nd tilgive mig^Det udvortes Legeme gik hurtigt tilgrunde; men Herren være lovet! det indvortes fornyedes Dag for Dag. Som den forlorne Søn kom han tilbage til Faderhuset og fik smage den liflige Naade i Faderens Skjød, og Jesu Blod tvættede ham hvidere end Sne.

„Nu er jeg klar for en bedre Reise,“ sagde han til mig, lidt før han døde. „Lodsen er ombord, og han skal følge mig gjennem Dødens Braat og Dødsnattens Mørke; thi Han er min Kjæp og Stav, der skal trøste mig.“

„Mjn Søn, naar Syndere lokker dig, da samtyk ikke“. „Synden er Folkenes Fordærvelse,“, og hvor mange som feiler mod Fortabelsens Evighed! Kjære Ven, lyt til den Stemme, som kalder dig, ofte saa underligt, men dog kjærligt, thi det gjælder intet mindre end Evigheden. Aa, det at faa det himmelske Fyrtaarn isigte og styre hjemad, hvor der ei er Sorg, ej Nød, ei Graad, ei Død, ei Synd mere, det er en Reise, som er tusinde Gange

herligere end den jordiske Hjemreise. Kom lad os være „klar for en bedre Reise!“

*

Paa Faldrebet.

—

„Holloi, Gut! stop lidt, før du gaar over Rækken!“

Dette Naab gav et Stød i den kjække Sjømand, som stod der i Søndagsrig med Foden paa Rækken for at gaa i Baaden. Han vendte sig halvt om og saa Presten i Det udvortes Legeme gik hurtigt tilgrunde; men Herren være lovet! det indvortes fornyedes Dag for Dag. Som den forlorne Søn kom han tilbage til Faderhuset og fik smage den liflige Naade i Faderens Skjød, og Jesu Blod tvættede ham hvidere end Sne.

„Nu er jeg klar for en bedre Reise,“ sagde han til mig, lidt før han døde. „Lodsen er ombord, og han skal følge mig gjennem Dødens Braat og Dødsnattens Mørke; thi Han er min Kjæp og Stav, der skal trøste mig.“

„Mjn Søn, naar Syndere lokker dig, da samtyk ikke“. „Synden er Folkenes Fordærvelse,“, og hvor mange som feiler mod Fortabelsens Evighed! Kjære Ven, lyt til den Stemme, som kalder dig, ofte saa underligt, men dog kjærligt, thi det gjælder intet mindre end Evigheden. Aa, det at faa det himmelske Fyrtaarn isigte og styre hjemad, hvor der ei er Sorg, ej Nød, ei Graad, ei Død, ei Synd mere, det er en Reise, som er tusinde Gange herligere end den jordiske Hjemreise. Kom lad os være „klar for en bedre Reise!“

*

Paa Faldrebet.

—

„Holloi, Gut! stop lidt, før du gaar over Rækken!“

Dette Naab gav et Stød i den kjække Sjømand, som stod der i Søndagsrig med Foden paa Rækken for at gaa i Baaden. Han vendte sig halvt om og saa Presten iKahytsdøren. Denne var det, søn^ havde f^aet Oje ^ h^ og standsede ham ^aa Faldrebet med sjt Holloj. H^n gjk hen tjl Matrosen, hjlste venljgt ^aa ham og sagde: ^Jeg kommer med en Jndbydelse kjl et gjjlt Sted, J Kvæld skal der være Bjbellæsning i Kirken. Den ligger straks hero^e, øg der skal du være velkommen. Der kræsfer dn en hel FlokSjøsolk, og saa kan du sidde ^a det v^rme, koseljge Læseværelse^ hvor der er Posts^ayjr, Pen, Blæk, ^lvj^ ser hjemmesra, samt Bøger j Mængde. Her er et Kort sr^ ^jrken^ hvorpaa der skaarø hvor den ligger, og naar der er (^ndstjeneste. Dn kommer^ — Ja, jeg ser det,^ Denne Jndbydelse sra Kongernes Konge til en Bryllup stund i hans Hus havde ikke været sorgjæves. udtrykket j Sjømandens ^lnsjgt vidnede øm, at der var ko Magter, som kjæm^ede voldsomt om ham i dette øieblik.

Nuvel, han stod ^aa Faldrebet, det skjæbnesvangre ^ald^ reb! Skibet var neto^ den samme Dag kommen i Havn ester en lang og besværlig Neise. nger og Maaneder ombord^ hvor man kun ser Himmel og Hav omkring sig, sjelden en Sejler j det sjerne til ^lsveksling, det er noget, som kan gjøre en lude lei as alt. De saa Skridt^ han kan gaa, er ^aa det trange Dæk^ i Nussen er det saa som saa blandt Skibs^ kister, Sjøstøvler og Oljeklæder, slængte hnlter til bulter, øg andet Nod. Skibskammeraterne kjender hverandre ud og jnd^ øg dersom ^uds ^)rd jkke har saaet lyse oy j Nussene og den Hellig ^land har saaet skabe Liv i Hjerterne, saa at Mun^ den løber over med, hvad Hjertet er snldt as, da kan man lel tænke sig, hvad Slags Samtale man ostest sordriver Tiden med derinde.

(^n Storm er næsten en kjær ^lsveksljng. n^r man gaar der og sormelig er saa lei^ at det lugter as Skra^ll

ben^ Malerkøsten, Seilnaalen, og hvad det nu er^ som man har forhaanden. Hvor Satan da kan male lokkende Billeder for Sjælen ! hvor han kan gjøre dek fyndefulde Liv^ føm mange fører j Havn^ tiltrækkende ! Jldebefjndendek efker Nattens Svir^ den nagende, bebrjdende Samvittighed^ Slagsmaalet med kanske de bedste Kammerater, de surt sortjente Maaneds^enge farne ^aa en Kvælde de dyreste øg helligste Løfter! alt dette er gaaet i glemmebogen. Fristeren stiller den letfængeljge Sjø^ mand øy ^aa Sanfelighedens Høider^ han synkverver ham saaledes, at han fer de jammerligfke Nydelfer i den mest glimrende Belysning, Dødens dansende Benrad er klædt j Bellystens brøgede Flitterstads^ øg maaske der tjlslut bljr bare et glubende Begjær efter at komme tillands og faa slaa sig løs."

„Kom along ^ut! Hvad driler dn efterø Lad Fangel linen gaa!^ lød det fra en af Kammeraterne i Baaden.^ „Ja, ja, Presto jeg maa nok skynde ^aa^ deventer. Bi skal kil nogle Kjendinge ilande Hans urolige Blik visten at det var bare ndslugter. Satan holdt ^aa at vinde. Sjømanden sled sig formelig løs øg begyndte at gaa ned ad Leideren^ det var, fom brændte han efter at komme affted. Preften tog hans Haand øg sagde: ^Kjære Ben^ du ftaar yaa Faldrebet! Der er tø^ føm kjæmper om dig denne Skund. Jesus, som har søgt dig saa længen han, søm har banket ^aa dit Hjerte Nat som Dag, i Storm som Stille^ beder dig øm at komme kil hans Hns i Kvæld sor at høre det ^rd, der er en ^uds Krast til Saliggjørelse sor hver den, som tror. Satan lokker dig! Men vogt dig sor hans Løgne! Tænk^ om det var sidste l^ang^ du skod ^aa Fald^

rebet til det gøde eller det ondes Sidfte l^ang du fik Jud^ bydelsen til sand Hjertesred og Saligheds ^om det ihu!" raabte Presken efter ham^ fom de stødte Baaden fra.

Frelseren selv maatte saa tidt byde til Nadverdsbord for^ gjævest og faldt det i hans Lod^ ^hvis Læber dryppede as Belfjgnelfer^ hvad mere skulde hans ringe Tjener have at vente j saa Henseende^ Og dog, Hjertet græder hos et Her^ rens Sendebud^ naar han ser,, at Berdens tomme glæder, der er søm Skumperler paa Bølgetøppene, har mere Magt øver Mennesket end Herrens salige Naadekald. Dek gjør fangen saa tung^ øg ^taalmødjghedens, Mjsmodets og For^ sagthedens Stormkask gjør, at det undertjden rykker vøldsomk j Troens ^lnkerkjæktjng^ naar man ser, at Tusjnder as Brag drjver omkring^ at de seiler paa de sidste Filler og ikke vjl have den Lods ombord, som alene kan føre Skuden jnd i den trygge Havn. Tnfjnder fultefødrer fjn Sjæl^ øg de hører jkke de dybe Nødraab^ søm lyder derinde^ de vjl jkke kjende den Trang, som alene kan skilles hos Frelseren, naar Syn^ deren faar lægge fit Hoved op til hans Bryfk og faar sandel hvad der staar ^ „Ia du svigter ikke, jeg i dine Blikke læser Naadens Bud^ Naade for hver Synder, som i Troen skynder sig hen til sin Gud!"

Bar det saa, at man havde Patent paa Ljvet, at det var sandt, naar Satan hvisker ind i den sikre Synders ^ret „Det haster jkke! Du kan leve mange ^lar endnu! Hvorsor da jkke plukke glædens Noser paa Ljvets Bei saalænge som muligt! Hvorsor begynde med Hovedhængeri saa snart!" Ja

da vilde de undvigende^ afslaaende Svar ^aa l^uds Naades^ indbydelser ialsald have Fremtidens Haab at slyde ^aa søm østest. Men Mennesket staar ‚^aa Faldrebet" hver Stund j Ljvet! J næste Nu kan han ljgge i Dødens Brændinger, øg Nednjngsrebet rækker ham jkke mere! Det er førsent! — førsent! ^

^la, det skrækkeljge ^rd sørsent! Naadetjmerne er forbj! Dette elendjge Haab, søm Tusjnder klamrer sjg tjl: „Du kan sukke tjl Jesus j Døden det er blot en mark^ stukken Planke, sont synker, naar man griber ester den j Dødens Bølger , Sjælens evige Skjæbne er asgjort. Det blir Brag i evigheden!

Læsere du som endnu ikke har bøiet dit Hjerte sor Herren øg har faaet fmage hans liflige Samfund, kan du undre dig øver, at Herrens Sendebud raaber til dig, medens du staar „^aa Faldrebet^ et advarselens ^)rd med evighedens Bægt j sjg.^ Med (^uds ^)rd som Bejvjseren ved han, at det gjælder jdag, at Faren er overhændjg for Synderen hver Stund uden Krjskus, og selv om han oste vjl sidde mjsmodjg ^aa Stranden som Peters Krjftj Kjærljghed tvjnger ham dog tjl at arbejde med Haab mod Haab, sorvjsset om, at ^)rdet skal jkke vende tømt tjlbage.

Stunden ^aa Faldrebet med hjn Sjømand var et Træk,

hvoras der findes faa mange i en evangeliets Forkynders Liv, ogsaa det vilde have sorsvundek j Mængden. Dog,

det

skulde smigres saft i erindringen. Næste Morgen kommer der et Bud til Presten øg melder^ at en Matrøs var druknet i

Døkken øm Natten^ Liget laa ombord s^aa Skibet, hvor han tilhørte, og sknlde begraves samme Dag.

Det sor som en anelse gjennem ham. ,,Bare det ikke

er hin Sjømand, som stod ^aa Faldrebet jgnur^ Skynde somt ilede han assted til Dokken og ombord Skjbet, hvor Liget laa vaa et Bord agterud j Kahytten, dækket med et Flag. Presten lostede ^aa Flaget, og — det var den kjække^ staute Matros^ som Dagen forud havde asslaaet Jndbydelsen til (^uds Hus, medens han stod ^aa det skjæbnesvangre Faldreb.

^Hvordan har denne skrækkelige Begivenhed gaaet sor sig^ spurgte han Besalet. Kaptejnen svarede, at de to Kammerater var kommen ombord ud ^aa Natten^ men plakat drukne^ de mindedes^ ^t den ulykkelige havde revet sig fra dem og var ganet en anden Pei. Senere havde de jkke feet ham, for de saa ham død ombord. Døddrukken var han sandsynljgvjs j den mørke Nat gaaet ljge j Dokken og havde drukuet. Tænk denne Tanke: Død beruset! (^aaet jnd j (^vjg^ heden j denne skrækkeljge Synd! Det var en forfærdelig ^tund, da Ligtalen holdtes ombord i den trange Kahyt, medens hans to Kammerater og Nesten af Mandskabet stod omkring den simyle Baare. Bly^ tunge saldt Preskens ^rd^ mindende om Naadens kostbare Oiebljkke og Foragten sor Herrens Jndbydelse. ^t uhygge^ ljgt ^ys gjennemsor alle, da Presten udtalte langsomt og vemodsfuldt: ^Paa denne Baare falder jngen Haabets ^ Straale. Drankeren skal ikke arve ^uds Nige!^ (^lem ei^ kjære Ben, at dn staar „^aa Faldrebet^, naar l^uds Naades lokkende ^ald kommer dig nær, naar Frelseren staar sor Hjertedøren øg banker sor at saa komme jnd med .. al sin Naade og (^ave. Lykkelig den, som da i sand Omvend delse og Tro klynger sjg tjl den stærke Frelsermand. Hansynker ikke mod det bundløse Dyb. Har han først saaet Tag i Jesus, da har han gaaet over sra Døden til Livet.

Der er stormfulde Dage og bælmørke Nætter i den troendes Liv. Mangen en Sorgens Braatsjø vælter sig ind øver ham under Livets Seillads. Johannes og Peter har vist ofte erindret hin Orkannat, da de var i Prøvelsens Bølgebrændinger. Du og jeg og alle troende kan vist gjenkalde i Erindringen mange slige Stunder i Livet, naar vi syntes, at den skrøbelige Troesfarkost vilde sluges i de taarnhøie Anfægtelsens og Sorgens Bølger. Men den troende staar under alt dette dog „paa Faldrebet“ og venter paa Herren, som har lovet, at han vil aldrig slippe og aldrig forlade os.

Naar vi engang naar den forønskede Havn, skal vor „Logbog“ vjse, hvordan den Lods, som aldrig sover, saa underfuldt har styret os. Da vil vi faa se, hvor nær vi var ved at strande paa Klipperevet, og hvilken Haarsbred der skilte paa Skibbrud, og hvordan kun Lydigheden mod Frelserens Kommandoraab: „Følg mig!“ reddede os hjem.

Evighedens Strandbred vil være bestrøet med utallige Vrag. Men ikke en eneske Sjæl, som „paa Faldrebet“ hørte Jesu Indbydelse og klyngede sig til ham, vil gaa glip af Havnen. Himmelens Herligheds Sol vil skinne paa revnede Seil, knækkede Stænger øg veirbidte Sjømænd, men den, som „paa Dødens Faldreb“ sætter ud med Jesus, havner der, hvor de førløstes Jubelsang lyder i Evighed.

*

Ly mod Stormen.

—

Morgenen var smuk; alle Merker tydede paa, at Veiret vilde holde, og at det vilde blive en heldig Dag for Fiskerne. En Mængde Baade kastede løs fra Bryggerne paa Fiskeværet og satte for fulde Seil ud tilhavs. Men i

Dagens Løb øgede Vinden paa, og da Eftermiddagen kom, havde man en „General-Storm“ med svær Sjø. Istedetfor den blaa Himmel havde tunge Skymasser trukket oy. Mørketbegyndte at salde s^aa, og de sleste af Baadene havde allerede søgt Ly mod Stormen i den lune Havn.

Der var en Baad, som havde seilet ud sammen med de øvrige l men den var ikke kommen tilbage. Dens Besætnjng vjdfte, at Binden øgede ^aa, de faa, at muljgens en Storm var ivente^ de vidste, at Havnen stod aaben sor den^ tnen stolende ^aa deres udmerkede Baad, samt deres Dygtighed som Seilere^ mente de, at de nok skulde trodse Stormen, og uden at bryde sig om dens advarende Nøst vilde de ikke søge Ly i Havnen.

Mørket faldt ^aa, vøldfommere hylte Stormen^ og den Nat fang Bølgerne ^ravsalmen øver de dumdristige Fiskere,

Det trækker o^ tjl et hestjgt nvejr. Bj hører Førvarslen af den kommende Storm j djsfe Ord: der skal ske Tegn j Søl, Maane øg Stjerners Dommens kulsorte Skyer ruller sjg srem over Hjmmelen, og l^nd raaber tjl os : „Søg Ly mod Stormen j den trygge Havn!^ — ^larhun. dreder er rundne, den ene Slægt ester den anden er gaaet j graven , Herren har bjet j Langmodighed, — men han skal komme, thi hans ^)rd skal ingenlunde sorgaa. Se de udspændte Himle over dig ! de skal en Dag sammenrnlles som et Klæder bon. De myldrende Kloder, som blinker om Natten over os^ skal salde ned sra Himmelen. Naar det brager i Jordens grundvolde, naar den vakler i sin Bane, naar Stormen disker Havet sra Ost til Best, og Bølgerne reiser sig i al sin Skrækkelighed, naar Tordenen rnller, og Lynene blinker, og Menneskenes rædselsskrig skal blandes med den knitrende Lyd as Jldhavet, som fortærer elementerne, da sk^l Menneskens Søn komme i Skyerne med megen Krast og Herlighed.

^j^em ^raat ^ran^, 2

Ser du ham^ Jkke den sornedrede, men den sorklarede frelser og Konge. Lysglansen straaler, han skjuler ikke ^rasten^ ^ og sammen med ham kommer englenes mange Tusinder.

Herren sorhaler sit Komme, der skal være som Tyvens om Natten. Den gamle Berden fik ^lar til fin ^mven^

delsestid, før vandfloden kom, men skjønt Tiden før Verdens^ dommen er fkjulk, vi har døg havt Kristi Forudsigelse i øver

^lar. J sin ubegribelige Naade opruller han et Billede af Doatmedagen for os^ faa at de ubodfærdige, de sovende^ de ugudelige kan vende om og søge Ly mød Stormen i den trygge Havn.

Det er^ som Frelseren sører os ind i det største, mest gribende Billedgalleri. Selv har han sørt Penselen, øg hele Berdens nndergang sremstilles sør dig, medens hvert Ord i Herrens Dømmedags^ræken er søm Tordenslag yaa Hjerte^ døren. Og døg Berden er tryg. Den regner ud, den roder i Jordens indre, sokner i Havets Dyb og kiger ind i Himmelrummet — og saa synger den ud triumferende: ^Det har ingen Fare, godtfolk! Bibelen er ikke sand, vi har regnet ud^ og det stemmer ikke med Bibelen. Jorden vil ikke forgaa — eller — den vil ialfald staa Millioner af ^lar, før dens Mafkineri er udslidt."

Jo^ det er en deilig Trøst! ^lkkurak som du vil trække Beksler s^aa et Handelshus^ der ikke er til. Men Herrens Ord kan ikke skuffe. Som et Lynglimt, faa bryder Dommen dagsstormen løs. ^Hvad!^ udbryder ^egnemesterne, ^nei, hvad kan det være^ Planeterne slingrer henad Himmelen! Jorden dirrer og skjælver! Det maa være noget alligevel!^ Latteren skal dø ^aa Læben l Smilet skal stivne øm Munden l

Ojnene skal stjrre o^ mod Lyshavet^ søm baner sjg Bej gjennem Himmelrummet, naar pludselig Herrens Dag kommer^ og da skal du Ben^ som jkke har bøjet Knæ sor Jesus og ej tog mod hans Naadekald^ maakte bøje Knæ under Skræk øg Skrjg.

Herren kommer j Skyerne med megen Krast og Herlig^ hed^ men ^aa Jorden skal det lyde: ^Højene falde øver os, og Bjergene skjule os!^ sra dem, som jkke vjlde annamme Sandhedens kjærlighed tjl deres Frelse. Som Soldaten udbrød, da han saa Jesu Død : ^Sandeljg^ denne var ^uds Søn saaledes skal mange brjnges tjl at raabe: ^Sandeljg, du var (^uds Søn ! " naar Kvrsmerket staar lysende l^aa hele Hjmlen^ men deres Bekjendelse er jkke længer tjl Frelse^ men tjl Fortabelse^ fordj de j Naadetjden ei vilde tro vaa ham.

Menneskene ligner Sjøsolk, søm er ^aa Hjemturen med en køstbar Ladning. Pludselig bsæser det øs^ og Sjøen blir urolig. Førsk har de at kjæmpe med de vjlde Bølgerl men de bljr voldsommere sor hver Time^ som gaar. Nu arbejder Mandskabet af al Kraft for Livet, kafter den kostbare Last overbord sor at srelse Fartøiet^ men Havet blir værre^ indtil det sluger Skibet. Nøgle as Mandskabet gaar tilbunds, andre blir reddede ^aa Bragstum^er øg drjver jland.

^llle er vj ombord ^aa Dødens Fartøj^ øg Tegnene^ som gaar sorud sor Dommen^ er ljg Bølgerne^ som bebuder Skjbbrudet. Naar Dommedagen begynder^ skal Bellystlingerne under Nædslerne skjælvende kaste overbord sine udsvævelser, den gjerrige soragter sine Nigdomme^ den nydelsessyge sine Fornøjelser^ den ærgjerrige sjne Hæderstitler. Hele sit Liv har de sat ^aa S^il for disse Synder^ og nu higer de

ester at blive kvit alk i Haab om Nednjng, orkanen kommer som et Drøn as Tusinde Kanoner, Jorden skjælver, Oeeanet brøler, elementerne smelter, Berden gaar under, og ve den, som da maa udbryde: ^Sommeren er sorbj, og Høsten er kommen, og jeg er endnn jkke srelst!^

Søm en Snare skal denne Dag kømme, ^lltsan uventet. Dog de fleste blandt os tror det ikkel Lunkenheden og Ber^ denslivet tyder altsor klart derpaa, Dommedagen kan være sjernt borte eller nær — (^nd alene ved det, — men din Dommedag, kjære Læser, er nær. Hvor vilde jkke den lige^ gyldige, syndesjkre og halvkriskne rnskes oy til ^llvor, dersom han fik Bished om, at Døden vilde overraske ham, sør Dagen var tilende!

^lt vi alle maa dø er en urokkelig Sandhed — thj Berdens Bjsmænd har endnu jkke opdaget nogen Patent^ mediein mod Døden! — Men sordj det er mnligt, at vi jkke kan dø jdag — eller imorgen — eller dette ^lnr — eller kanske ^aa slere ^lar endnu, dersor kan Herrens ^llvorstale om den sidste Tid gaa os lunt forbi.

‚^Ha! det er ikke faa farligt!^ og „jeg faar dog altid en liden Time til at gjøre o^ tilslut!^ saaledes tænker mange, ^lndre sover ^aa dette: kjender saa mange, der h^r levet som Folk slesk og nydt Ljvet: men de omvendte sjg ^aa Døds^ lejet Naar Herren kalder, er det da ret ^t sta^ h^ imod og synde Livet ud, sor saa at give ham dit arme Skrog tilslut^ Dog, der findes mange, som nok af fine gjenlevende saar Titelen: ^Salig den og den!^ men det turde være, at Dødsomvendelsen ikke var andet end Dødsangstens Kramve^ trækninger i Sjælen. Daglig sølger vi de døde til graven . Døden meier ned om os, Havet sluger mange, men de flesteaf os ryster Sorgen afs og styrter sig atter ind i Livets Hvirvel — og glemmer, at det var et Vink fra Gud til dem, om at være færdig.

Lader os give Agt paa Tidens Tegn. Der er Krige og Rygter om Krige; der høres Jammerklager overalt; List øg Bedrag har taget Overhaand, og det truer med at gjennemsyre Samfundene; Vantroens Snaus forpester Samfundet højt og lavt; vi hører om uhyre Ødelæggelser ved Vandflom og Ild, de gyseligste Mord hører med til Dagens Orden; der er Uro paa Menneskehavet, der er Uro i Naturen, — og vi ser under alt dette Engelen med det evige Evangelium fare gjennem Himlene ud over den ganske Jord endog til de vildeste Hedninger.

Der er et Sted, hvor der er Ly mod den kommende Storm. Der er et sikkert Sted, som Gud har aabnet for Syndere. Der er en Naadens Havn, hvortil Evangeliet lodser os. Jesu aabne Frelserfavn er det eneste trygge Sted. Lad os ty ind i den Havn! Har vi fsundet Ly og Hvile der, da behøver vi ikke at frygte for den kommende Storm; da vil det blive en Feststund for os, naar Anskriget lyder: „Brudgommen kommer, gaar ham imøde!“ En Jubelens Dag vil det blive for de troende naar Himmelens umaadelige Perleporte skal svinge udad for Kongernes Konge, og Jesu stærke Arme skal føre os bort fra Stormen, bort fra Ødelæggelsen op til den himmelske Glædes Havn!

*

En Orkan.

(Reisebrev.)

——

Saa har jeg da sagt det kjære Fædreland Farvel igjen! Der er noget saa tungt i Farvellet, i Skilsmissen, men den mildnes dog ved Tanken paa, at der skal blive en Gjenforening og det engang evig hos Gud, oøm ikke her paa Jorden.

Dampskibet „Thingvalla".

Den 27de Novbr. om Aftenen gik jeg ombord i „Thingvalla" øg tog der Afsked med mine kjære. Kun nogle faa Øieblikke — og Baaden, som bragte min Hustru og nogle Venner tilbage til Bryggen, svandt for mig i Natmørket.*Ill. WALDOR. X. A.* Timerne blev lange for mig den Aften og Natten med og endnu mere derved, at Dampskibet maatte ligge stille hele Natten til langt ud paa Morgenen næste Dag, da Taage øg Sørøg hindrede det fra at kømme afsted. Da vi kom ud af Kristianiafjorden, blev Veiret udmerket, saa at vi om Aftenen Kl. 10 kunde ankre paa Kristianssands Havn, hvor vi laa til næste Dags Middag. Der var jeg oppe og tog farvel med nogle Venner, og det var en underlig Følelse, da jeg gik fra dem ned til Bryggen og vidste, at nu havde jeg taget det sidste farvel med det gamle Norge og kun havde Minderne tilbage. Saa bærer det afsted mod Vesten,og alt er suldt as Bøn øm herrens Nærhed, estermiddagen er deilig . Himnælen er aldeles straalende blank, Sølen daler

ned i Havspeilet øg idet dell synker i Best, gløder den nogle smaa lekte Skyers som da i Solglansen ligner ^uldlande og uvilkaarlig drager Tankerne hen mod det himmelske Fædres

land. en gammel Lvst kom over mig, Ordene tog Sving og fik sølgende Fa^øn:

Langt ude, hvor Himlen og Havet modes, synker nu Solen bag Skyerne ned, sender „Thingvalla" Godnatønskets Fred i Straaler, hvori Horisontskyer glødes. Den hilser ogsaa de elfkte derhjemme skilte ved Havet, men Hjertet saa nær, maner til Mødet trods Storm og trods Skjær hist, hvor vt evigt skal Jublen istemme, Saa sarver Solen paa Nordsøens Vover Skydotter gyldne som sagreste Land, vækkende Længsler mod Eoigheds Strand, hvor Herren troner, som ka1der os over. Hvor stunder jeg dog mod Evighedskysten helst i en Asten saa fredfuld og fæl^ og naar min Livsdag faa lakker mod Kvæld, maatte da Freden faa tilfmile Dysten^

østenen blev kjdk mindre vakker, thi disse guldsarvede Skydotter blev til Snetykke og ljdk ^torm^ men Maanen svrængte Tykken altimellem, og Natken gik godt og vel, Den sølgende Dag var Søndag, rigtig en herlig Dag^ øg Herren gav anledning til at samle Passagererne, san mange som kunde formedelst Søsygen^ omkring evangeliet: ^Se,din Konge kommer til dig!" Maatte han bløt saa komme ind j det haarde^ kjærlighedsløse Hjerte! Den Olsten skulde vj vassere Skotlands Nords^jdse, og Skjbet løb sør sulde Sejl. ^nde!jg fer vj Fyr ret forud, meu langt børte. ^ Tjmer fra Krjstjanssand ! ^vør jeg maatte takke Herren før al hans godhed, øg jeg bad, at Han fremdeles vjlde fende fin ^nglevagt og værne om os. Det er noget saa forunder^ ligt tillidsvækkende at fe det blinkende Fyrtaarne og hos hvem vækker det ikke de meft vekslende Tanker^ Ret ude i Mørket, hvor Fyrtaarnet blinker fkarpt over Søen^ Øiet det følger hist, som det vinker ude paa Øen, vaager faa trofast^ men Skibet det sætter ilsomt affted i de kulsorte Nætter. Se, hvor han speider, Sømanden, rolig, Nu har han Kjending^ Se, hvor han staar der, stolende trolig, frygter ei Brænding; Lyfet fra Fyret, det ftiller hans 11ro, fylder hans Hjerte med Fafthed og Tiltro, Fyrtaarnet lyfer, vifer ham Leden, hvor der er farbart^ ellers var Veien, Haabet og Freden; alting faa uklart; ellers fandt mange i Stormnattens Tnden Døden fom Gjæst, og vel kom hgn ubuden. Sandhedens Fyrtaarn vil Sømandens Øie lidet dog peile, Lyset dog blinker saa skarpt sra det høie, og trygt kan du seile, Fyret paa Leden er Eoighedsordet, Iesus er Lodsen, som Skuden har bordet.

Fyrtaarnet var Pentland Kerr paa en as Orknøerue, hvorhos vi saa Nordspidsen af Skotland^ stejl og høi, jeg kan tænke mig^ den ligner Nordkap. Strømmen gik vøldsømt her^ som det mægtige atlanterhav kneb sig gjennem det smale Sund til Nordsøen^ og undertiden sydede det i Havet og skummede hvidt som i stærk Storm, naar Strømfkavlerne kom, hvorved Skibet slere ^ange holdt paa ganske at dreies rundt. Jeg tænkte paa Berdenslystens og ^erdenssorsænge^ lighedens Strømhvirvler, hvordan det mange ^ange er vanskeligt at knnne holde ret srem^ og hvordan det vilde være umuligt, om jkke l^ud holdt sjn Haand over os, og Jesus stod for Styret. Sammen med en af mjne Nejsesæller^ Løjtnant L., stod jeg paa Kommandobroen og saa ud over Havet paa de bljnkende Fyrtaarne, paa Bølgedansen i Maaned skinne^ øg paa Skibet, som gik over mod det sjerne for fulde Seil. ^Hvor

det er et nydeligt Beir!^ sagde jeg til ham. „Ja, meget vakkert^ Hr. Pastor!^ — ,Om vi blot maatte faa det nogenlunde faa hele Tiden, det sknlde vel være kjært^ sagde jeg hajv henvendt til ham^ men Tanken sorenede sig i mit Hjerte til en Bøn sør Thronen om, at saa maatte ske. „Jeg skulde vel ønske at se Havet oprørt øg saa prøve en ordentlig Storm sagde han temmelig ligeuøjd. ,^Hys! Hys!^ asbrød jeg ham^ ,,De mener ikke det:^ ^ jeg gjør!^ — ^Jeg er vis paa^ at dersøm De vidste^ hvad en Storm vil sige^ en Storm j vintertiden paa Nordatlanteren^ da vilde De nok betakke Dem sor at se den end sige at ride den as"^ sagde jeg^ idet jeg tilføiede: ^Jeg har altid bedet (^ud øm^ at Han maatte fpare mig før alt saadant.^ Det gav et Støk i mig^ naar jeg paa samme Tid kom ihu de mange Fortællinger derom as de kjære Søfolk^ naar jeg

mindedes Havaristerne, naar jeg tænkte ^aa, hvordan de var tilrakkede af Bølger og Orkaner, hvordan de var komne ind med knækkede Skønnere, med fønderflængede Sejl, med Tab af Nækker^ med knufte Baade, knækket Svineryg, kavede Masker ete., hvordan altsammen i en saadan Storm var fejet overbord, hvordan mangen kjæk Sømand var bleven kaldt jnd j l^vjgheden j en Størmnat dernde, øg i mjt Hjerte bad jeg Herren øm^ at han i fjn Naade vilde skjænke øs en god Neise over med stille Beir. Men idet jeg tænkke ^aa de kommende mange Dage famt ^aa de Timer, føm var fvnndne, faa duvede atter mit Hjerte midt i ^ngftelfernes urolige Hav. Bel var Begyndelsen overmaade god, men saa lød det i mig med ægte stavangersk udtryk: ,,Næsesjsket er aldrig gødt^ øg jeg kjendte mig trang om Hjertet. Dog da jeg gik ned fra Kommandobroen hin Olsten og søgte Hvilen, kunde jeg lægge mig med disse Ord: ^,Lader hver Dag have nok i sin Plagen

Livet vaa Havet er oste som et Sugdrag as Kjedsomme^ lighed sor den^ som jkke er Sømand, jdet den ene Dag gaar søm den anden, øg kun Hjmmel øg Hav er at se. Langsomt gaar Tjden^ jsær hvis det er Binterdage, øg hvis Beiret er as den ^lrt, at man ei kan stikke Høvedet ud af Kahytsdøren før Sjøskvul^, Storm øg Slingring. Men i saadanne Dage gjør øgsaa Tankerne lange Bauter^ øg de gjør en sorfæ^deljg Mængde Knob. Jeg havde grnet svært for denne Bintertnr^ jeg haabede dog ^aa det bedfke, men alt i ^t danfede ^lnel^ fernes Naanøkke^Lygtemænd ømkring mig. ,,Skulde denne ^llyst, du havde tjl at rejse, være en Førndanelse om en kil^ skødende nlykke;^ lød det j mjg.

^Thingvalla" skod ud mod Besten ^aa sjt lange Løb,

og med en vis Højtidelighed var det, at jeg hin sidste vakre Novemberkvæld ved Skotlands Nordspjdse tænkte paa, at nu laa Atlanterhavet for os igjen. Pi havde havt det bedfte af Neisen, thi om Natten merkede jeg^ hvordan Havet blev mere uroligt^ vi havde allerede de lange Nullinger^ og Skibet

satte Næsen mod Sjøerne mere og mere voldsomt. ^Au"^

mumlede jeg i mig^ ^skal det nn begynde^ er det nu sorbi med det gode Beir^ Som nn Bjnden øgede paa tjl Storme

saaledes blev der ogsaa Storm j Hjertet, jeg ljkte mjg ikke^ sandt at sige, og dog, Bevidstheden om^ ak jeg kun havde gjort mjn Pligt ved denne Neise^ Tanken paa, at jeg kanske skulde glæde en og anden Sjømand med saverne sra Hjemmet j Juletjden, gav Sindet en mild^ velgjørende No, og jeg kjendte mig glad midt nnder alt, idet jeg sik Lov til at holde sast paa ^Ham^ som kan Stormen binde og bryde Bølgen blaa^. Havet har et ganfke andet ndseende om Binteren end

om Sommeren. Bore Sommerture over til og sra Amerika har. bare været som Smørrebrød og kun en sand Fornøielse

mod Binterturene. Alt har da et saa uhyggeligt Præg. De blaagraa^ skumtoppede Bølger, den tuuge^ mørke Himmel^

hvor Skylag^ det ene tættere end det andets kom rullende ud over, Synet bare as den enssormige Himmel og Hav og Drønet mød Skibssiden^ naar Skuden stammede mod Sjøerne og ligesom stod og skjalv paa Bølgetoppene for atter at tage Tilsprang til et nyt Løb sremøver, alt var saa nedstemmende, at jeg de sørske Dage helst søretrak at holde Køien. Det var

just ikke noget tillokkende at ligge. At slingre sra den ene Side til den anden i en Koie, at seile frem øg tilbage snart

med Hovedet ned^ snart omvendt, det kan gaa an i en halv Time^ men i slere Døgn —!

undertiden gaar alt merkelig let, ja som en velsmurt Maskine^ til andre Tider kan vi sørnemme, hvordan der er

Hjndrjnger, som gjør^, at alt gaar ^knage^ og traat. Ons^ dagen den ^dje Deebr. var en saadan Dag. Maskinen gjorde

sjk bedste, Skjbet løb saa krastig øg usorsærdet som muligt, stod en Stund stille mellem de enkelte Basketag med Sjøerne, red sl^aa Bølgeryggene øg stak saa, efter tungt at have draget Puften, atter ned i Dybet for at saa en vældig overhaling og en vaad Trøie, men rystede kun s^aa sig som Hunden og skod saa igjen særdig til samme Jums^. Men det gik traat knn Kvartmile det Døgn ! Hus, hvor Skibet arbejdede, hvør det dundrede j Skjbssjderne, hvor jeg syntes, at hver Kljnking kunde springe; øg saa Tnsender as Fød yaa Havets Bund! Kapteinen havde sagt i en Samtale en af de førfte Dage, „Bi kan ikke vente at undgaa en eller anden alvorlig Storme, og det viste sig at slaa til, bare at Stormen øgede ^aa hver eneste Dag. ^lltid bad jeg Herren øm, at Han vilde sende os nogle stille Dage — men Hans Bilje var en anden. Jeg kjendte, at Herren vilde have mig i Smelte^ diglen^ men jeg krympede mig dersom og som altid^ var det ogsaa da saa haardt at kunne sige: „Ske din Billie!^ Dette Binterveir med sine Stormrivninger sra Nordyolen skulde just ^iske ^nig oy as den aandelige Sløvhed og Søvnagtighed, som saa tidt hindrer Kristenløbet^ og denne ^Katstrygning^ var ogsaa sra hans kjærlige og bevarende Haand. nde tudede Stormen og beisede yaa lige stik i Stævn, medens Bølgerne taarnede sig o^ mægtigere sor hver Bagt^ og hult sang det gjennem Skibet^ hver ^ang de tørnede mød, medens Skuden dirrede, som var den en Fjær, hvorpaa den ^aany

hændte sig som til Kamv. endelig om estermiddagen den

^lde lod det til^ at Stormen sknlde lægge sig^ men det havde været en haard Dysk kun l^.l: Kvartmile i det Døgn! Hvor denne rystende, skangrende Hnggen og Stønnen mod Sjøen øg Stormen kan være trættende^ hvor det kan plage en j Længden at høre paa den knjrkende Lyd øg Skrjgen j alt Træværket ombord^ og hvor det kjendes som en uvorren Slængen og Dumaen ned igjen^ hver ^ang Skruen paa Bølgetoppene slaar rasende om i Lusten ^ medens Skibet skjælver i sine Sammensøininger! Jeg ved^ hvad det er at sidde øg gispe ester en kjølende Lustning i l.l)^ Barmel men man ligesom gisper efter en Hvileftund, naar man Dag paa Dag har været kjølhalet paa den Bis udeu No!

Der er Dage i Livets man aldrig glemmer. De staar som Milepæle paa vor Bandring, og Jndskristen paa dem tan være enten lys og minderig, altid vækkende l^læde^ eller ogsaa kan den være alvorlig, ja som en Nædselsrøst for

Hjertet. en saadan Dag med det sidste Præg var den ^te Deeember

Man ta!er om Storm, om orkanagtig Storm, men hvor lidet mange kjender til^ hvad disse lldtryk i Birkeligheden vil sige! østenen havde været forholdsvis ftille, men det var blot en Stilhed foran Orkan. O^ hvor jeg har bedet ^ud om, at Han ei vilde lade mig være Bidne til en saadan

Kamp as elementerne^ hvor jeg havde bedet ^ud derom, førend jeg gik ombord og under disse Stormdage ^ men jeg

skulde ikke spares sor Synet, ei heller sor at ride en Orkan as paa „Thingvalla^. Om Natten kjendte jeg^ hvordan Skibet begyndte ligesom at blive utaalmodigt igjen under Sjøernel dog tænkte jeg ved mig selv: ^Det blir vel før^ haabentlig kuu eu Storm igjen.^ Tanken paa, at jeg skulde

saa opleve en Orkan, var fjernefk af alt, thi jeg havde faa ubetinget fæftet mjg tjl den Tro^ at Herren maatte f^are mjg derfor. Derpaa fovnede jeg jnd jgjen^ en uroljg Søvn under Sejlen frem og tjlbage i min Køje. Med ^t øm Morgenen Kl. ^ omtr. vaagner jeg ved en forunderljg Lyd øg en voldsom Bevægelse as Skjbet. ^Hvad mon det kan være^" maatte jeg fyørge mig selv^ medens jeg laa øg lyt^ kede. Skibet krængede øver til Siden temmelig alvørligt^ øg jeg sørstod, at der maatte være noget ordentligt ^aa Færde. Men hvad^ Det durede gjennem Luften^

jeg hørte det^ som om Hundrede Damvskjbe sla^ Dammen ^ det sorekom mjg, son^ om Lusten sydede og kogte. ^Det maa være en ^eneral^ storme tænkte jeg, og jeg bad Herren skjærme mjg og alle^

sammen mod ^arer. endnu var Havet, som det havde været det sjdske halve Døgn. Da Ovvarteren kom jnd til mjg

omkrjng Kl. spurgte jeg ham, hvad det var. ^a^ bare en Storm, Hr. Pastor l men Skjbet klarer sjg godt. Jeg har været med og havt værre Bejr. Sjdste Bjnter havde vj tre Orkaner hjemover og en ^aa Hidturen", undrede han ivej. J min Hjertekrog begyndte det nu at blive lidt lt,rø, og min ængstelse steg tjl Frygt sor^ at det kanske var noget mere end en Storm. ^lltjmellem sagde nemljg Skjbets Bevægelser og den forfærdeljge, drønende Lyd derude^ at der dog maatte være noget færeget fore, fom jeg aldrjg før havde oplevet. Nu kunde jeg omfange enkelte stødvjse Kommandoord, og jeg laa skændt ^aa, hvad alt dette kunde være. Bedsk som jeg laa og overvejede, om jeg jkke helsk burde skan o^ og se Faren nnder Ojnene, aabnedes Døren tjl mjn Lug^r, og j den stod Kaptejnen. godmorgen, Pastor M,^, s^gde han. godmorgen, Kaptejn hjlsede jeg jgjen. Han skodder j suld Oliemundur, og hans ^lnfigt var roljgt, men alvorsfuldt. „Hvad er paa Færde, Kaptein^ fpurgte jeg, ^,er det en Storm ^ — „^la, det er en Orkans fagde han

ganske lunt, „en Orkan! er det muligt!^ sagde jeg med Hjertet j Halsen, saa overvældende kom det pnn mjg, „Hvor^

længe plejer en Orkan at staa paa^" spurgte jeg saa j Farten,

„^la, en ^ ^ Timere, sagde han roljgt. „er der Fare sor Skibet^ Pil det greje fig^" lød det fr^ ^njg, ^Jngen

Fare endnn^, sagde han, øg dermed gik han sr^ mig til de andre Passagerer, Hvør det havde givet et Støk j mjg ! Jeg blev ljggende et Oieblik kil, medens Skibet sljngrede nøget

rent forskrækkeligt. en Knffert, som jeg havde staaende hos mjg, og som jeg havde surret temmeljg godt, begyndte nu ^t

gjøre Kolbøtter øg Nunddans^ og tjlsjdst blev den ljggende paa Sidens sejlende frem og tilbage^ omgivet af en hel Del

andre Neifeeffekter, fom Støvler^ Tøsler, Bøger ete. ester en inderlig Bøn til Herren maatte jeg nu op, og omgiven

as alle mine sejlende Sager, hjvendes sra Stok tjl Bæg, fik jeg faavidt paa mig, at jeg kunde komme op i Salonen, Da jeg kom op og stirrede ud as Salondøren, mødte ^nig det mest skrækindjagende Syn. Himlen, — saameget vi sorresten kunde se as den — var askegraa, men skundom var det umuligt at se saa langt som til Skorstenen, saaledes stod alt i „Naak", og paa Dækket hvirvlede Sjøen om^, det stod som et sykende Snedrev af Sjøsprøit, og der var en Tude^ og L^rn^ i Luften famt af det piskede Hav, som var der Kanonade as Tuseude Kanoner, eller som stod vl paa ^derspidsen as ^oat Jsland"

lige ved Niagaras Dyb med Fosselarmen om os. et saa^

dant Syn^ et saa vældigt Opror as elementerne havde jeg ikke knnnet tænke mig, nu fik jeg opleve Sjøfølkenes Fortæl^ljnger, deres Farer dernde paa Havet. „er dn beredt^ er du beredt^ faaledes lød det j mjt Hjerte alt j ^t. Hjertet

bankede j mjg, fom var der Hnndrede Kalfatrere. Hvor det er vanskeljgt at samle sjne Tanker paa det ene sørnødne j et saadant Ojeblik! Sandeljg øm det jkke gjælder at være parat j de gøde Dagel thj naar Faren staar paa, da levnes der

ikke megen Nø til Opgjør øg estertanke! Jmellem søm vi

fik en Stans i orkanstødene, ser vi ud øver Havet, men — hvilke Sjøers Jeg har hørt Sjømanden tale øm Sjøer søm

Fjelde^ men hvør lidet jeg har kunnet tænke mjg dette ! Nu

fik jeg se det! Sjøerne gik søm svære „egeberg"^ øg de køm sættende ind paa øs — vi sulgte dem, som de rullede afsted,

øg sra vort Skib saa vi op sra Bølgedalen mod Bølgen tøsnen. Skibet satte i med hele sin Tyngde, skjultes i Sjø^ raaket ø^ Bølgedalen, stønnede øg skjalv søm et levende ^æsen, dirrede atter en Stund søm i Krampetrækninger ester anstrengelsen, derpaa kilende ned igjen søm paa Hø^ vedet øg saa igjen en Kamp paa Liv øg Død mød det rasende Bølgebraat. Farten var natnrligvis sagtnet, da det ellers vilde have været graven med engang, øg alt gjørdes før at hølde Skibet mød Bindenl men Kampen var frvgtelig.

Medens jeg ftød der søm Tilskuer as elementernes Kamp øg høldt mig krampagtig sast sør ikke at slingre nd af Stjl^

lingen^ hørte jeg en af opvarterne beklage Førvalteren. ,^Hvad er der j Bejen med ham^ fpurgte jeg. ^Jø^ han ljgger nede med brukket Ben.^ — „Hvørdan gjk det tjl^ fpurgte jeg. — ,^Han blev imørges kaftet om paa Dækket af en Sjø, øg frk Føden knækket.^ Det var det førfte ^lheld. ,^Fru spørger^ øm ikke Pastøren kan komme ned og se til hende,^ sagde en anden Opvarter^ som jnst da heisede ^jenn^m ^raat ^rand. ^

sig op ad Trappen. Jeg ilede derned. Hun laa i sin Køie. ,^Tak før De vilde kommen Pastors sagde hun^ idet hnn greb min Haand. Hvordan er det med Pastoren spurgte hun med skjælvende Stemme. „ Tak^ sagde jeg, ^det er

godt med mjg^ vj er jo j Jesu Arme." Hun slyngede

Armene om mjn Hals^ og øjnene stjrrede ud as hendes som var hun j den sorsærdeligste Dødsaugst. „Ja tænk^ hvor

det er godt!^ sagde hun. „men jeg har været saa angste suld, det har været saa mørkt sor mig^ og Satan har lagt

saadanne Tvivl ind i mit Hjerte. Det har lydt j mig: er du nu ganske vjs paa at være kjendt as Jesus ^ og: Faar

jeg komme hjem tjl Ham^ om jeg nn skal gaa hersra^ Saaledes kom ordene sra denne sromme Barnesjæl^ medens

hnn skjælvede as Angsk sor den sjdste Fjende. „Ja^ kjære Frue^" sagde jeg tjl hendes ^Døden er den sjdste Fjenden

og medens jeg talten kjendte jeg, hvordan Dødstanken ljge^ som drog j alle Hjertets Livstraade^ „men vi har Herrens Forjættelser til arme Slmdere^ og som saadanne maa vi ogsaa nn komme til Ham. ^g skal det være Dødens er vørt Timeglas snart udrundet, ja^ da skal vi trø^ at Jesus kan gjøre Døden lys øg deilig sor os^ selv om graven skal blive Tusinder af Fod paa Havets Bnnd^, thi Han har nd^ gange mød Dødens — øg faa sagde jeg: ^det er kun en liden Stnnd.^ Derpaa blev hun mere roljg, og hun faldt jnd med en brændende Bøn øm Naade^ øm Freden hisset^ øm at maatte saa gaa hjefn^ suldt sorvisset om at være kjendt as Jesus som hans^ og saa sang hnn: ^Jeg vil

synge en Sang øm det salige Land — paa evig^ hedshavet er Nø^. — Ogsaa jeg trængte til denne veder^

kvægende Hjertendgydelse^ thi ogsaa hos mig var der sommeTider en vældig Storm, hvori jeg kjendte det, fom vilde Fortøiningerne springe. ^Tænk,^ fagde jeg, ^tænk^ om vi fkal faa holde Jul i Himmelen! Det bljr dog en dejlig Fest, en Fest, som ikke skal ende^ — Dog tro ikke, at jeg dersor havde alt gaaende saa glat! Der var i Hjertet Kampe, som kun kan komme, naar Døden sætter sit grinende ansigt mod os, og det var^ som om alt det jordiske hang sig sast i mig paa alle Kanter, ret som havde et tuseuarmet Sjøuhyre grebet fat j mjg. Medens mjne inderfte Tanker viftnok laa i Himmelen, og jeg tænkte paa, hvordan jeg fnart kanfke skulde saa Løsning paa de mange dunkle Spørgs^ maal, saa dumpede jeg ned i Kristjanja, j Brooklyn, i Sjø^ mandskjrken, i en Djsput med Toldboden om Julepresen^ ternen ned i det mest dagligdags^ og jeg maatte sukke: ^Herre, hjælp mig!^ øg jeg maatte erkjende, at Løsning sør alt, som plager^ kun kommer^ naar ^iet lukkes i Døden. Deroppe paa Dækket hørte jeg t.troen, der var en svær Tummel, og Kommandoordene lød omkap med Stormstødene. Jeg maatte op

sor at se, hvordan alt gik. Kaptejnen havde ladet Skibet stoppe, thi Sjøerne kom nu som overhændige Bjerge masser, øg der blev nu Fare før de rasende Braat, som kuude gruse Skibet j et Nu. Noget maatte gjøres j denne uljge Kamp^ thj skjønt Kløkken allerede var l.l) Formidl rasede orkanen endnu med usormindsket Styrke. Nødankeret skulde ud, sørat Skibet kunde drive med Hav og Storm. Flere as Matroserne kom ned as lste Kahyts Trappe og aabnede en Luge til Kabelgattet^ hvorsra de drog srem en

Kabel, som de fik paa Dækl i enden paa den fæftede de en stor Sejldugsfæk og lod den samt Kabelen løbe ud midt^

skibs ^ den skulde tjene til at holde Skibet drivende og velogsaa være med at bryde Bølgerne. Medens Trossen haledes o^, stod lfte Styrmand j ^Panteriet^ og fik fig lidt tjlljvs^ han var en ægte Sjøgafk, vejrbidt og uforfagt, ftod der drivende vaad med et Snapseglas i den ene Haand og j den anden nogle Stykker Smørrebrød, fejlende frem øg tjlbage nnder Bølgerullingen. .^Hvordan gaar det, Styrmand^ spurgte vi. ^a, huu ligger fom en Maage paa Sjøerne!^ Det gjorde godt at fe ham, uforfærdet fom han var^ det maa jeg tilstaa , men bedst som vi stod der j den aabne Dør, øg saa ud paa Dækket øg Havets der nu kom som skumhvide Braat, det ene vældigere end det andet, ser jeg Styrmanden faa fom et elektrisk Stød l han bøier sig frem^ over, Oinene stirrer paa et bestemt Punkt, og i et Nn sljpper han glasset og piler assted hen mod Størmdækket over Maskinrummet opad Leideren der. Hvad var det^ Hans øvede Sjømandsøie havde sulgt Braatsjøerne, da de køm, og han skjønte paa den Køløs as Sjø, der væltede srem, at den havde ondt i Sinde. Det er en Karl^ som er i Høide med Bramsaling ^ den krummer sig øver Styrbord, hvor netop flere as Matrøserne stod sør at gjøre klart til at rebe Mefan^Stagseil, da denne Klnd sammen med Nød^ ankeret skulde støtte Skibet, naar det laa paatvers øg drev med Bølgerne og Orkanen. Styrmanden havde seet nlykken. Braatet kom saa lnmsk øver øs. Jeg saa, hvordan det ljge^ som greb med sjn Krumnjng om Styrbords Baade, kastede den ene ud af Surrjngerne^ medens den anden blev gramset aldeles j Stykker og tjlflut seiede den det rent derøppe. Men Folkene^ Bar de skyllede overbord allesammen med det fossende Slng^ ^n Matros kom i det samme bantende øg entrende sig op sra Læ agterud mød Storm og Sjø^ øgmed Hjertet j Halsen stønnede han ud tjl Døktereu, søm stod sammen med os: ,,Tre Mand slaaet fordærvet!^ nden at betænke fjg fatte Doktoren affked, jdet han tog Sjgte yaa Storvant og fik heldigvis sat i det, medens vj rnabte efter ham: ,,Doktor, vær forfjgtjg!^ thj han kunde jo let være bleven skyllet overbord j dette Hjmlens Bejr. Braktet havde gjort Base mellem Matroserne. ^dje Styrmand havde saaet Baaden j Nyggen, derpaa blev han sammen med tre andre skyllet ned ^aa Dækket, hvor de skansede ved Nækken, og der laa de: ^die Styrmand med brukken Fod, med knuste Njbben j venstre Sjde samt beskadiget Lunge, en as Ma^ troserne i Svime og en med forstaaet Mave, men trods alt dette var det jo en Herrens naadige Beskjærmelse, at de ei var skvllet overbord, Hvilken uhyre Krast! Orkanen tog ikke as, hvilket vi havde beregnet, ^t den skulde gjøre om^ kring Kl. l^ Middag, tvertom, den øgede heller ^aa, og hvjlket ,^Hjmlehav^, som Sjømanden plejer at sige. Nu maatte Flydeankeret ud. men dc^ Braatene kom mere og mere saretrnende, og Skjbet nu ln^ som dødt^ som aldeles udmattet ester Kamven, maatte der t^ges yderljgere For^ holdsregler sor at hjndre ulykker. Hvor har jeg jkke tjdt

med en hemmeljg ^ysen læst om olje som Bølgedæmyer^ øg nu skulde jeg faa opleve det j et Døgn, fom jeg a!drjg

skal glemme. Tre Sække, syldte nted olje, blev hængte ud ^aa Styrbord og en yaa Bagbord^ og det hjaly ntroljgt,

saa at nu laa Skjbet og frk kun en daskende Bølge nu øg

da. Jø, Luften øg Havet faa ftygge ud! endnu langt yaa Dagen det famme afkegraa, blyfarvede, og som laa

Skyerne lige ned yaa Havets ja, som var alt rørt sammen om hinanden. Havet reiste fig høiere og højere, de jætten

agtige Bølger, piskede skumhvide af ^rkanstødene^ sor assted som den mest rivende Fos, o^ Luften var fuld af et Brøl, fom kunde det være Dommedagsbasunen. Skibet laa og drev der var intet mere at gjøres og døg hvor usigelig skrøbeligt altsammeu var! ^Kun en Planke skiller,^ — saa lyder detl men her var det dog altfor stor Birkelighed. Hvordan saa det nu ud i mit indrej Der var der Oieblikke as usigelig No^ men saa atter

Dødsorkanens Tuden og

evighedens Braat. ^ang paa ^ang havde jeg kastet nd Nødankeret, jeg søgte at drive med Korset sæstet i Troens^

Kabeltaug^ men Dødsbraatene brød over alt i ^t. „er

du særdig^ eier du den sande Trø^ Fred midt i Orkanen! Fred i et Hjerte^ hvor nu i et Oieblik al

elendighed, al Synd, al uværdighed taarner sig op som et Himlehav, der truer med at knuse alt! Jeg maatte

hænge ud Forjættelsens Sækken fyldte med Troens ^)lje, for at fændre af de værfte Braat, og (^ud være lovet! Det hjalp, faa jeg igjen kunde lægge Haanden paa Hjertet og fige som en arm^ ussel Synder. ^Jeg ved^ at min frelser lever O^ jeg vilde saa gjerne være løst sra alt^ som binder, men nei! Bedst som jeg syntes, jeg havde vundet og gjort op, laa jeg som i et Sjøraak as urolige Tanker ^ as Berdenstanker. Dertil kom, at der hele Tiden sulgte mig søm et uhyggeligt Skræmsel nogets som jeg hørte, straks sør jeg gik ombord i Kristiania. Jeg havde nemlig spurgt en Ben as mig^ en Skibsfører^ hvad han tænkte om at gaa med „Thingvalla^ i Bintertiden. Han svarede^ at han vilde soretrække den sremsor de engelske Skibel han troede nemlig, at man der ombord var langt mere tryg.

^Tænk,^ siger han, ,,hvad jeg hørte om en engelsk ehef

paa et as de store Paketdampskibe sra Liverpool. Paa en Neise sra Amerika havde Skibet en forfærdelig Storm og svær Næfesjø at kjæmpe sig srem mod. Der var flere ame^ rikanske Sjøosfieerer ombord^ øg felv disfe begyndte at finde Seisladsen mere uvorren end almindeligt^ hvorfor de kom

øverens om at fende en Depntation op tjl ehesen paa Kom^ mandobroen med anmodning om at stoppe Fartøjet ljdt.

Men han fvarede . ^l^rttl^^ t^ll ^r tc^rt ir^ ^i^t ^^ tl^t^ ^rcir^ ^el. øversat: Mine Herrer, Himlen^ Helvede eller Oueenstømn paa øtte Dage, saa lyder min Ordren. Disse forfærdelige Ord lød nu for mine Oren den ganske Tid, og det saa brydsomt, at jeg ikke kunde blive dem kvit.

Fremdeles stod jeg sor det meste ude i Døraabningen før at betragte Havet og Bølgerne. Net søm det var, kom der en styrtende op nedensra med dette Naab: „Lampen hos Forvalteren holder paa at eksploderer Jldebrand om^ bord og i saadant et rædsomt ^eir! stod det straks sor mjg. Dog snart efter kom en af kvarterne og meddelte, at alt var i Orden igjen. Det havde feet flemt ud, og havde jkke Fru hørt Forvalterens ^lngstraab og var styrtet jnd kil ham samt grebet et nldtæppe, som hun fik kaste over Lampen^ da var vistnok Stillingen blevet endnu mere kritisk end den paa Forhaand allerede var.

eftermiddagen kom^ men uden noget Tegn til Foran^ dring til det bedre. Der skulde nu spises Middag, og de

faa simple Netter blev nydte, idet man fad og balaneerede dem i Haanden. Straks forud kom opvarteren hen til mig og spurgte^ om jeg ønskede at spise. „Tænker man virkelig paa Middag i sligt et Beir^ sagde jeg næsten grætten til

ham. ,^Ja, hvorsor ikke^ fvarede han, Befalet fatte fig

tilbord^. ^erter v^r Netten — og dn jeg s^, hvordan de lagde i sig^ begyndte ogsaa min Mave at gjøre sjne Krav

gjældende, og sør jeg vidste as det^ sad jeg øgsaa med mjn

Bølle ^erter øg — sandt at sjge det smagte ypperligt. Seks a, otte Tjmer havde Kapteinen sagt, at Orkanen i

almindelighed pleiede at rase, men Kl. blev l^, øg det

blev langt ud paa eftermiddagen^ øg alt var uforandret. Jeg bad^ at Herren maatte tale fitl vær ftjlle!^ men

Orkanen tiltag heller, og Havet, ja det lignede nu et kogende^ mægtigt skummende Njagara. østenen kom, øg der var dobbelt mørkt ude. ^Hvordan gaar det, Kaptejn ^ — ^Hvordan gaar det, Styrmand^ faa kom de ljdt ængsteljge Spørgsmaal sra øs, hvergang de havde været jnde j Kap^ tejnens Kahyt sør at spejde ester paa

Barometret, om der ikke skulde være Tegn til nogen Bedrjng, thj det stod

skrækjndjagende lavt! ell Trøst var det at høre as Styr^ manden, naar han bautede og halede sjg jnd i Salonen:

glasset stiger saa smaat." ,^Det gaar saa lala.^ sagde Kapteinen roligt, naar vi spnrgte .ham. ^Hvorlænge tror De, at den staar, Kaptejn^ spnrgte jeg ham om østenen.

Med et Smil svarede han: ^ efter min Negnebog skulde den have været sorbi^ men — den holder paa. aldrig har jeg

havt den længere end paa ^ ^ Timere men denne ser ud til at blive sejg.^ — Medens jeg laa paa Sosaen j Salonen om østenen, sendte jeg Suk paa Suk op sor Thronen. ^Hvørlænge, Herre, hvørlænge^ saa kom Spørgsmaalet til Faderhjertet j det hoje. Jeg soreholdt ham de mange Forjættelser i hans trosaste Ord ^ jeg drog dem srem en ester en, og paa samme Tid fyntes jeg, at jeg faa de mangeBønner sra mine kjære hjemme, der steg øv sør Thronen som hvjde Duer, og jo mere Natten kom paa, desto mere fjk jeg grjbe Herrens Trofasthed og fjk ftaa med denne enefte Bøn: „Ske djn ^ilje!^ Derude j den fæle Nat brølte det løs endnu vildere, og som de hestige, skingrende Stød køm øg Skibets Slingringer og Overhalinger, hørtes de dumpe Slag as Skibsklokken, og det lød sør mit Ore søm (^rav^ klokkeklang: „Ding^Dang, Bølgegrav, Bølgesang. Djng^ Dang, Sjømands Død, Sjømands Nang!^ Ja, jeg skulde saa prøve ljdt as hans saresulde Liv, jeg skulde søm hans Sjælesørger derude sjernt sra Hjemmet saa se lidt ind j, hvad han saa tjdt maa døje. Sjømanden har altid staaet før mig søm en, sor hvem jeg har maattet søle den dybeste agtelse l men hvor vokste han ikke sor mig i dette Døgn ! J en saadan Prøvestund vilde mangen en l^ang de smækre Troens Silketraade hos Landkrabberne ryge af som torre l^ræsftraa, og der

er det tidt, at Sjømandens dybes inderlige, urokkelige Tro gaar i Prøvelsens Skolegang og

spindes til en Kabell som selve Dødsorkanen ei kan knække. Natten kom , men ingen as os Passagerer sølle Lyst tjl at gaa ned j vore Lugarer. Orkanen brølte øg drev Skibet rjvende assted. Barømeternaalen stod og djrrede srem og tjlbage en ^roo paa de Merker, hvor Sjømanden altjd gruer

sor at se den. Hvor jeg var træts træt afspændingens træt as Søvnløshed, as den idelige Nullen øg de mange urøljge

Tanker! Jeg fik dog nogle Timers urolig Søvn og vaagnede saa alt i ^t blot sor at høre ^rkanstødene øg Bølgernes Sang

mød Skibssiden samt den melankolske l^ravkløkkesang. endelig

da Mørgenen gryede, hørtes dets søm øm Orkanen var brudt sor den (^angs — men den havde ogsaa staaet paa i næsten26 Timer! Hvjlke lange, lange Timer! Da nu Bølgerne lagde sig, og Skibet atter kunde begynde at bruge Skruen, blev vi allesammen hjerteglade, og Øiet fyldtes med Taarer under min Bøn øg Tak til Gud. Alvorsfuld var dette Døgns Præken til mig, og maatte jeg aldrig glemme, at det gjælder at være vis paa, om Troen holder, om vi kan være klar til at feile ind i Evighedshavnen.

De følgende Dage, før Skibet løb ind i Nem Yorks Havn, gik som sædvanligt. Veiret var haardt, Sjøen urolig; men det var intet mod Orkanen. Søndag den l4de fik vi Lodsen 500 eng. Mile tilhavs, og den Dag kunde jeg samle Passagererne til Gudstjeneste, og det saa ud til, at de prøvsamme Dage havde vakt en inderlig Trang i Hjerterne efter Guds Ord. Saa faldt Ankeret udenfor „Staten Island“ Mandag Aften, og Reisen var endt. Aldrig skal den glemmes, og Gnd give, at mange af de kjære Sjømænd, søm kommer til denne Havn, maatte faa kaste Ankeret paa den Grund, som aldrig svigter!

*

„Det nytter ikke!“

—

„Nei, nei, det nytter ikke!“ sagde den gamle Kone og gik over Gulvet i den trange Stue og vred sine Hænder, medens Øinene var røde af Graad og Nattevaagen.

Utaalmodighedens Synd, mod hvilken hun saa mange Aar havde kjæmpet, begyndte nu at reise sig igjen. Hun 26 Timer! Hvjlke lange, lange Timer! Da nu Bølgerne lagde sig, og Skibet atter kunde begynde at bruge Skruen, blev vi allesammen hjerteglade, og Øiet fyldtes med Taarer under min Bøn øg Tak til Gud. Alvorsfuld var dette Døgns Præken til mig, og maatte jeg aldrig glemme, at det gjælder at være vis paa, om Troen holder, om vi kan være klar til at feile ind i Evighedshavnen.

De følgende Dage, før Skibet løb ind i Nem Yorks Havn, gik som sædvanligt. Veiret var haardt, Sjøen urolig; men det var intet mod Orkanen. Søndag den l4de fik vi Lodsen 500 eng. Mile tilhavs, og den Dag kunde jeg samle Passagererne til Gudstjeneste, og det saa ud til, at de prøvsamme Dage havde vakt en inderlig Trang i Hjerterne efter Guds Ord. Saa faldt Ankeret udenfor „Staten Island“ Mandag Aften, og Reisen var endt. Aldrig skal den glemmes, og Gnd give, at mange af de kjære Sjømænd, søm kommer til denne Havn, maatte faa kaste Ankeret paa den Grund, som aldrig svigter!

*

„Det nytter ikke!“

—

„Nei, nei, det nytter ikke!“ sagde den gamle Kone og gik over Gulvet i den trange Stue og vred sine Hænder, medens Øinene var røde af Graad og Nattevaagen.

Utaalmodighedens Synd, mod hvilken hun saa mange Aar havde kjæmpet, begyndte nu at reise sig igjen. Hun syntes, at ^ud ventede sorlænge med Bøuhørelseu^ og hendes Tro ^aa Forjættelsen om, at han vjl høre, førend den troende raaber, holdt ^aa at rokkes.

Hvad var det^ som knngede den gamles og som saa stærkt satte hendes Tro ^aa Prøven ^ aarsagen laa saa nær. Det var det samme, søm har hvilet saa tungt vaa mangen troende Far og Mor^ — hendes Søn flakkede om ude som eu Nømljng^ han havde glemt sin gamle Møder, øg der kom aldrig Brev sra ham. Men kunde han glemme, — hans Moder glemte ham ikke. Stundom hørte hun gjennem andre, at hendes Søn levede, men hvilket Liv! Hvor mangen en Far og Mor har ikke raabt i Sorgens Smerte, naar Budskabet kom om deres sorlorne Barn s^aa Syndens Stier: om vort Barn var død søm liden! det havde været tusinde ^ange bedre! da kunde vi have saaet et deiligt gjensyn hisset! — men nu! . .

Maaued ^aa Maaned øg ^lar yaa ^lar havde sneget sig hen, øg Moderhjertet gav jkke oy Haabet. ^el vidste hun ikke, hvor hendes Søn svalkede henne , men vidste ikke hun det^ der var en, søm sulgte ham, og det var den trosaste Hyrde, der søger ester det sortabte Faar Fra sin Stue sendte hun støt Bønnens hvide Dnesløk ø^ til Naadethronen sor det sorvisdede Barn^ og skjønk Satan mange l^ange sagde til hende: ^,Det nytter ikke! han maa jo være død, ellers vilde han vist have skrevet til dig en øg anden ^ang!^ hun knnde dog ikke slutte med at bære ham srem sor den barm^ hjertige l^nd, saalænge som hnn ikke havde saaet sikkert Bud^ skab om, at hau var død.

Sømme Tider overvældede dog Sorgen hende, og da begyndte Tvivlen og Bantroen at storme ind yaa hendesHjerte. ^ud vil jkke høre! Han kan vist ikke saa srelse mit Barn! Kanske min ^ut har staaet i^ød (^uds Nande^ kald saalænge, at han har begaaet Synd imod den Hellig ^land!^ Det var, som om Satan fik Lov at skyde hele Lad^ ninger as Tvivlens og lttaalmodjghedens gloende Pile jnd paa den gamle.

„Nej, nej, det nytter jkke!" klagede den sorgfulde Moder igjen, ,^mine Bønner høres ikke! ak, mit Barn! Naar jeg

bare vidste, at han var død salig, da skulde jeg være saa gladl men denne ^vished øm ham . . . Taarerne strømsmede ned øver hendes Kinder.

Det bankede paa Døren. Den aabnedes^ og ind traadte et Postbud. Han lagde et Brev paa Bordet og sor assted igjen. Den gamle tog Brevet. Hendes Haand skjælvede tnere end vanligt^ thi hnn drog Kjendsel paa Haandskrifter ,^Det er fra hutten min udbrød hun. ,,Tænk, Herren har hørt mig, — og jeg, fom har mistroet den gode^ himmelske Fader just idag!^ Hun faldt ned paa Knæ foran Stolen med Brevet mellem fine Hænder øg bad øm Tilgivelse, medens Hjertet var fuldt af Tak, fordi Hjælpen havde været saa nær,

Brevet var sra hendes Søn^ øg det kom langvejsfra.

Tjl en Sjømandsprests mangesjdjge arbejde kømmer øgsaa en udstrakt Brevskrivning. Han underholder ikke ^lene en livlig Brevveksling med Sjøsolk paa alle Jordens Kanter, men han har ugentlig at besvare Breve sra sørgende Hustruer^ Forældre og Søskende i Hjemlandet med Forespørgsel ø^ deres forvildede Mænd, Sønner øg Brødre. Sjømands^ presterne kjender saa gødt disse ^reve^ søm mangen en (^nng er skrevne under Bønner øg (^raad, saa at Skristen slere Steder, hvor Taaren trillede nedpaa, er halvt udslettet^ medensman mellem Linjerne kan læse, hvordan de sørgende gjennem Sjømandsprestens Hjælp klynger sig til det sidste Haab.

Den norske Post var netop kommet. ,^Der er en estere søgelse igjen^ sagde jeg, idet jeg saa gjennem Brevene.

Brevet var sra en Moder med Bøn om at opsøge hendes

Søn, søm havde været hjemmesra ^ Aar uden at sende en Linje hjem. Jndlagt i hendes Brev laa der et gammelt,

gult, sønderhakket Brev. Det var sra Japan, øg det var fra en Søn til hans Moder hjemme i Norge. Han fortalte kort og godt, at Fartøjet, han ftod ombord paa, skulde til Nem ^ork dersra^ og at han vilde komme hjem, om han naaede lykkelig Bestemmelsesstedet. Der gik en foruuderlig tungfjndjg

Tone gjennem hans Ljnjer. Følelsen as hans egen elendig^ hed og Tanken paa den gamle Moder hjemme, som han saa

skammelig havde glemt under sit vjlde, omslakkende Sjomands^ ljv, var bleven ham et Ojeblik sor stærk, og Herren havde vel saaet bøie hans Hjerte, saa han havde siddet ned i Nnfsen og ^grebet til Pennen^. Brevet var et Svar sra Herren paa den gamle Moders Bønner hjemme øg kom som en deilig Sølstraale ind i hendes sattige Stne hin mørke Time. Hun havde faaet det Naad at sende Brevet til Sjø^ mandspresten i Nem ^ork, om han kunde møde hendes Søn, naar han kom j Havn, og saa ham til at holde fast paa sit Løfte. Men det var ingen let Sag for Preften. Der stod

ikke Asgangstid for Skibet i Brevet, ei heller det amerikanske Skibs Navn, som han for med, og dertil kom, at han gjerne

kunde gaa under et andet Navn, fom almindeligt er blandt vøre Sjøfolk, der farer med fremmede Nationer Dog Herren havde hjulpet faa mangen en (^ang før, og det var grejt for mjg den Stnnd, at han ved den under.

fulde Bønhørelse viste klart, at han ogsaa nn vilde hjælpe. Det gjaldt bare at gaa ivei som hans Nedskab. nge paa nge saa jeg nu nøie ester hver Dag i avisen ^^ ^rl^ l^r^ci:^ øm der var kommet i H^vn noget Skib sra Japan. Flere ^ange blev jeg sknsset^ der var jngen ombord as det Navn, som Brevet havde opgjvet. ,^Nei, nej, det kan jkke nytte! han maa vjst have taget et andet Navnl eller kanske Skibet var ankommet, sør du fik Brevet^ saaledes kom det ofte paa mig midt i den stigende Hvirvel as alt andet ^lrbeide^ som der var ved Stationen. Jeg holdt næsten paa at give ham op. ^tarlj^ fra Japan ankommet tgaar^, læste jeg en Morgen. Jeg maa sorsøge endnn en (^ang. Straks rejste jeg øver og hørte paa Mønftrekontoret^ om den estersøgte var med der. der er et saadant Navn", blev der svarer mjg. ,,^odt^ naar skal Mandskabet saa sjn ^lfmonftring^ spurgte jeg videre, thj det var mig magtpaaliggende at saa sat paa ham, sør han fik fine Penge. Havde han først dem i sin Lommen da vilde der være lidet Haab om at saa ham hjemover. Jeg fik opsnuse, at han boede paa Sjømands^ hjemmet^ øg jeg satte Kursen hen der sor at finde ham. ,^Der er han^ sagde en til mig, idet han pegte paa tø Matrøser^ som kom ned ad Trappen. Jeg gik hen og hilste ham ved Navn. Forsjamset saa han paa mig, men endnu mere virkede det paa ham,

da jeg sagde, at jeg havde Hilsen til ham sra hans Moder. Baade han og hans Kammerat var „muntre^ allerede. Stakkels disse Nomljnger, de har desværre mange farljge Benner, fom spekulerer j deres Pung^ naar de kommer j Havn. ,^Nu vil du vel rejse hjem^" sagde jeg tjl ham, ^du lovede det j djt Brev tjl din Mor.^

„Nei, jeg har ikke tænkt paa det. Nu er denne Tur gjorts og vi maa have os lidt Moro^S sagde han smaaleende.

SSJaS Moro, l^ut^S saldt hans Kammerat ind, som havde svævet omkring med Hatten paa ^ og var utaalmodig ester

at komme assted. „Ja, Presto, sortsatte hans Sknd^

har jeg aldrig saret med. Kosfinaglen og Haandspagen var

oste blodigs og en eller anden i Nuffen gik med Bændfel støt. Men nu vil vi have Mørø en Stund øg glemme alt,

ikke sandts ^ut^

Min Jndbydelse til l^uds Hus var spildt paa ham i

det Lag. Vellystens Djævel havde saaet sine Klør i ham.

Jeg skjøntes at der var intet at gjøre med dem den Dag andet end at sende en Bøn op til Naadethronen sor dem.

De gik sin Bei.

SSBel, han har ikke saaet sin ^lsregning^S tænkte jeg, ^imorgen skal jeg vel passe paa.^ Næste Dag mødte jeg

paa Mønftrekøntoret, — men vedkommende Mandskab var

afmønftret en hel Time tjdljgere end sagts — øg der stød jeg.

Fnglen var fløjen! Det havde været mit Haab at skulle

saa træsfe ham ædrus og før han havde faaet fine Penge. ^lt lede efter ham nu blandt de myldrende Drikkehufe øg

Smudshuller paa den Kant af Byen, det var omtrent fom at foge efter en Synaal j en Halmstak. ^Stakkels ham!

Det nytter vist ikke at begynders saaledes var Vantroen ude igjen l men det var, som om de Taarer, der havde vædet

Moderens Brev, brændte mig ind i Sjælens øg idet jeg mis^

mødig gik uds bad jeg inderlig til l^uds at han maatte hjælpe mig til at sinde ham.

Saa tog jeg Sted for Steds hvor jeg kunde tænke migs at han havde havnet. Det bar opad øg nedad, ind r disse

Syndens Kloakker^ hvor faa mangen en ung Sjøgut er bleveu forpestet for Tid øg ^vjghed. det var kjendte Steder før mig. faa ofte vandrede jeg der j min Frelsers ^rinder, og tidt havde jeg gaaet ud derfra med graaden j Halfen, naar Sorgens og ^lendjg^ hedens Bjrkeljghed havde grebet krampesask om Hjerteroden. ^n underljg Magt maalbandt de elendjge Bærker, der bed Tænderne fammen undertjden og maatte fe paa, at Prefken aabent vjlde stikke dem nd. Længe travede jeg om sorgjæves. ^ltter vilde Bantrøen komme med sit: det nytter jkke!^ men skjønt træk baade paa Legeme øg Sjæl, jeg knnde jkke gjve op. Noget drev mjg nbønhørligt affted. llnder Bøn til Herren aabnede jeg atter en Dør øg kømmer ind paa det sagmugbestrøede ^ulv. Der stod han søran Disken, ømringet af Snyltedyr. paa Disken en hel Del l^las, øg Bærten leende lige øp til begge Oren øg smigrende sit Osser, medens Døllar paa Dollar trillede ned i Skussen. Jeg saa straks^ at han var kommen paa en „halv Slør^, øg det gjaldt at saa ham ud fra Laget. Jdet jeg hilste venligt^ gik jeg hen, lagde Haanden paa hans Skulder øg sagde: „Kjære Niels, det var godt, at jeg endelig traf dig. Kom med mig udenfor l det er noget vigtigt^ jeg maa tale med dig om.^ Jmod al Forventning fnlgte han mig, idet han bad Kammeraterne om undskyldning og sagde: „Jeg kommer igjen om et Oieblik.^ „^lha^, tænkte jeg ved mig selv, „nei, det skal dn være blaa sor^ jalsald skal jeg gjøre mjt bedste sor, at Laget derinde skal saa vente baade længe øg vel.^ ^Niels, jeg kømmer sor at saa dig til at rejse hjern!^ sagde jeg tjl ham.

^er Presten sorstyrra sagde han leende. ^Neise hjem nu! var det ligt sig!^

Jeg tog ham under ^lrmen, og idet vj bautede sao lunt henad Førtøuget^ sagde jeg: ^,Nu ljgger der et drægtigt Dampskib færdjgt at afgaa tjl Krjfkjanja Kl. Der er Tjd endnu tjl ak blive færdig og følge med. Tænk, ^ut, at faa komme hjem til din Mor til Jul! Det blir vel Stas det^ ^ut.^

Herren lagde en forunderlig Magt j djsfe Ord. ^Belan, Prest, jeg tror, jeg gjør Trioen hjem^ men jeg har jngen Klæder at komme hjem med^, — og j Tanken s^aa Hjem^ rejfen skjød han Fark hen mod Sjømandshjemmet. Pludseljg stansede han Farten og sagde: ^Nei, nei! komme hjem uden at have noget med, nej^ Presto jeg terner rundt igjen!^ ,,Kovender du, Niels^ Du har jo ^lsregning ^aa Dollars!^

igjen, Prest — ^ er allerede klinkede.^ ,,Det var kvikt gjort det, ^ut! — men Bjllet hjem koster ^l) — Logis koster øg saa har du ^^ igjen, og det er en ^en Juleskilling at komme hjem til (^amle^ mor med.^

^ltter bautede vj affted^ og nu bar det o^ad Tranen tjl hans Kot for at tage hans Tøi^ men det var snart gjort, thi det bestod i en blaa Busserne et Par gamle Sko samt en Smertingsbukse! Han tog Bylten under ^lrmen, medens han gav mig sine Penge, og nu levnede jeg ham ikke No til at summe sig. Logiet blev betalt. Dersra bar det ud s^aa ^aden igjen og ind i en Sporvogn, som tog os tjl Dam^ skjbskontoret.

,^Hvor kjører du mig hen, Prest ^ sagde han grættent.

^jentte^t ^raat ^ ^ra^td.. 4

^Bryd dig ikke derom, jeg er Kjendtmand nu!" svarede jeg ham. ^Se saa, her maa vi ud, l^ut, — l^urr^ nu!^ Paa Kontoret fik han Billet. Skjbet skulde gaa øm en Time, blev der sagt, øg det gjalbt ikke at være Tverdrivere^ øm vi skulde naa frem.

^Prest — jeg river i et elas Ol^ — han var flifetør i Munden, søm rimeligt var.

^,Nei Tak, Far, jeg er Tøtalashøldsmand.^ ^Prest, jeg maa faa et Par Bukser og en Kussers,. sagde han videre til mig. Skjønt hvert Minut var kostbart, maatte vi dog ind til en Jøde, hvør han kjøbte Benklæder samt en Haandkuffert

— før et Syus Skyld. elad var jeg^ da vi endelig fad i Dampfærgen^ fom fknlde tage os over til ,,Hoboken"^ hvør

Dampskibet laa.

endnu var ikke min Misfiøn endt. Afgangstiden tøiede ud ømtrent ^ Timer, jeg ankede før at kømme hjem, hvør

der var fygt, men paa famme Tid vovede jeg ikke at slippe min ^godeste ^lrian^ af Oie, saalænge Skibet laa ved Bryggen. Han angrede aabenbart, at han havde sulgt mig. Det muntre Lag, sra hvilket jeg havde revet ham, stod ham j Hovedet, og han kom med en hel Del Paafund sor at komme over Nækken jgjen. Jeg passede ham som en Smed, talte alvorligt med ham, malte ud Juleglæden hjemme hos hans Møders gav ham Traktater med paa Beien, øg sagde ham, at han maatte være glad, som kunde reise hjem med ^ Dollars i Lommen. ,,Jmørgen vilde du ikke havt en Skilling — det ved du as

dyr ersaring saa mangen en eang — øg dertil have været syg øg elendig atpaa.

Med det samnle blæste Damppiben ^die (^ang. ,,Ld Landgangen gaa!^ lod det sra Kommandobrettet.

Jeg tog Farvel med ham, jumpede iland og vjstede endnu en ^ang tjl ham sra Bryggen, jdet Skjbet gled udover. Han var virkelig paa Bejen hjem tjl den ventende, bedende Moder.

Mjt Hjerte var snldt af Tak tjl (^ud, fom havde bøjet denne Mand tjl at følge mjt Naad øm Hjemrejfe, — og det faa hovedkulds^ men Moderens Bønner havde været dek stærke Neb^ der havde draget Sønnen som en Brand af Jlden.

Maaneder var henrundne. Jeg rejste hjemme langs Kysten sor Sjømandsmjssionen, hvor jeg hjlsede p^n n^nngen god Ben og Bekjendt.

en stille, solklar Høstdag prækede jeg i en vakker Lands^ kirke paa Besklandet. gudstjenesten var førbj, Bognen ventede^ og jeg havde taget Farvel med mange. Som jeg holdt paa at gaa^ fer jeg en gammel Kone komme op mod mjg, smjlende og med noget j Haanden^ som hun holdt sremstrakt mod mjg.

^Kjender Presten det der:^ sagde hnn glad, da hnn kom mjg faa nær.

Det var et Fotografi. ,,Lad mig faa fe! Ja, det er jo ham, fom jeg fendte hjem! Det var gjjlt! Hvordan har han det^

^Tak, Tak skal Presten ha!^ Og jdet hnn tog mjn Haand, sagde hnnt ^Ja tænk, han kom hjem! Han sagde, at dersom Sjømandspresten j Nem ^ørk jkke havde faaet sat paa ham, da var han aldrjg kommet hjem. Han sagde, at han endog havde ladet sig barbere^ forat De ikke skulde kjende ham igjen. ^Hun græd Glædestaarer, idet hun tilføiede: „Min Søn er bleven et nyt Menneske. Jeg tror, at han har fundet sin Frelser. Nu vil han ikke tilbage i det gamle Syndeliv for alt i Verden.“

Moder og Fader, det gjælder eders Barn; Hustru, det gjælder din Mand — kanske de vandrer borte fra Gud paa Syndens Vei! Har du givet dem op med dette vantro: „Det nytter ikke!“ saa lad denne lille Fortælling ud af Livet drive dig ind i Bønnen igien. Synes du, at dit Troesskib driver afsted, og Ankerne ei kan faa Holdebund, det er dog blot Prøvelsens Stunder for dig. Slaa dine Bønnearme om den trofaste Frelser — hans Løfter staar evig fast; — selv om Bjergene rokkes og Høiene bevæges, hans Ord skal ikke rokkes. Send Bønnens lange Arme ud efter den forlorne Søn og Mand — og tro lige til Dødsnattens sidste Øieblik: „Jo, det nytter“; — thi det gjælder intet mindre end det salige Gjensyn hisset.

*

I Farens Stund.

—

Under Seil for den fineste Bris i Passaten, med Himmelen skyklar og Barometret roligt, — ja da kan nok Modet være høit, og Alvorstankerne fjernest af alt. Lodder du i saadant Veir efter Frygt og Ængstelse for Fare, da vil der nok være bundløst Dyb i Hjertet tilsyneladende, og du vilde saa høre fra mangen en et overmodigt; „Det kan blæse, som det vil, jeg er aldrig ræd!“ Hun græd Glædestaarer, idet hun tilføiede: „Min Søn er bleven et nyt Menneske. Jeg tror, at han har fundet sin Frelser. Nu vil han ikke tilbage i det gamle Syndeliv for alt i Verden.“

Moder og Fader, det gjælder eders Barn; Hustru, det gjælder din Mand — kanske de vandrer borte fra Gud paa Syndens Vei! Har du givet dem op med dette vantro: „Det nytter ikke!“ saa lad denne lille Fortælling ud af Livet drive dig ind i Bønnen igien. Synes du, at dit Troesskib driver afsted, og Ankerne ei kan faa Holdebund, det er dog blot Prøvelsens Stunder for dig. Slaa dine Bønnearme om den trofaste Frelser — hans Løfter staar evig fast; — selv om Bjergene rokkes og Høiene bevæges, hans Ord skal ikke rokkes. Send Bønnens lange Arme ud efter den forlorne Søn og Mand — og tro lige til Dødsnattens sidste Øieblik: „Jo, det nytter“; — thi det gjælder intet mindre end det salige Gjensyn hisset.

*

I Farens Stund.

—

Under Seil for den fineste Bris i Passaten, med Himmelen skyklar og Barometret roligt, — ja da kan nok Modet være høit, og Alvorstankerne fjernest af alt. Lodder du i saadant Veir efter Frygt og Ængstelse for Fare, da vil

der nok være bundløst Dyb i Hjertet tilsyneladende, og du vilde saa høre fra mangen en et overmodigt; „Det kan blæse, som det vil, jeg er aldrig ræd!“

Jeg tror ikke en Døit paa en flig forsikring. Mang^

soldjge eksempler er der paa^ at de flefte fnarere er Kujoner^ naar det gjælder^ og Faren truer.

^Ser du Jnftrumentet der^ sagde en Ben tjl mjg, som jeg talte med ham om dette j hans Kahyt. ^Tjdt har det jaget Nædslen j mjg. Naar den ljlle Naal synker og peger paa Negn^ Storme stærk Storm — ja Orkans — da kan Hjertet synke langt ned j Maven paa mjg, og hvert semte Mjnut maa jeg jnd sor at se paa glasset! Naalen drjves srem og tjlbage og tyder paa stærk ^lro j Natnren, og det usle^ sorsagte Hjerte, ^ det skjælve^ skjønt jeg ved^ at Herren^ vor hjmmelske Fader, styrer Stornr og Hav, og at uden hans Bilje skal ikke et Haar krumnæs pnn vort Hoveds

Saa er det. Selv den troende, som kan synge: ^Jeg gaar j Fare, hvor jeg gaar, — jeg gaar j Døden, hvor jeg gaar, — jeg gaar med Jesus, hvor jeg g^r, — jeg gaar tjl Himlen^ hvor jeg gaar^ selv han kjender j ^ vorets Stunder Frygten j sjt Hjerte. Som det gjk med Peters da han mjdt i Nædslen tilrante frelseren; „Bjg sra mjg, thj jeg er en syndig Mand!^ saaledes er det med den troende. (^uds almagts aabenbaring i Naturen^ de kryd^ sende Lyn, den rædsømme Tørden, Havets Brøl, Stormens Hvjn og Nattens Mørke — altsammen taler tjl ham øm den retsærdjge og helljge, som ^troner p^ Jsraels Lov^ sangen Kanske i næste Oieblik Døden! ^ hvern kjender ikke Frygten, naar Livstraaden holder paa at springe, og den sidste fiende angriber, thi „vore Synder, de ere som Sand i Hav, mangfoldig fom Sol i Strimer l„

Men ^ud være lovet! det er blot en Stund, at Satan faar stikke vort skrøbelige Liv srem øg skygge for den Naa^ dens Haande fom alene kan drage os op af Frygtens og angstens Bølger.

Kan nogen i Farens Stund være rolig og overladt, saa kan den troende det. Der var Taage og høi Sjø, og det ljlle, dybtlastede Dampskib styrede nordover langs Jæ^ derens Kyst.

J Spisetiden sad man tilbords, og ingen tænkte paa Fare, da lyder det plndselig. stort Sejlskib ret over os!^ Ljgblege sor alle op paa Dækket. Som ved et ^lnder gik Skibet saavidt klar. „Det var paa et hængende Haar!^ sagde en as Passagerne til sin Sidemand.

„Ja,^ svarede dennes „Døden var nær, men — jeg var færdig.^

Hvor ofte Skrydere og Pralhanfe, Spottere og Svær^ gere har maattet spille Fallit j Farens Stund! Se paa hjnt Mandskab , hvorsor stimler de saa sammen i en Kllmge^ Jo, hele Himlen staar som i Brand as Lyn, og Tordenen ruller skræksomtl Slagene kommer, som kunde det være Dommedagsdrøn. Spage og skjælvende as Nædsel staar de Matroser der, som sor havde spottet Ordet, som saa tidt havde hørt advarselen og havde soragtet Jndbydelsen, de

holder sig omkring s,Hellig^Tomraa,^ fom be haanligt kaldte Tømmermanden, thi de tror, at nær ham er det sikrere

for dem at være.

J Farens Stund lllder ofte Sjælens Mjnutskud med Naab om Hjælp og Naade. Medens Orkanen hyler j Niggen, og de brydende Bølgerygge pifker Fartøiet, saa det ligger søm dødslaaet kantret, tvinger ^ud den gjenstridige,

den haarde Spotter og gudssorglemmende Foragter ikke sjelden i Knæ under Dødsangstens kolde Sved paa Panden og den skrækkelige evighed grinende ham imøde.

^Dere kjender vel gamle Lorenzen spurgte den gamle Stuert mjg.

‚^Jeg kjender ham bare as Navn."

„Ja, jeg har saret med ham. Han var en as de Skjp^ pere, som lod alt staa til. Ofte fvor han paa, at han hverken troede paa Himmel eller Helvede. Og feile kunde han. J den ^rad var han kjendt fom en „Harhanfe^ og

„l^rinbiter^, at han vanskelig kunde saa Mandskab med sig. Jland som ombord, Nat som Dag, naar han viste sig paa Dækket, syltede han sine Ord med ^der, og Forbandelserne haglede ned over det stakkels Mandskab. Men l^nd fik tvinge den stolte, haarde Mand i Knæ. ^n Dag havde vi en sorrygende Storm. Skuden laa uuder svært Seilpres, øg vi saa alle^ at der maatte bjerges Seil, hvis ikke galt skulde ske. Kapteinen gik øg rev i (^der frisk væk, medens Størmen øgede paa, øg det knagede øg bragede i Skrog som Nig. Han var ikke den, som vilde ^stikke Tang^ og idet han stod suld as skrækkelig Trods, skjønt Masterne skod bøiede søm Nørstokke, truede han mod Himmelen og udbrød: ,^Kan dn blaase, saa kan eg seile!" Neppe var denne sør^ særdelige Bespottelse ndtalt, sør vi hørte ligesom et Smeld i Lusten ^ nogle as Seilene sløi som Smaafiller ud af Ligene henover det oprørte Hav^ øg Niggen laa udover Nækken øg flæbtes i Bandet, som kappet var alt gaaet i et Oieblik.

Kridhvid i ansigtet stod Kapteinen og saa paa l Tungen var som lamslaaet, han slæbte sig ind i Kahytten^ og der kaskede han sig paa Knæ sor den almægtige ^nd i Naab

om Naade. Fra den Stund var gamle Lorenzen et nyt Menneske. Hans Skib blev et Bethelfkib, og hans fenere Ljv blev ofret for Herren, som havde skjænket . den store Synder og Spotter Naade. ^ ,^Prat om en Ting! Kjærrjngtøv siger saa mangen tankeløst. Nei, støp, hutten min! husker du, hvordan du selv saa tidt har lovet ^ub i Farens Stund, naar Skjælven

og Angst betog dig, at du fkulbe begynde et andet Liv^ der^

som han denne eang sparte dig^

Paa Land kan der være Farer. Pi ved det^ at Faren

lurer paa os overalt, og dersom ikke end i sin Naade og

Taalmodighed lod ved sin hellige engleskare rydde Tu^ sinder Farer af ^eien for os, da havde vi forlængst været

Bankerot for hele Livet. danske anderledes er det med Sjømanden. Han ser Faren sor Oie næsten altid. Jeg har hørt kjække Sjømænd sige. ^Pi blir ræddere sor hvert

Aar paa Havets Det er, som Havet er blevet mere frygte^ ligt, Stormen har ftørre Kraft, Brændinger øg Braat kømmer

oftere, og Faren har øget snarere end astaget. Hver Dag er det^ som raabes der til Sjømanden: ^Hvad Kurs ligger du an^ ^ Har du dit Bestik j Ordene Bestjkket før Himmelhavnen Og naar Orkanen sljpper løs, naar Skuden stønner øg arbejder mellem de skumhvjde Bølgebjerge, som jager sossende assted, naar llldkjgen ret sorud ser Brækninger, og Døden venter kanske om nogle faa Mjnutter blandt Kljpperne — da presfer Dødsangften frem

fra Hjertet Bønneraab tjl end øm Nednjng.

J sljge Kampens Stunder har mangen en hejst Nød^

sjgnalerne, og hvor tjdt har jeg jkke hørt^ ^Dengang fjk end Tag i migl — dengang blev jeg rnfket øp af Synden

Under Stormen.*Ill. L. Benett.HEULARD.* **I farligt Farvand.**

søvnen, dengang fik Herren fætte mine Fødder paa Fredens Bei!^ J Farens Stund kau der ske indere paa Havet. Om dik Oie kunde børe sig gjennem det tykke Natmørke^ vilde du se ek Skib, søm flyder paa Lasken, øg ligger som be^ gravet i Bølgerne. Braat paa Braat skyller øver og seier rent Dæk^ Njg og Sejl er ramponeret, og Dækket truer med at springe. Mandskabet skaar surret omkring^ dels til Nundholtet^ dels til Læ^Nække agterud sor ei at skylles over^ bord, naar Braatene kommer. Døden truer. Nu blir der Nød. Kapteinen sætter Hænderne søm Naabert sor Munden^ og trods Stormens Hvin og Bølgernes Bruseu overdøver han Larmen med sjk Naab til Baadsmanden: „Jeg kan jkke dø! Hvad skal jeg gjøre sor at blive salige

Denne raabte igjen: ^Kaptejn^ husker De ikke et ord fra Børnelærdommen^

Kapteinen skriger ud: ^ Staar der ikke: Han fkal mangføldigen tilgive ^^ lyder Svaret, ^hold faft i den Tamp!^

en liden Stnnd efter hører man Kapteinens Stemme med dette Naab til allet ^Han skal mangsoldigen tilgive!

Han skal mangsoldigen tilgive!^ og der blir Nødraab, ^ gerens Taarer og Omvendelsens Kamp hos dem alle. Den Nat frk de se Syndens skrækkelige Dyb, men de frk ogsaa

ersare Naadens overslødighed og Frelserens saste Kjærligt hedsgreb i den sorlorne Søn, som har saaet nok af Berdens

Svjnemask^ og deres Takkesange blandedes med englenes Himmeltoner over omvendte Syndere^ medens det oprørte

Hav sang ^ravsalmer ømkap med orkanstødene.

Nødens Stunder kan ogsaa ret asklæde de usle Pjalter, hvori man har klædt sig og vrænge ens inderste Tanker nd. Man kan nok spilte den store Mand^ som ikke har Brug sor nogen l^ud i sit Beslik, som jndbjlder sjg at sor^ staa alt saa vel^ og søger at jndbilde andre, at saadanne Barnehistorier som Bibelen er han vokset sra. men lad det komme til et Knibetag. lander l^othlands Kyst laa en Høstdag sor et ^lar siden en god Skude, og det var nmnligt at kunne klare Land i en voldsom Paalandsstorm. Kapteinen hørte med til de

heldigvis sjeldne eksemplarer j hans Stand, søm gjør sjg

en ^ere as at skulle erklære sjg sor Frjtænkere. J Laget iland som blandt Folkene ombord, havde han altid nogle

slotte ^)rd om sin Tro — nemlig ingen Tro. — Hin Stund stod han ved Nækken, medens Skuden Minut sor Minut kom Brændingerne nærmere. ,^ud hjælpe os uu^ Styrmand.^ udbrød han. „Hvad! Tror De paa nogen ^ud^ Kapteins" spurgte denne sorundret. „Ja vist, Styrmand, De kan da vel sorskaa, ak hele mit Fritænkeri blot har været Spas!^ Daaren siger i sit Hjerte: ,,Der er ingen (^ud Det ligger som i Lusten at negte ^uds Tilværelse, og der sindes

Tusinder as pappegøieagtige estersnakkere, søm slaar øm sig med vantro Snak. Men Sjømanden ialsald skal have valt.^

skeligt sor at kunne stemme med i Konserten. Bidner ikke det umaadelige Hav i dets Oprør eller dets No om ^uds ^llmagt^ Ser han op mod Nathimmelen, hvor de myl^ drende floder ^linker over ham, da taler alt til ham om (^ud. Og i det skrækkelige Oieblik, naar Planken, som

skiller sra den vaade ^rav, holder paa at knuses, da ruller

evighedens store Spørgsmaal sig ind paa Sjømanden, øg da har han vel mangen en (^ang et Negnskabsøpgjør

med ^ud.

alvorligt kan et sljgt Opgjør være^ men — ak hvør

øste viste det sjg jkke sørgjæves! eang paa (^ang kan Sjø^ manden trygle om Naade, han lover de helligste Løster,

medens faren staar paa, øg saa glemmer han det, straks han kommer j Havn. Han gjør Nar as (^ud. Døg jkke

dersør sender end disse mægtige Kaldets Stunder, hvori han faa indtrængende raaber til Synderen et: Barsko!

forat han skal glemme det igjen og synde paa Naaden. Bist^ nok er Herrens Barmhjertighed saa stor, at den række fr^ Osten til Besten^ at den naar sra Himmelen til Jorden, men den har en grænse, og ve den, som vil seile Livet hen paa Syndens Hav. Da skal de mange Kald, de m^nge Løster, de mange alvorsstunder, hvori (^ud var saa nær, de mange lysende Forjættelser om Naade staa anklagende. J Dødsnattens Mørke skal Oiet sorgjæves speide ud ester Fyrtaarnet Lys sor at saa Kjending as Land. Det er den sidste Farens Stund, men ingen naadig Kaldets Stund. Det maa gaa sor fulde Seil ind i det Hav^ som brænder med Jld og Svovl.

et saadant Dødsleie glemmes aldrig. Nædselssuldt manende er det sor enhver, søm hører derom.

Pastor N. blev engang hentet til en bekjendt as ham, der var en erklæret vantro og nn laa paa Dødsleiet. Presten havde længe bedet sor sin sordums Ben, men hans Bønner var altid blevne mødte med vantro Jndvendingev og

Foragt. Da han nu nærmede sig Sengen, saa han, at

angstens Sved perlede paa den døendes Pande. Manden bekjendte, at han var en Synder, og at han ikke var færdig at dø. Preften spurgte^ øm han havde vendt fig til ^nd med Naab øm Naade. „Nej^ jeg kan ikke bede. Jeg har støt vist Naaden Døren, indtil den nu børtviser mig. Jeg har sørsøgt at bede, meu jeg kan ikke.^ ^jl du^ at jeg skal bede sor djg:^ ^Nei^ du kan ikke, andre har prøvet, men kunde ikke. Du kan jo knæle ned^ men jeg siger, det vil være srugtes^ løst."

Den gamle Prest knælede ned ved den dødssyge^ martrede ^ynders Leie. Hans Læber havde daglig bedet i øver et halvt aarhundrede^ hans Tunge havde daglig bragt Syn^ deres Navne sor ^uds Thrond men besynderligt nok^ hans Mund og Tunge syntes at være lammede as et Slagtilfælde nu. Hau kunde ikke faa udtale Ordet: Naade^ og for førfte l^ang var det ham umuligt at faa bede.

^Neir sagde den døende, da Presten stød op sra sin knælende Stilling, ^jeg ønsker selv at præke ved min Be^

gravelse, naar du holder Ligtalen^ vil jeg, at du tjlslut skal lægge djn Pegefinger paa mine Læber og sige. ^Denne Sjæl er beseglet sor Helvede!" ^Du maa spare mig sor denne anmodning. Det vjl bare vjrke uhyggeljgt paa Følget.^ „Det er mjn sjdste Bilje^ øg jeg begjærer, at du øp^ sylder den. Lad min Død være andre til advarsel. Jeg kan ikke undskylde djg.^ Bed hans Begravelse holdt Præsten N. Ljgtalen^ jdet han gjk hen tjl Ligkisten, lagde han sin Finger paa dendødes Marmorlæber, og medens Taarerne strømmede ned fra hans Øine, sagde han: Den afdødes sidste Vilje var, at jeg skulde sige over hans Baare: „Denne Sjæl er beseglet for Helvede!"

Hvem jumper ikke i Baaden, naar Skibet synker, for der muligens at finde Redning? Hvem griber ikke efter Redningsbøien, naar han falder overbord og holder paa at drukne? Hvem prøver ikke alt, naar det gjælder at undgaa Skibbrud? Er det saa, naar vor arme Støvhytte staar paa Spil, hvor burde ikke den, som seiler den farlige Seillads paa Livets Hav borte fra Gud, agte paa Herrens Røst, naar han kalder i Farens Stund, heise Bodens og Bønnens Lodsflag og faa ham ombord,

Han, som kan Stormen binde og bryde Bølgen blaa, som og kan Veien finde, hvorpaa din Fod kan gaa!

Hjemme, hvor Havet ikke er mere, der staar mange for Thronen med Palmegrene i Hænderne og iførte den hvide Retfærdighedsklædning. Aa, de greb den stærke Haande der raktes ud til dem i hin farefulde Stund, da Stormen sled, og Bølgerne brød, øg det knagede og bragede i Nig og Skrog, — og de fik Hvile i hans Frelserfavn. Der blev stille i det urolige Hjerte,^ og et Hjem tilslut i de evige Boliger, som Herren har beredt for dem, der blev tro indtil Enden.

*

„Jeg har braset rundt!"

—

„Du skal bittert faa angre det!" sagde han, idet han med en frygtelig Ed slog i Bordet, saa at Kopper og Tallerkener dansede, — „og jeg har angret det, det er vist, mange Gange i disse lange, lange Aar."

Aar var svundne hen siden den Stund; Ansigtet var blevet udtæret af Sorgen, Øinene var røde af Graad Dag og Nat, og Helbreden var knækket af Samvittighedskvaler og Bebreidelsens Bitterhed i Sjælens Dyb; men endnu stod lige friskt i Mindet hin Stund, da hendes Mand, dengang ung og kraftig, havde smeldt Døren i efter sig, og uden et Farvel havde gaaet fra Hjemmet.

Der er desvære langs vor Kyst mange, som sidder hjemme i Sorgen, medens deres Mænd færdes ude og har glemt dem, som de lovede helligt for Herrens Alter at ville sørge for og værne om under hele Livet i Modgang og Medgang. Hvor tungt kan ikke Græmmelse og Nød martre Hjertet, hvor kan ijkke Længselen efter at faa høre fra

den borteværende ligesom spænde en paa Pinebænken daglig! Men nei, „han kommer ikke!“ Hver Gang Postbudet render hen ad Gaden, kan den ventende Hustru knuge Haanden mod Hjertet, som slaar dobbelt hurtigt ved Tanken paa Muligheden af, at der kanske idag kunde være nogle Linjer fra Manden og Faderen, men — Postbudet gaar forbi denne Gang ogsaa, der kommer intet Brev! „Mama, hvorfor græder du altid saa, naar Postbudet gaar forbi?“ kan saa den lille Gut spørge, og dobbelt skjærer det Moderen

i Hjertet ved Tanken paa, at han har knnnet glemme endog den lille ^ut, som Herren har skjænket dem.

Slæber Dagene sig hen, tunge øg sørgsulde, under Slid øg Kamp sør Livsøphold, naar Hustruen kan sjge: jeg skelte jo saa godt om ham ; jeg bar jo øver med ham, øg han ved, at jeg holder saa usjgeljgt as ham ganske anderledes bljr det sor hende, naar hun nnder Skjlsmjssens og Sorgens ^lar stadig hører Salomons Ord rjnge hende j Orene: ^t jdeljgt Tagdryp er en Kvindes Kjævlerier.^ „Ja, jeg gjorde Hjemmet snrt sor ham saa oste^ aldrig var jeg fornøiet, altid færdig til at knurre. ^la, hvør jeg var ufornuftig dengang! Men (^uds ^land havde ikke seiret i mit Hjerte. Bed den mindste anledning gav jeg spydige Ord, æglende mig ind paa min i grunden taalmodige Mand^ indtil hans Taalmodighed kunde slippe op^ og da blev der et srygteligt Hus. (^n Søndags Kvæld havde jeg æglet ham op i den l^rad, at han for op af Stolen og vilde flaa til mig^ men idet jeg flap nndaf gjennem Døren, gav han den et frygteligt Spark, saa det singlede i den, og Børnene flygtede forfærdede til alle ^anter^ de ældste ud j den kolde, mørke Nat. Nn ser jeg, at alt var mjn Skyld. — ^lk, Herren sørbarme sjg øver mig! Herren høre mine Bønner sor mjn stakkels kjære Mand!

Men ^uds Ord var jo jkke j Hjemmet! Sømmetjder kunde der vel blive læst en Præken om Søndagen, men søvnigt øg nden hjertelig Bøn, — øg ellers blev Bibelen aldrig aabnet. Det kunde jo ikke gaa anderledes! Det Hjem, som ei er bygget paa ^uds Ord, øg hvør Jesus ikke er ^jæsk^ det staar i Fare før at blive timeligt ulykkeligt, søm det er aandeligt ulykkeligt.

Fuld af djævelsk Trøds i Hjertet sagde jeg, da han

smeldte Døren i: ^eaa bare! Jeg bøier mig ikke! Lad ham kun surte^ til han kommer igjen ! Og han kommer vel

engang i Nat^ drukken som et Svin!^ Ak femten Aar er

langel jfær naar det er Angerens Aar^ og naar man synes, at man jkke kan faa angre ub. Men ^ud være lovet, disse

Trængslens^ Sorgens og Angerens Aar er nu ømme, øg jeg ser^ at Herren maatte føre mig faa^ førdi øgsaa jeg

skulde kunne finde ham^ søm er Beien^ Sandheden øg Livet. Min Forhaabning^ at min Mand skulde ogsaa denne

eang bøie sig øg komme tilbage, skuffedes. Jeg aad min Skuffelse med Bitterhed og Trods ind i mit onde Hjerte,

jeg trallede øg nynnede paa gamle Pisestumper, arbeidede øg sled øg søgte at glemme alt. Men nei^ Herren slap mig ikke. Denne Bebreidelse: Du har forvoldt det^ du selv! brændte sig mere og mere gloende ind i min Samvittighed,

og om Nætterne græd jeg mangen en eang Puden vaad. Saa tog Sorgen paa mig, og tilslut blev jeg kasket paa

Sygeleiet^ Syndebyrden knugede mig frygteligt^ jeg syntes,

Helvedes Asgrund aabnede sig sor mig^ ^ øg jeg skreg as Nædsel^ øg alt imellem stod min Mand for mig, altid an^

klagende mig, fordi jeg havde været Aarsag i at drive ham sra Hjemmet ud paa Fortabelsens Hav.

Mik Liv og min Frelse hang i en svag Traad. Jeg kunde ikke saa tro Naaden , min Synd syntes mig saa skræks kelig skør. Der var Kamp paa Liv øg Død^ sømme Tider skreg mik Hjerte sørmelig i Kvalen^ men tilslut dagedes det ester det rædsomme Mørke. Disse dyrebare ^)rd lysnede op

sor mig: „er Synden stor^ saa er Naaden overslødig," og disse Ord bragte min Sjæl Fred. Men hvor kunde jeg

gle^lnl^jm.jn Tander ^ ørn ham^ jeg syntes^ jeg saa ham j Fare lpaa Land o^ ^jøen^ ^ ^og^. nedsulrke^ j Lasker og

elendighed^ ^ altid jeg som aarsag derj^^ .o^g undertiden kom^^, ^skrækkelige fo^r hardvar ^ød uden

at^il^e mj^. Mett ^nnde^ .sat^nt ^d mjg atter ^ H^bet^: Lysst^aal^ ^^d^ ^^nljt jeg g^ Forjættelser^ ^Ordl^og sendt^.Bønner^et^ter^lham^ ^ denhimmelske Faders^ flange ^.Frelsesarma kunde række ham, den førlørne Søn^llhvorl han end s^ d^k^^t^n ^ nim t.^^.Hnn ^ld ø.gl^al^ nten .^detl^left^det nndet endnu. Dog der var en stjlle Trøe^sl Forventning ^he^ndes Bøn^ øg^ ;omend.: ,Sor^ens ^ ^lngeven^ Taarer ^t^y^pede frn Ojnene rted .^aa ^en^mle, ^forslidte Bjbel^.na^ hurt sad pa^ det li.lle Kvjftveerelse og,:tæste de Ord, .søm sn^ følmnde^t .kunde læg^e Bals^m^aa .Hjertesaaret, lmn slap jkke T^øen^an Fo^^lsen:.l^g^Herlren^,^Bøn^relse.^ ^lag.^, .^ødt ^m^ntet havde,, hnn .^rt::^nr,den :bvrteværende Ma^ .Hlfn vidste .med Sikker^ ^t ,han:ksavd^ tnget over ^g^e^^eltt^^ men. senet^nar de^t ^t ubestemte Nygter^ som havde naaet :hende^s^Hun .^avde sk^et, rundte .d^et vnr vist ^^hnn havde i^nr^t .ulangen en Sjomand^om ha^de svalket^om mennldr^g, kunde: h^n fa.æ, yogen:::sjkker^^^nderretnj^ om sjn^ Mond.^.^ Tænk, h^lken^Tid,^^ ^H^ilke.^sar^, Hvilken Troens ^Prøvel^ S^ deljg^ mangen en vjlde have gjvet o^, .men, hnn havde fundet ^nkergrnnd^ og hun ^ lan som,, (^udsbarnet: olp. til Fadets hjelrtet o^ ventede Haande n^ni n^nj

en Dag, som hun stod ved Baskeftampen,^ ^ankede , d^t

^jenn^m ^raat ^rand. 5

paa Døren. Huu aabnede den, og udensor stod en sremmed Sjømand.

^Bør Mor Hansen her^ spurgte han med lidt engelsk Tonesald i fin Tale. „Ja, det er mig fvarede hun med bankende Hjerte.

^Jeg kommer fra eapsladen og har Bud sra Deres Mand.^ Hun kunde ikke svare, men ligblegere end sædvanlig

sank hun om paa en Stol, idet hendes Hjerte bankede vold^ somt. Da huu var kommen til sig selv^ bad hun den srem^ mede ind i sit lille værelse. „Lever mjn Mand, eller er han død^ udbrød Mor Hansen med taarekvalt Stemme. Budskabet havde været saa overvældende sor hende. „Han lever — hos vor Fader j Hjmmelen nn!^ sagde den sremmede langsomt og højtjdeljgt. ^Jeg lukkede hans Ojne paa Hospitalet dernede^ og sor han døde, sagde han: ^Løv mig at bringe min Hustru^ hvem jeg har handlet saa

ilde med i disse lange elendighedens ^lar, min Hilsen^ med Tilgivelse og Bøn om hendes Tilgivelse^ og sig hende, at

jeg dor i den Tro, at Jesu Kristi Blod renser sra al Synd Jeg gav ham dette Løste paa hans Dødsleie, øg nu kommer jeg sor at opfylde det.^ Hun havde hort paa det med Førklædet for Oinene øg under stille Hnlken. Da han taug, saa huu øp^ øg med en Fredens Klarhed over ansigtet sagde hun: ^Her^ rens Navn være lovet! Han har hort mine Bønner. Bistnok skulde jeg aldrig saa se min Mand igjen i Livet, men jeg skal saa møde ham hisset, hvor der ikke er Sorg^ ingen ^raad, ingen Skilsmisse, ingen Synd mere. ^ud være Tak sor al sin Naade

Taarerne fneg fig ned ad den fremmedes folbrændte Kinder^ som han sad der oversor den sromme, aldrende, i Livets Skole saa haardt prøvede Kone. „Ja, om en liden Stund skal der blive et evigt gjensyn! Og tænk hvilken Jubel at mødes der, srelste as Naade øg fri ! Det blir døg en Bryllupsfest j

al evighed sammen med Jesus l da kan vj synge evjgt sandt: „Du er min og jeg er din,

Hjertenskjære Iesus min !" ^Jeg er saa glad søm jeg aldrjg har været j mjt Ljv,^ sagde Mor Hansen. ^Herren har hørt mjne sattige, uvær^ djge Bønner. Nu har jeg bløt ^n Bøn igjen l at jeg maa

blive bestandig indtil enden øg snart faa komme hjem der, hvor Jesus har gjort færdig en liden Stne ogfaa før mig,

Synderinde^ øg hvor jeg skal saa møde min kjære M^nd samt de smaa, som er gaaet i Forveien sor os. „^lk, hvor min Mand maa have lidt i disse lange ^r! Fortalte han Dem noget derom^ kjære Broder i Kristo^ De sad jo hos

ham j det sidste^

^Bi har været Skibskammerater et Aars Tid^ sagde den sremmede Sjømand. ^Bi mønstrede med samme Skude

i Melbøurne i Australien. Der havde jeg været i ^uld^ minerne^ han havde dengang drevet søm Nunner for en Boardingsmafter dernede^ men træt af dette nsle Liv havde han igjen taget Hyre. Ombord var vi paa samme Bagt.

en Nat^ stille og stjerneklar^ Sydkorset stod i al sin Her^ lighed som et mægtigt Bidne paa Himmelen^ tog mine

Tanker Flugt hjemad. Skibet strøg assted sor en fin Bris, og jeg gik og drev paa Dækket og nynnede paa en Salme, fom jeg havde lært fom Barn.

j^lm^ltfn^ ls^l^ ^ nt^f ^a^o^t^er^^^^H^^t. l^eg troede jeg. havde. gl^t al^^^tt^^g^etl^^^t^^anytl^gjen.^^^^^ ^ ^tji^f ^ . ^^F^.deil Stn^hdld^ vi.sammetl^ .J^orstningen,^r hau meget jndesluttet og oste^ faa mørk, at^ jeg ikke sandt det raadeljgt at kømme h^nt ^æ^ , menuet ^g andet ^uds Ord, jeg nævnte sor ham^ brød ^sen^ øg undertiden skjønte je^t.^ ^N^ten ..k^^r^d i Ko^ien^ster at Bagten djt^ tilende^.^n Nat.^talt^ k^n.^lig, h^l havde fal^k ^^i^inktelt^^ett^a^ ha^ fremly mt^ Njiferi^h^ordttn^a^ ha^de fmekd^D^et^ Sinne øg .^ked e^ s^k^j ^ s^ga^t ^a Hjen^^Hustru^g^. Denne Stund^a^de ^tilg^ ham^mt.en^d Skygge h^or

^.h^e flakket oml^ J en^la^ k^hen ^lln va^ reist for^a^faa H^^ka^^hatt^^ind^^t ^tLil^ o^ fna^

kunde han maale sig med ^^tvo^nes^^ngekske lSarvjs^ ^t^^n^^ ^lelt^^^^^tlt^^st^de^^an j

han^ ^ pa^ h^ m^ke^u^.^e^l J^str^en ^atl^.^^unne^^K^la holdi^han. ^iii^lt ^ive^y^et: ^ Sla^mt^i en Km^e, ^.en^g^^a^^^^i^blan^ jl^.M^tte^j og st^ ^kere ^ar j Fæittssek^^ Men ^er^vat^om ett. hemmelig M^ d^ vaagen ^^t^a^^t^^^n ^d ^forsø^. pa^a a^emnie ø^ ^rttk^e Mindert^øm lHj^emtnet,l de brød ^ frem. ^t ^ e^ ^ han^ Hustru^ og Børns Skikkelser.^ ti^^r ^an^ t^.f ^^l ^ ^j ^ ^Saaledes havde hans Li^^æret^^st^eTræ^indtil jeg

tra^ sammen ^ ^ ^l J^l^avd^ vi en s^^ Orkals. uden^ .^øde. Ha;^, ^^lt ^ytl^des o^r^ed, me^ knækket^Mesa:nm, (ist og^vært a mineret ^lder: Omanen ^va,^ Ja^^^o^d^es^Man^^^d^ ^gj hse^t ^^ af ekt^^otsj^ ^d ^nd^øl^ s^.i ^ f^ ^jbbe^^r^æ^e^s ^torel S^rt^r ^han^mb^ saa^g^eBenner, lal ^am, ^r^ kod ^eg ^nnne: f^ki^^l h^tun^ en indre Kvæstelse .l^^l^er^e e^klæ^e vild^li^e.h^ ^lle^ede lang ^jd ^hav^e^.l^o^kanke^^^yndt at ^eøee figl ^h.os ham^ lt^an havd^ . bet^dt sa^ sm^a^atll tale:: de^ ^et^sremmed.^n^ .paa^Sygel^iet^. ^gl.^aa^e^^ ^tighe^^Ha^l følte sj^ : søm ek ^send^H^ ^ Syn^eli^et pa^ . allenK^n^r^g^del^e^ ; Syt^l^ ^tt^fo^emmekfe)

^le^ søm Helvedbraat^ paa Dødsleiet. ^j ^mm^ ^Jntet kunde trøste ham^ sagde hans Ben. ,,Jeg læske sor ham øg ^a^ ^ s^^^t^f^ e^tysk luthersk Prest, men intet ^S^ttden ta^.rl^de^ ^m blødrøde Fjelde øver ham^løg ^tt^al^^ot blæste en ret^ færdig ^uds Fordø^mel^^^vert de faljgfte Forjættelser. ^ ^ai^m^jeg tryglede„en Morgen, da jeg kom til ham saa jeg en stor ^or^ andring. Hans ansigt straalte af ^læde. Der lyfte saadan

en Fred ud as det. „Jnat havde jeg saadan velsignet Drom,^ sagde han^ S^jeg fyntess jeg saa min Hnstru, hun

stod et Stykke borte sra mig og sagde blot disse Ord: SSSe

paa Korset! Der er dine Synder betalte!^ Da jeg vaag^

nedes var alt som sorandret. Jeg saa, hvordan Jesus j sjn

store Kjærljghed havde gaaet i Doden for migs og jeg fik tro af mit hele Hjerte. Min ^lngft og al min Syndebyrde

blev taget borts og nu vil jeg gjerue dø^ thi jeg veds at Døden er mig en Binding. Ja, kjære Bens jeg har nu braset rundts og Himmelen er mit Maal."

,sKræsterne aftog ^ men ^ub være looets han ktlnbe stge.

sOm end det udvortes Menneske gaar tilgrnndeS sornyes dog det indvortes Dag sor Dag.^ Nogle Dage senere lakkede det

til enden. Jeg blev hentet og maatte læse sor ham den ^de as

Davids Salmer. ^Ja, han er min Hyrden sagde hans sshan skal søre mig gjennem Dødens Skygges Dal! Hvor ^ud

har været god mod mig! Der var blot Lovprisning og

^læde hos ham. Medens jeg sad der, sagde hanl

du jkke synge en norsk Salme for mig:^ Desværre, det er

jkke meget, jeg hnfker fra min Konfirmations men et Bers

glemmer jeg ikkes og jeg fangl

„Nu har jeg fundet det, jeg grunder

Mit Salighedens Anker paa; Den Grnnd er Iesu Død og Vunder, Hvor den før Verdens Grundvold laa, Det er en Grund, der evig ftaar Naar Jord og Himmel felv forgaar."

,sDa jeg stansedes saa jegs at ber oar foregaaet en storForandring med ham. Med sin sidste Kraft greb han min Haand, og idet han hviskede: „Hils!“ sov han ind med et Smil paa sit Ansigt. Han var gaaet hjem til Gud. Nu hviler han dernede i Afrika til Opstandelsens Morgen.“

Taarer trillede nedover Hustruens Kinder under Glædessmil. Da den fremmede Sjømand havde fortalt alt, foldede hun sine Hænder og sagde: „Lad os takke Gud med Salmen: „Min Sjæl, min Sjæl, lov Herren!“

*

En Mand overbord!

—

Midt paa det umaadelige Atlanterhav! Der er Søndagsfred i Naturen, og se, Bølgerne ligesom leger Gjemsel

henover Havfladen, medens Solstraalerne i den klare Vintermorgen bryder jublende frem fra de purpurbræmmede Skydotter og strør sit Guld udover de legende Smaabølger. Den mægtige firemastede Damper skyder afsked som en Væddeløbshest over sin uhyre Bane; majestætisk kløver den Havet, som hvilede den sin Baug paa to kjæmpemæssige Sølvkapitæler, medens brede Sølvstriber farer langs Siderne agterover og former sig til en lang, lang Sølvvei, der ender i Guldhavet derhenne.

Alt var ligesom Søndag i Naturen. Men der skulde ogsaa holdes Søndag ombord for Syns Skyld paa den stiven fornemme Palads-Steamer blandt den brogede Vrimmel af 1ste Plads Passagererne. Der var nemlig en engelsk Prest med, Forandring med ham. Med sin sidste Kraft greb han min Haand, og idet han hviskede: „Hils!“ sov han ind med et Smil paa sit Ansigt. Han var gaaet hjem til Gud. Nu hviler han dernede i Afrika til Opstandelsens Morgen.“

Taarer trillede nedover Hustruens Kinder under Glædessmil. Da den fremmede Sjømand havde fortalt alt, foldede hun sine Hænder og sagde: „Lad os takke Gud med Salmen: „Min Sjæl, min Sjæl, lov Herren!“

*

En Mand overbord!

—

Midt paa det umaadelige Atlanterhav! Der er Søndagsfred i Naturen, og se, Bølgerne ligesom leger Gjemsel

henover Havfladen, medens Solstraalerne i den klare Vintermorgen bryder jublende frem fra de

purpurbræmmede Skydotter og strør sit Guld udover de legende Smaabølger. Den mægtige firemastede Damper skyder afsked som en Væddeløbshest over sin uhyre Bane; majestætisk kløver den Havet, som hvilede den sin Baug paa to kjæmpemæssige Sølvkapitæler, medens brede Sølvstriber farer langs Siderne agterover og former sig til en lang, lang Sølvvei, der ender i Guldhavet derhenne.

Alt var ligesom Søndag i Naturen. Men der skulde ogsaa holdes Søndag ombord for Syns Skyld paa den stiven fornemme Palads-Steamer blandt den brogede Vrimmel af 1ste Plads Passagererne. Der var nemlig en engelsk Prest med,

og^hanskleld^ holde ^u^ene^te De^værtesk^mtrn jnft^jkke^eneres N!elilgtøfiteten ^o^tdo^d ^e^Dltms^ene og, allermindst paa^nl^tlant^hav^Steam^. Stærke Kl^er har jæonli^y^o^ ^g^dsfor^ende^ Lliv^ombord^^ ^l^li^^otest^^^r^^æ^et ^te^agte mod^fle^.a^ djsse Skib^ folrdi^ de ^nr ^æret^ø^^s^emdel^.^^^^^S^lleh^.

Hvit^ Lttksu^ hvilken Ov^rdaadjghed^ hvilen Forfængelig hed der kan udsoldes ^omb^rd ^a.^^a^nt^T^mp^b!

Hvilken (^udsforglemmelfe! Og dog, hvis Stormen bryder

løs, øg Kolosfen magtesløst kjæmper mød den rasende orkan og Bølgerne, der ruller sig knusende ind øver den, hvor kan

der ikke i saadanne Oieblikke være ^lngftraab, Bønneskrig øg Løstes som desværre hen^re^^^art ^aren er over. Medens ^eg sao tiede t den gllmrenoe Kjæmpesalon^ øg Tankerne løb omkap hjemad til mine kjære, sra hv^n^g saa længe , hav de været ^ skilte l ^ lBøtt.nenl ^ste^s øp^til^^n øm k^ts naadige Bevarelse^o^ samt^m.S^a^svelfignelf^ medede jeglmed ^ Pr^p ellene bratta n sede,^ ^ ^ Sk^tsagt^ ned^e sin.^^^a^^Dække^^^i^^Kom^a^doraa^ne ra^^ ^^^^vad være^ Savedes .lø^ Kør ^lændt alle^de^tede^det delr ^n^ efter ^ .den^ ^ind^ ud^n at^ ^vent^.paa^ Svar .ftt^rted^ afstem mof

^t^Hvrrd^ p^l^ærde^ erde^nøgetgalt me^^Maskim^ ^rder nog^^hæn^^^fpur^tealle^ li^ ^ t^os l^o

Mand overbord!^ var Sva^^^^g^^all^Bljkke ^ndte^sig ^.ove^a^t. mod l^ fjerne medens^aa^ejl^s^aks^ev^re^^d, fem Mand l^oede^f ^le ^Kræfter fo^ otn.tnill^^ at redde den nlyk^l^.

Kik^rtets^v^gt^ mels tselle^s jk^e de^ va^d^Oie kn^de o^ d^no^t^.^^it s^gt^omkr^j ^ngere.Tidl^ men Ha^et rullerne kolt^ B^bger øve^t Ljgl, s^sa^k^^sjn^v^e l^ra^. ^lirir^ hvis^s^dej: ^or^blasjdt^. Kl^s t^g^ ^sa .^ieblilk^ ^.^gNejsen ^ ^jo^, ^sk^ebne^ svant^ N^jfe^ ^^jvek^kj^ ett e^ D^t^^^^n ^m ^ t^e^sintet ^t^val^m^ f^^el St^at^ ^e^ ^tte^ Prope lle^ ^e ll ^ ^eva^ge^, ^^Skibek før bod .^ravvladsesr ligesom sk^sdende^ig^afst^ sel^e Mindet omlden.rædsel^l^ Stss^dl. ^ ll^i ^ni ls^ bryste slig^.af^^ er, ^Tnseitders s^ønk Ba^ .fr^a tit tit ^ynderen øm^^^t^H^r^e^^jeltnem^.saad^nt^^s^a k^astj^t banken pa^. Hjertedøren ^^l ^slip^e ^i^f^.^hold^ Nad^ Fre^^s^Be^sk .ejtl ^e st^af^ Ha^ Dødstankens B^æk med denkljss^ TuseuMile^æk^^^n s tid^k^ gratse si^^ied^saadan^ ^na^ ^Døden^ begynd .at krisle omHs^rl^ ^nt^^e Bagten, ^e ^ndel^ ^g^^sted^^de^^r^gende Snvpekjedøt ^øg. vente^bar^^ispent^.lpa^ ^t^a^. ktt^e.sig en Lur^; Tanke^^.paa.Sup^^Snadde^^ v^^Køien levned P^sdsllf^r noget d^berl^ l^fe^^^^n^g^^g .^k saadan! ^Pa^.Kommandot^oe^ ga^l^te^og^die Str^ mælsdfrem.og tilbage ^a^^^sojnPen^elen^^ et gasss^ meldag^ Slagur ^ ^Tass^en ^syne^ jkke a.^^kke længes^eud^llil Livet^oo^ H.av^.^Himmelh^vneu^ ^lnk^ ^ttads, Sjlæten, dets d^ftest^^ klstsne greje ud^ts Kompan .^.Styre^ja.^de^^ Tanke l ^De^.er Søssilsag^g dersor travlere end ban^t i .Byssen, ^^ der e^t en het Ts^y

af Kokke øg Bagere, her steges og koges, ribbes og bagest stues og hvispes — det gjælder de Netter Mad til Mjd^

dageu, og — Alvorsøieblikket slap ikke ind hverken paa Styr^ bord eller Bagbord j Bysfen.

Blandt de rige og fornemme Passagerer synes det pin^ lige Jndtryk as denne sørgelige Søndagssørstyrrelse snart at

være glemt. enkelte kanske lidt overtroisk anlagte kan ndlægge det som et leit Barsel sor Neisene men de sleske

griber sine

Nolnaner eller et Heste as en ^^^ andre gaar ind sor at dresse sig til Middagen, og inde i Spille^ kabinettet samles slere og slere. Der er der høik Spil idag!

enldpund ligger opstablede paa Bordet, Jndsatserne stiger^ Naseriet blir større og større, Oinene saar en nhyggelig

elans, øg den lille sortsmudskede Franskmand, smidig som en

Aal, med lurende Oine og rap Tunge i de forskjelligste Sprog,

hvis Prosessjon det er at drive srem og tilbage over Atlanter^ havet som Spiller ombord paa djsse slydende Paladser, se^

hvor eriskheden lurer i Oienkrogene, og hvilket Smil om Mnnden! Han vandt, og dødbleg med dirrende Læber

vakler den unge^ slotte englænder ud as dette syndige Hul, Hundreder as Pund lettere^ medens Spillesygen smitter paa

andre, og Tab og eevinst bølger j de ulykkeliges Sjnd.

Aa, dersom de Spjllende vidste, at der samtjdjg spilles øm

deres udødelige Sjælen et Spil med Tab før evigheden! Hvor vjlde de ikke fly hans lurende Blikke, hans graadige

Klør^ der gaar ømkrjng søm en brølende Løve^ søgende, hvem han kan øpsluge! Hvør vilde de ikke sly hen til den gode

engel, som staar bedrøvet ved deres Side øg mildt vil løkke dem bort sra det Net, som drages snevrere og snevrere sam^

men om dem og tilslut evigt vil sange bem!

ukvemsordene flyver om paa engelsk, Tysk og Fransk,

Forbandelser og eder lyner omkring, Søndagsfreden kjendes jkke af Spillehulens Sjæle, og den druknedes Dødskamp ude

paa det dybe Hav havde øjensynlig kun været en kjærkømmen

Asveksling, søm ikke skar dybere ind i Sjælens lønlige Krøge end hvilketsomhelst andet Sørgespil vaa et Theater.

et Liv sluknet! Hvad var vel det at bryde sig øm^

et eneste Liv blandt Millioner! ^Der er nok tilovers og mere end nok!^ mente vel de fleste. Men saa tænker netop

Selviskheden^ der jgrunden jkke har vjdere Synskreds, end hvad der drejer sjg om ens eget kjære Jeg. Ja^ naar det

bare var den arme Krop, naar evjgheden ej stod bag, og Sjælen var en Størrelse, søm godt kunde lades ude as Beregn

njngen! Men nej^ det var jkke et Svjn eller en Hund^ som druknede j Bølgerne^ det var en udødelig Sjæl, som j Dran^ kergalskabens Selvmord styrtede sjg j den evjge Fordømmelse. Tænk, et Menneske, søm den barmhjertjge Frelsermand ogsaa havde gaaet j Døden sor, og øver hvjs Ljv det ogsaa saa dejligt havde lydt: vil^ at alle Mennesker skal blive

salige og komme til Sandheds erkjendelse.^

Den ulykkeliges Dødssprang var blot det endelige Nesul^

tat as hans Syndeliv, thi Synden er den enkeltes Fordærv velse som den er Folkenes fordærvelse. Jngen kjendte

ham. drukken var han kommen ombord, og svært sorsusfen saa han ud, og støt drak han^ indtil den djævelske Besættelse betog ham, og Syndens Herre, som piskede Trællen dybere og

dybere under sine Fødder^ drog ham ned i den evige Asgrunds Svælg. Kan være, at han havde et Hjem, kanske en kjærlig

Møders søm sad hjemme og ventede paa den sraværende Søn. tør hænder at hans Fader gik øg sørgede øver sin sorlorneengang h^de bønnen ntove^ ved ^lt^^F^l For^ jættelsens: ^ s Løfter ^)men Liv^ ^Far^

^t^o^an^a^^j^eli u^s dt^h^l kom ^mb^t^^J^^ ^ ^ ,, der er tlfred,,.Kval ^og Spæn^g; . .. ... ^^ so ^^^^^^^ ^ ^ ^^ mos ^nn^, n^ lt^ ni^ ^tj ^ tl^ j m^T^t^rr^s^^ort^eil^ t^ ^nlt^l^ s ^ntn^ ^jlrl lt^s ^l^^n ^l Flitterst^^ ^^ ^^ Gjøglespi^pa^v^s lst ^mmot ^ttof ^^ ^ sø tot no^ ooj k^^; n^mmot nolt lto^

^mn^jlt mos ^tl^l^f nljf^fttr s^st^k^^ ^noll to ^n^lt l^t^ ^ ^ ^ ^ lit ^ ^ ^en^b^^^ ^^^^ Spranget ud paa Naadehavet,^^^ ^ ^

tm^l^n^l^ n^ lit ^tltl tv ^tos ^vst^no^ ^ts^js ^ ss,^ tt^ ^^nilm^st^ ^lc^) ^jl^ni ^^ ^isi^o^ n^o^. lt^aonj ^mo^ ts^ lojalt ^(lti^ n^ mas ^^^^^^^^^^^ ^^

*

Slæbetrossen ud!

Dampskibetll^Paejfjo^ var Paa N eisen fra Panl^mn S^n F^aneiseo^l^ havde Pa^sat^erer ømbord.^Med

stjgende Længsel ventedes Skibet af Tusende^ , Mæmdnentede pa^a ^jn^Hnstruer^ra hvem mange^havde: .skilte j aarevis, og^ s^m ester ,:ærelange Skuffel^ øg Savn hatide^ knlnle^^de^et ^em^t ^det: fjerde ^Besten^l Hustruen ventede paa^sine s Mæn^ ^ t forældre, Børn øg Beunerll var

ombord. ^e^erføm Dag pla^t Dag: henløb^ uden. nt^.nvg^n underretning om,Damvlkibet modtoges, lkom hel^Byen r.^r^

Det dentede. emigrnntskib var den stadige .gjenstand folk Samtalen overalt, hvør F^lk stimlede sammenkog saavel na^

paderne søm r.,H,jemmene,^nr Spørgsmaalet^ tror ^ ^ ^ ^ ^ lit ^ ^ ^en^b^^^ ^^^^ Spranget ud paa Naadehavet,^^^ ^ ^

tm^l^n^l^ n^ lit ^tltl tv ^tos ^vst^no^ ^ts^js ^ ss,^ tt^ ^^nilm^st^ ^lc^) ^jl^ni ^^ ^isi^o^ n^o^. lt^aonj ^mo^ ts^ lojalt ^(lti^ n^ mas ^^^^^^^^^^^ ^^

*

Slæbetrossen ud!

Dampskibetll^Paejfjo^ var Paa N eisen fra Panl^mn S^n F^aneiseo^l^ havde Pa^sat^erer ømbord.^Med

stjgende Længsel ventedes Skibet af Tusende^ , Mæmdnentede pa^a ^jn^Hnstruer^ra hvem mange^havde: .skilte j aarevis, og^ s^m ester ,:ærelange Skuffel^ øg Savn hatide^ knlnle^^de^et ^em^t ^det: fjerde ^Besten^l Hustruen ventede paa^sine s Mæn^ ^ t forældre, Børn øg Beunerll var

ombord. ^e^erføm Dag pla^t Dag: henløb^ uden. nt^.nvg^n underretning om,Damvlkibet modtoges, lkom hel^Byen r.^r^

Det dentede. emigrnntskib var den stadige .gjenstand folk Samtalen overalt, hvør F^lk stimlede sammenkog saavel na^

paderne søm r.,H,jemmene,^nr Spørgsmaalet^ tror

De øm ^Paejfje^" Aviserne diskuterede de mnlige Aarsager til Førfinkelfen, øg da Dampskibet var en nge ude øver

Bestemmelsesdagen for Ankomsken^ var hele Byen ligefom i

febrilsk Spænding og ventede med eru det srygtelige Bud^ skab om^ at Skibbrud eller Jld havde styrtet tolv hundrede

Sjæle ind j evigheden.

en Asten var omkring to tusen Mennesker samlede i en as de største Køneertsale sor at lytte til en verdensberømt

Pjanjsts mesterljge Spil. Mange var komne der med angste

fulde Hjerter for at føge en midlertjdig Adspredelse under fine

pinlige Anelser, øg alle var enten direkte eller indirekte intern esserede i det førfinkede Dampfkib. Netop da Koneerten

fkulde slutte, traadte en Mand op paa Platsormen og sagde:

,,Med inderlig elæde kan jeg melde Forsamlingen, at bolden

eity^ holder paa at dampe indover Havnen med ^Paejfje^ paa Slæb.^ Hele Mængden rejste sig øieblikkelig søm ^n

Mand, — elædesraab rungede^ søm vilde de sprænge Husets Tag^ — man svingede med Hatte øg Lommetørklæder, og

stærke Mænd græd as elæde. Snart spredtes Forsamlingen, og alle styrtede assted til Bryggerne for at kunne være Pidne

til „Paeisi^s lykkelige Ankomst.

Man erfarede nu, at ^Paeifie^s Maskineri var blevet

saa beskadiget, at en Neparation var umulig i Sjøen. Skibet besandt sig da i et Strøg af det stille Hav, hvor der næften altid hersker vindstiller og da det førte saa saa Seil, var der lntet Haab øm at naa Land ved Seilkrast, sørend Skibets Proviant vilde være læns. Hjælpeløst og næsten haabløst drev Skibet om i slere Dage. Da næsten alle havde opgivet Haabet, fik man en Dag Oie paa Dampskibsrøg j Horizonten. Nød^gnaler blev hejste, Dampskjbet fik Oie paa dem og

dampede op til dem sor at bringe Hjælp. Det var bolden

eity^. Slæbetrossen blev gjort fast ombord paa den, og ester slere Da^es møisommelig Slæbning, kom Skibene frelste

gjennem ^,den gyldne Port^ ind i San ^raneiseos Havn.

De tolv hnndrede Pasfagerer havde faaet ereie paa, hvad det vil sige at blive reddede.

^vilkaarlig maatte jeg ved Læsningen om disse Hundred ders Nedning samt den stormende Jubel blandt Byens Besølk^ ning tænke paa Frelserens ^)rd: ^Saaledes skal der være

elæde i Himlen øver en Synder, søm omvender sig.^ Bragte dette Budskab: „Nu slæbes ^Paeifnl^ ind i Havnen^ Tusend

der j elædesftemning, sandelig^ j Himlene gjenlyder det med ustanselig Jubel og Frydeskrig blandt Myriaderne af eheru^

bjmer, Serasjmer og engleskarer^ naar Budskabet kommer om en Sjæls Nednjng sra Dødens øg Helvedes Skjbbrud

jnd j Fredens øg Hvjlens Havn! Tolv hundrede Mennesker! Hvør mange as dem kanske,

søm ej tænkte et eran paa Fare, paa Dødens søm truer ved hvert Skrjdt j Ljvet! De drog ud sra Havnen maaske under

Latter og Spil^ allermindst anbefalende sig til euds barm^ hjertige Baretægt^ og saa stod Faren pludselig sor deres

Oine i al sjn Nædselsfuldhed — fom jntet mjndre end Hun^ gersdød. Nednjng! Nednjng! Nednjng! Det var alles Tanke. De faa klart sjn ynkelig^ haabløse Stilling, de erkjendte tjlsulde^ at de ikke formaaede at gjøre det ringefte felv til Nedning. De havde prøvet alle Midler^ havde fpekn^ leret frem øg tilbage, men intet nyttede. Med ^t faa de Nedningen som et svagt Haab i det sjernel Nødsignalerne blev heiste^ Nødskud løsnet^ øg da Hjælpen blev tilbudt^ stølede de paa Løstet øg var sulde af Jver efter at faa

Slæbet^osjen De.^de ;in;tet ; andet a^gj^ve end^tlt^re rKjolv^nde^ ^^ Damp^., s^n. havde t^et^dem pn^ ^ l ^rimlel^ der^jkke a^Bra.g^ K^n vj.jk^e nled^tt^ t.ag^ ^enne^egj^enhed^ ,som et^l^ empel paa Menneskets ulykkelige Menlles^ene^ hjmmelfke^Havn e^^e^e^me^stede^,, .men : Nejsel .derhen: ^^gesoln

Menne^ts^Mask^l^ ^ymmet,^ en, skrætk^ljg ^stand.^ esnd h^vd^^ovet^MennesletSal^^ed p^a ^en Betingelse, atl^e^

sr^ Menuetts .Sjde^r f^d^Lydig^ed o^ sul^Oberh^delse af^ den.L^,,s^m l^nd :ha^de givet. Hellj^heden^alvor^fulde Kra^ lyder, med: e.r.^petl ^en^^ottl j^ke: bliver. ded de:Trn^som^ett skrevnes L^en^ Bo^.saa^ han .gj^r dettl^, ^al. ^ Mennesket overtraadte Loven^o^aldt,lnd^af Sa^l:^ med

^ lsvo^dan^ ettalen, med de^l ^ammende,Sværd v^gter.Bejel^ tjs,^ Liv^ Træ^ hvordan et Ljn^^tlbe^

og lS^idl^S^nd^.^ ^od^^ter^de^ tlt^ djl,jverl otn, nnder .Før^ndelse^es^ ^tegend^^l^^ den:evi^ D^ørkan^ ^ ^g:. ,den^aandelige lH^nger^død^ Kvnler^ud^ ^St^nd ^ s selv at : ndb^dre^ S^aden^ l ^dygt.j^ t^l^t h^de^n hvis den^ kttnde ^ave^ørt^^em. ^nd i Saligheden^ t^yg^e Havn. l^nn^ ^ glemte ^ud Menneskene ^ deres ^lendt^hed^ Os^n^ Denne .Tid^j Kitkenaret^. s!kulde. dt^ tjtin^e ø^ ^vln^. hvordan den alnlægtjg^. himmelske Fader i fin Kjærlighed tænkte^ den faldne Slægt .og sendte^ os den Hjælpsom vi faa høtl^g træn^. ^^ m^^j^ ^tsi^ Har .drikke ^kagt djn.Bib^l paa Kistebunden eller endog

glemt at tage den med ombord, staar den ikke støvet i din

Boghylde^ men læser du den flittig, og hører du ^)rdetr søm i denne Tid lyder med saadanne Smertestoner, da gaar ogsaa

dn sammen med Millioner over den ganske Jord^ der nu drager henad til eolgatha med den lidende Frelser. Korset

der er Broen over Helvedes Afgrnnd. Men der hænger han,

som end har skjænket i sin evige Kjærlighed som en Ned^ ningsmand, idet Jesns Kristus ved sit suldkomne Liv og sin

Død har sonet sor al Berdens Synd. Thi der staar: ^Kristus har srikjøbt os sra Lovens Forbandelse^ der han blev en Forbandelse sor os^ ^al. ,,Skib i Sigte!" lød det opmuntrende Naab, som gjen^ nemstrømmede alle de nlykkelige Passagerer med nyt Haab om Nedning. ^Jesus er kolnmen for at føge og frelfe det fortabte!^ ^Lnk. l^ lyder det til Synderen, som driver

om paa rlgudelighedens, eudsførglemmelfens, Berdslighedens, Pantroens^ Letsindighedens øg Bellystens Hav.

Men kjender

du din Frelsestrang^ Det blir Spørgsmaalet. Ser du dig sørtabt og sordømt til den evige Død^ Kjender du den nagende og rivende Hunger i Sjælens Dyb, sordi du har glemt din Salighedssag saa længen Heis blot Nødsignalet op ! Spejd j Bønneraab sra Hjertets jnderste ud ester Frel^ seren^ Jesus kommer tjl Synderen og tjlbyder sjn Hjælp, thj „han er den, som kan fuldkommen gjøre dem faljge, som

kommer tjl end formedelst ham, efterdj han altjd lever for ak træde frem for dem.^ ^Heb. Kjære Pen^ du har

blot at tro paa Herreus dyrebare Løfter til Synderen, fe op i hans milde Frelserblik, som saa længe har stirret ud ester dig, modtage Tilbudet, saa Slæbetrossen ombord og styre ester ham. Som Skibet maa sætte Seil sor at saa nyde

godt as Bindene som Barnet maa strække fin Haand nd^ dersom det skal ledes, saaledes maa Slæbetrossen ud, skal man kunne komme paa Slæb til Havn. Kan du tænke dig^ at nogen ombord paa „Paeifie^ vilde have asslaaet den til^

budte Nedning^ Aldrig! Det gjaldt jo Livet! Ha! Her

gjaldt det nøgle saa Aar mere paa Jorden, men naar der spørges øm Himmel eller Helvede, naar det gjælder Sjælens

dybeste Trang, ,da asslaar Tusender og atter Tnsender det dyrebare Tilbud om Hjælp^ den eneste Hjælpe der findes sor Støvets Børn! Hvor saligt i Fred at kunne glide ind gjennem Him^ melens gyldne Port efter Jordelivets Strid øg Kamp! Hvem

vil være med^ Tilbudet kommer som euds frie Naade j Jesus Kristus. Slæbetrossen ud, kjære Ben! Jesus vil

gjøre den fast, hvis du af hele dit Hjerte begjærer Nedning^ øg han vil føre dig hjemad, hjem til Hvilens lune Havn, hjem, hvor Sygdom, Sorg og Nøden findes ei, — hvor aldrig Døden kryfter nogen i fin Favn; hvor kun frelftes Inbeltoner prifer Iesns, vor Forsoner. Der paa den anden Bred venter djg kanske din Moder eller Fader, hvem dn lovede at møde i Himmelen. Kanske din Søster eller din Broder, hvis Fredssmil i Døden du aldrig kuude glemme! Og hvilken Fryd at gjense din Hnstru eller din Mand i det salige Møde hisset^ eller atter saa glæde dig sammen med de smaa, søm Herren tøg hjem! Tænk, hvilket Møde^ tænk, hvilken Sang ømkring Lammet øgThronen! Slæbetrossen ud, vi maa allesammen ind gjennem den gyldne Port!

*

Fra Dödens Gab.

—

„Huf. huf! Han Sjur og Litleola faar ingen grei Nat inat," fagde den gamles afdankede Lods^ jdet han hjlste j Forbjgaaende paa en gammel Kone, som skod j Døren tjl sjn ljlle Hytte og med nro j ^iet speidede ud øver Havet. Sorte, jagende Skymasser sor over Himmelen, og de havde ondt jsjnde. Hendes Mand var nde sammen med andre sor at lodse et Skib, og hun ventede Baaden hjem den Nat. Bjndftødene kom voldsommere for hver Tjme, alt stod snart j Braat og Brand derude j den sorte ^internat^ og da hendes Ojne jkke længer kunde gjennemtrænge Natmørkek^ gjk huu jnd^ idet hun drog et langt Suk, og tændte Lyset, som hun satte i Bindnet. J slige Nætter kan mange gaa til No, trygge, sordi de har Tag over Hovedet og ingen ude paa Havets som de behover at være bange for. Men da banker mangen en Huftrus og Moders Hjerte urolig^ og ikke mindfk Lodsens Huskru^ som har sin Mand ude i den lille Baad^ ja, som mangen en (^ang netop maa se ham lægge ud jllsk i det værste Beir, idet Pligten kalder ham^ og Menneskeliv kræver hans Hjælp.

Lodskonen tager den gamle Bibel og læser den ^lde as Davids Salmer^, det var ret hendes yndlingssalme i slige Stunder, naar Frygt og ^lngsk vilde ligesom sprænge

Fra bodens Gal^. Thronen! Slæbetrossen ud, vi maa allesammen ind gjennem den gyldne Port!

*

Fra Dödens Gab.

—

„Huf. huf! Han Sjur og Litleola faar ingen grei Nat inat," fagde den gamles afdankede Lods^ jdet han hjlste j Forbjgaaende paa en gammel Kone, som skod j Døren tjl sjn ljlle Hytte og med nro j ^iet speidede ud øver Havet. Sorte, jagende Skymasser sor over Himmelen, og de havde ondt jsjnde. Hendes Mand var nde sammen med andre sor at lodse et Skib, og hun ventede Baaden hjem den Nat. Bjndftødene kom voldsommere for hver Tjme, alt stod snart j Braat og Brand derude j den sorte ^internat^ og da hendes Ojne jkke længer kunde gjennemtrænge Natmørkek^ gjk huu jnd^ idet hun drog et langt Suk, og tændte Lyset, som hun satte i Bindnet. J slige Nætter kan mange gaa til No, trygge, sordi de har Tag over Hovedet og ingen ude paa Havets som de behover at være bange for. Men da banker mangen en Huftrus og Moders Hjerte urolig^ og ikke mindfk Lodsens Huskru^ som har sin Mand ude i den lille Baad^ ja, som mangen en (^ang netop maa se ham lægge ud jllsk i det værste Beir, idet Pligten kalder ham^ og Menneskeliv kræver hans Hjælp.

Lodskonen tager den gamle Bibel og læser den ^lde as Davids Salmer^, det var ret hendes yndlingssalme i slige Stunder, naar Frygt og ^lngsk vilde ligesom sprænge

Fra bodens Gal^.Hjertet. Det gjorde. saa godt, da hun fik gribe Salmens Forjættelser, Oinene syldtes med Tillidens Taarer, da hun læste disse himmelske Ord. ^Han skal bedække dig med sine Bingesjædre^ — du skal ikke frygte for Nattens Forfkræk^ kelfer, — dig skal intet ondt vederfares!^ Hun gik hen til sin Datters Leie og knælede ned der med hendes smaa Hænder i sine øg sagde: ^Barnet mit, vi maa bede sør Papa, at Jesus vil bevare ham i denne Stormnat." Saa

bad de sammen, de tor og Bønnen steg øv sor Thronen^

der sænkede sig Fred over Hjemmetr medens Stormen ruskede j Bjnduer og Døre øg hamrede løs mød Bæggen.

At have en udmærket Hvalørbaad eller Ljstrjng er

gødt øg bra, men det bedste as alt er detr naar Lodsen har en bedende Hustru hjemme i Stuen. Hendes Bønner sølger

ham deruder naar han slaar flg srem mød det lødsønskende Skib, naar Baaden skjules i Bølgedybet eller rider paa

Skumtoppene, eller naar Manden med et Halvstik om Livet, springer ud i det oprørte Hav og hales ombord. Der er Magt i en troende Hustrus og Moders Bønner

øg mangen en eangr naar Lodsen knn øinede Død øg en

vaad^ravr men blev reddet ^,som ved et Mirakel ^ da var det

Bønnen derhjemme i Stuen Nat og Dag, der satte englevagt om Baaden, der kløvede Braattet, jnst som det holdt paa at

krumme sig over den skrøbelige Farkost, der bragte ligesom et Bindstille midt j den skrækkelige Flage, og som hjalp tik, ak Baa^ den saa fint klarede sig og kom hjem i god Behold. Baaden

fik naturligvis A^ren som oftest: ^bek ^ar en a^gke Hvaløring^ l „det var Listerbaadens Dyd!^ Men hjemme i Stuen slog

Hustruen Bønnens Ning øm Baaden, og Herrens Almagts^ haand bandt Hav og Storm og førte den vel hjem.

Lodsbaaden gaar ud. Det røg over Havet, hver (^ang Stormskavlerne kom, og saa langt Oiet kunde naa, taarnede Bølgerne sine høie Nygge øg jog assted i rasende Fart. Sorte, vilde øg trnende Skyer væltede rædselssuldt henover Himmelen, medens Stor^ men i srygteligt Naseri piskede Havet.

Jnde paa den flade Strandbred stod en Moder med sin ljlle Datter l Haaret flagrede for Stortnen, og Sjø^ sprøjten as de sandgule Brændjnger, søm brølende rullede jnd øver Stranden, havde gjort dem dyvaade. Dog de trodsede Storm og Hav og stirrede j bange Spændjng ud

over Havet, medens Vindstødene holdt paa at rive dem overende l^ang paa (^ang. Med ^t raabte Barnet: „Mor,

der er de!" Jdet hnn krøb i Ly bag Moderen, pegede hun ud paa en liden hvid Plet i Horisonten. Nu sik ogsaa Moderen Oie paa den, det maatte være hendes Mands Baad. ^ang paa ^ang sorsvandt den, men den kom atter tilsyne og voksede, esterhvert som den kom nærmere.

Herre, mjn ^ud og Fader, jeg takker djg!^ sagde Modereu, idet hun soldede sine Hænder og saa op mod Himmelen. „Mine Børns Fader lever endnu, Frels ham sor mig og de smaa!^ Derester stod hnn taus med soldede Hænder og speidede ester Baaden, hvori hendes Mand samt eneste Søn sad. Nærmere kom Baaden. De djerve Lodser saa ud til at manøvrere Baaden udmærket i Stormen. Snart mistede de den blandt Bølgeryggene, snart saa de atter dens hvide Seil, øg undertiden krængede en Flage den saa, at dens kløsrevede Seil ligesom laa nede paa Bølgerne, øg Moderens Hjerte sank i Livet sor hver ^ang^ thi det saa ud,^ som skulde Baaden ikke mere reise sig. Men atter øinede de

Masten^ de faa^ hvordan den ligesom ryftede Størmstødet af, og atter skjød den let som en Maage henover Bølgerne.

Næsten en halv Time havde den lille Baad været saa^ ledes j Sigte, øg den stakkels Moders Spænding i denne Tid var frygtelig, J det ene Oieblik faa hnn fig berøvet fine kjære, i det andet fkjød atter Haabet frem hos hende, men blot for at give Plads for en ny ^lngst, naar den næfte Bølge krummede fig over den lille Baad. Sandelig^ det var fom et ^lnder, at Baaden havde klaret fig faa længe.

andelig faaes en taarnhøi Bølge at nærme sig , med rasende Fart væltede den fig srem^ dens skumhvide Kam var krummek, og i et Nu var den ret over Baaden. Jdet dens Bandmasse styrtede sremad^ greb den i sin sraadende Krumning Baaden og begrov den sor stedse i sit sydende Slug.

J den forsærdeljgfte Spænding stod Moderen paa Strandbredden og saa til, hnn vovede neppe at drage Pu^ sten^ da hun saa den skjæbnesvangre Bølge bryde srem mød hendes kjæres Baad, hun strakte sju ^lrm frem^ fom vilde hun hindre den i dens vilde Løb — øg da Baaden før^ fvandt, var det, fom hun ikke kunde tro, at den ikke atter fkulde komme tilfyne igjen. — Oiebljkke, lange føm ^vig^ heder før den ængftede Moders Hjerte, gik, det ene efter det andet, — men Baaden faaes ikke mere.

„Baaden er børte! O, mjn kjære Far øg Brør! — Morl kan dn jkke hjælpe dem!^ raabte Pjgen fuld af Smerte og Fortvjvlelfe.

Men Moderen taug. Med et forftyrret Blik faa hun paa fin Datter, og fom afsindig styrtede hun sig næsten lige ind i Brændingerne. ^ndnn engang anstrengte hnn sine

Oine^ om hun ikke kunde opdage et Spor af den ulykkelige Baads Besætning. Men der var intet at se, nden de sknm^ piskede Bølger, øg jntet andet at høre end Stormens vjlde Brøl. ^O^ Fader i Himmelen^ ø^ trosaste Frelsermand!" raabte hnn i Fortvivlelsens Smerte, ,^srels mit Barn, min Mand, srels dem, srels dem!" J dette Oieblik viste noget mørkt sig paa en af Bølgen toppene, og med et glædesskrig raabte Moderen; ^Der er

en af demr J det næste Ojeblik væltede en Brænding Sønnen ind mod hendel med fortvivlelsens Mod styrtede

hnn sig jnd j de rasende Bølger, greb (^ntten ved Klæ^ derne øg ilede tilbage med ham sor at naa det tørre Land, sørend en anden Brænding kunde naa dem. To (^ange saldt hun øverende med sin Byrde i de sydende Bølgedrag,

sørend hun naaede Stranden, tø (^ange tabte den grædende Datter sin Moder as Syne, men Moderkærlighedens Magt seirede. Huu kom j Land med sjt Bytte og lagde den bevidstløse l^ut ned paa Strandbredden. J samme Nu saaes den stærke Løds at kjæmpe j Bølgebrændingen, og det lykkedes ham at komme uskadt paa Strandbredden. Det sørste^ han fik Oie paa^ var fin elskede Søns Legeme paa Sanden,

„hutten min r raabte han^ idet han kastede sig ned ved

Siden af ham, ^O l^ud^ han er død r raabte han øg vred Hænderne^ idet han faa op til Himmelen, medens den

dybeste Smerte stod malet i hans ansigt. Det var et gri^ bende Syn. Der laa hutten, kold og vaad^ med et udtryk i ansigtet, som om han sov. Den grædende Moder laa bøiet over ham og overøste hans dødblege ansigt med de ømmeste Kjærtegn.

^Men kanske der er Liv i ham endnu r sagde pludseligModeren, som om en ny Haabets Gnist blev tændt i hendes Hjerte, „O, naar vi blot havde ham hjemme, saa kunne vi maaske faa Livstegn i ham!“

Ved disse Ord ligesom for Faderen op af sin dybe Sørg, og der kom nyt Haab ogsaa hos ham. Han greb det bevidstløse Legeme i sine Arme, løb hen mod Hytten, og de andre fulgte hurtig efter ham, Moderen med blandet Haab og Frygt og Datteren, holdende fast i hendes Kjole og hulkende høit.

Oplivningsforsøg med druknede.

Naboerne, som havde været Vidne til den skrækkelige Stund, var alle rede til at hjælpe. Gutten blev lagt paa Sengen, og Oplivnjngssorsøgene blev iværksatte. En Stund saa det ud, som om alt var forgjæves, og Naboerne holdt paa at opgjve Haabet, da det skarpe Moderøie mente at opdage svage Livstegn. Anstrengelserne fordobledes, og endeligt saaes et svagt Aandedræt.

„Min Søn lever!“ raabte Moderen med inderlig Glæde,**Sjøgutten tænker paa Hjemmet**og endskjønt hun ikke bad med Ord, udøste hun dog sit Hjerte i varm Taknemmelighed mod den himmelske Fader, som saa naadig havde sparet hendes kjære for hende.

*

„Alt vel!“

—

„Alt vel! Alt vel!“ — De, som har krydset det umaadelige Atlanterhav paa et af Nutidens kjæmpestore

Dampere, der gaar mellem enrøpa og Amerika, vil nok mindes disse Ord. Medens Skibet jager assked mod Maalet^

hører man i den mørke, stille Nat Ordene lyde fra for til

agters efterfom Bagtfkifterne løser hinanden as. „Alt vel!

Alt vel!^ gaar det fra den ene til den anden. Skibet nærmer fig kanfke Hjemmet, hos mange af Pasfagererne

slaar kanske Hjertet raskere i Forventning om at saa møde de elskede igjen. Længslen ester dem øger med sørdoblet Styrke, jo nærmere man kommer. Næste Dag skal man faa Land ifigte. utaalmodigheden vokser, og Tankerne jager som Træksugle hjemover i Forveien, og der er mangen en ombord, som ikke lukker et Oie den hele Nc^t ved Tænken paa Morgendagen. Men sor saadanne er der en sød Mnsik

j djsse Ord. ^Alt vel! Alt vel! som ved hvert Bagtskiste høres paa Dækket.

Paa evighedens uendelige Hav krydser vort Livs lette Baad sig op mød Havn. Nøgle as øs har havt en lang Neiser øg det vil jkke bljve med Bedrøvelse, vj engang skal

saa kaste Anker. ^ør andre har maaske jkke Turen været og endskjønt hun ikke bad med Ord, udøste hun dog sit Hjerte i varm Taknemmelighed mod den himmelske Fader, som saa naadig havde sparet hendes kjære for hende.

*

„Alt vel!“

—

„Alt vel! Alt vel!“ — De, som har krydset det umaadelige Atlanterhav paa et af Nutidens kjæmpestore

Dampere, der gaar mellem enrøpa og Amerika, vil nok mindes disse Ord. Medens Skibet jager assked mod Maalet^

hører man i den mørke, stille Nat Ordene lyde fra for til

agters efterfom Bagtfkifterne løser hinanden as. „Alt vel!

Alt vel!^ gaar det fra den ene til den anden. Skibet nærmer fig kanfke Hjemmet, hos mange af Pasfagererne

slaar kanske Hjertet raskere i Forventning om at saa møde de elskede igjen. Længslen ester dem øger med sørdoblet Styrke, jo nærmere man kommer. Næste Dag skal man faa Land ifigte. utaalmodigheden vokser, og Tankerne jager som Træksugle hjemover i Forveien, og der er mangen en ombord, som ikke lukker et Oie den hele Nc^t ved Tænken paa Morgendagen. Men sor saadanne er der en sød Mnsik

j djsse Ord. ^Alt vel! Alt vel! som ved hvert Bagtskiste høres paa Dækket.

Paa evighedens uendelige Hav krydser vort Livs lette Baad sig op mød Havn. Nøgle as øs har havt en lang Neiser øg det vil jkke bljve med Bedrøvelse, vj engang skal

saa kaste Anker. ^ør andre har maaske jkke Turen været

saa lang^ men til gjengjæld har de kanske maattet døie mangen en Storm, og med Nød og neppe n^ar de Havn med Niggen ramponeret^ med Seiltab og Skuden kanske som Prag. Dog midt under hver Storm har vi sra vor skore Kaptein til vore Hjerters Trost hort disse ^rd, som ei kunde druknes j Bølgedrag øg Bindens Hyl; vel! ^llt vel!"

Fuld as Fred og Kjærlighed staar han der og tjl^

raaber os. „eders Hjerte sorsærdes jkke!^ Men jkke desto mjndre har vj været sorsærdede, og Dødens ^lngester har

omspændt os. Der har været Tider, da alle Bibelens ^Frygt ikke alle de hellige Opmnntringer sra ^uds Mund ikke syntes at skulle læge det Saar, som Trængsler og Nød havde søraarsaget. Haabets Seil var blæst i Filler^ Fadere haanden syntes ikke længer at holde vort Livsskibs Styren vi drev omkring som Brag, og paa Naanokkerne sad Hel^ vedes dansende Blaalys og ligesom spottede os i vor Sjæls Natmørke. Den var saa skjærende den Sknsselse^ saa lam^ mende den Sorg, som saldt paa vort Hjerte. Det maatte

dog være menneskeligt nnder disse vort Livs elendigheder at sorsærdes og endog ak beklage sigt^

Ja visk^ uden Tvivl var det det. Men jnst under saa^ danne Omstændigheder lyder det rolige: ^lt vel! ^llt vel!^ og Herren vil^ at vi med hele Hjertets Barnetro skal holde sast i det Taug, som ^ud hænger nd til os^ og ved Troen vinde Seier over det, som dog tik syvende og sidst blot er nogets der hænger sammen med vort usle, skrøbelige, sor^ sagte og srygtsomme gamle Menneske. ^uds Trøst er saa meget høiere øg større end Menneskets Sorg og Klage, at han kan vende vor ^raad til Latter og vor Klage til Frydesskrig.Du mindes dog vel, hoordan det var med Jsraeliterne i de gamle Tider, da de var i Fangenskab i Babylon og frk ved eyrus^s Skrivelse det Budskab, at nu var Fangen^ skabet forbi, øg at de kunde vende tjlbage til sit Fædrene^ land^ Se dem blot! De har hængt sine

Harper paa Bidje^ buskene og sidder grædende ved Babylons Floder. „ei kan de synge Jehovas Sang j Fjendeland.^ Hvor haard var jkke deres Tilskikkelse! Dog Herren havde ikke glemt dem, omend han havde skjult sit ansigt sor dem en Stund under Tugtelsen, Belsjgnelsen kom til dem som et virkeligt, haande grjbeligt „alt vel!^ fra deres Fædres ^ud. Derpaa læser vi disse Lovprisningens Ord: „Der Herren omvendte ,^ions Fængsel, da var vj som drømmendes da blev vor Mnnd syldt med Latter og vor Tunge med Frydesangs da sagde man blandt Hedningerne: ^Herren har gjort store Ting blandt disse. ^ Ps. l^.

Du sjdder der med Sorg i Hjertet. Kanske Fremtiden staar sor dig med sine Bekymringer som de sorteste Sky^ banker, og drt venter hvert Oieblik, at ^veiret skal bryde løs. ^la nei, du er midt i Stormcentret, og dit Livsskib trues med undergang. Sygdommen har holdt sit Jndtog i dit Hjem. Den har rovet Hjemmet sor de kjære, som var eders Sol og glædes den har grebet dig selvs saa du ligger med Slagside, og du drjver hjælpelos assted. Klagen vjl saa gjerne bryde srem, og du synes, at djne Bønner er srugtesløse. Da lyder det sra ham, som er dig nær . ^lt vel! ^llt vel!^ Han har ikke glemt dig.

Hos dem, som elsker Herren, er alt vel sor Tid og evig^ hedl thi ligesaa vist som deres Skib naar Havnen, vil de blive hilset med et evighedens ^tt ^et!^ i Fred og Herlighed.

*

„Den Jul glemmer jeg aldrig.“

—

Fattigmansbakkels og goraa har mama lovt at bage til Jul hvis papa kommer jem men saa maa du komme kjære Papa og ikke narre os denne Julen. mama graad saa svært saa da du ikke kom sorrige jul hun græder ofte nu ossaa og da papas brev kom sra kina vori du sagde at du skule komme til mama og Tulla di til julaften saa blev mama saa glad saa .

To lunge Taarer rullede ned ad det solbrændte^ skjæggede

Ansigt paa den kjække Sjømand, medens han læste disse Linjer. Han kunde ikke mere, thi Bogstaverne dansede sor

hans Ojne, og han satte sig i en Krog med Hænderne sor

Ansigtet. Brevet havde aabenbart rørt ved de ømmeste Hjertestrenge.

^Hvad gaar der as dig, (^ut^ sagde et Par lystige

Kammerater, der satte Samlingsværelset paa ende i ^^ljrt^j^r ^ra^ som dette Sjømandslogj slot kaldtes.

,^Har du saaet Slagside^ eller skal du begynde at spare til Kjærring og langer hjemme^ Nei, stik Nebet ud igjen^ut^ og lad os nyde Livet!^ og dermed tog de sat i ham sor ret

at saa ryste Alvorstankerne af ham.

^uft som de tog fat i ham, lød det bag dem: „Stop

lidt, ^utter^ lad ham j Fred!^ Med en ^d paa Læberne vendte de sjg om sor at se, hvem der vovede at blande sjg j deres Sager.

Deres Brede asværgedes ved et venligt: goddag, cutter ! jeg er norsk Sjømandsprest her, og jeg kommer med Jndbydelse til virken. Som J ved^ er det Jnledagen imorgen^og vi fkal j Kjrken have Julefeft med Juletræ for skandinav viske Sjøfolk. Bil J kommen J er hjertelig velkomne. Her er Billetter til Fesken — og faa kommer J^ De kunde ikke for vel fige nei, da Presten stak dem Billetterne i Haanden, men det var tydeligt nøk, ak de helst ønskede sig langt børte sra ham i den Stund.

Presten gjorde en Nundtur ^ned Festbilletter til Sjøsolk i Boardingshnsene den Dag. Der er ingen Fest, som vækker saa mange Barndomsminder som Jnlen, og dersor har den en forunderljg Magt over Sjømanden, hvør han end færdes paa Kloden. Sjømandspresterne ved dette faa vel, og derfor er deres Maal altid at kunne faa en deilig Julefeft iftaud i de venlige Sjømandskirker og om mnligt et vældigt Juletræ pyntet.

Preften var paa sin Nunde kommek ind i ^r^ ^in^j^rt Han hc^vde seet den stærke Sjømand med Brevet i Haanden øg de taaresyldte Oine^ han havde hørt paa de to Kammeraters raa Bemærkninger. Her var der just en Sjæl^ som havde ^Flag i Sjau.^ ^Jeg ser, du har saaet Brev hjemmesra^, sagde Presten^ idet han satte sig ved hans Side.

^Ja^ det er fra Kona mil øg dette lille her er fra Dattera mi — vil Presten læse det^ det er saa gjildt^ sagde den haardbarkede Sjømand, idet graaden sad h^ i Hnlsen. Presten læske de barnlige Linjer^ som havde gjort s^ dant et dybt Jndtryk paa Faderen. Ja, hvor tidt har ikke nogle faa svære Bogstaver^ beregnede ligesaa eneget p^u ^t vise Papa, hvor langt hans lille Pige eller l^nt er kommen i Skrivekunsten, været en foruuderlig Magnet paa Hjertet. Selv om det ikke var andet end endel kruseduller og Nnblerieraf den to Aars gamle paa Mamas Fang, da hnn fkrævede med Brevet til sin længe borteværende Mand, det var dog

et Brev, som Papas Hjerte. knude tyde.

rr^r det længe, siden dn var hjemme ^

^Omtrent Aar Mikæli. Ja^ Presten maa inte tro,

at jeg er en Nømling. Jeg var med ,rFa^orik^ og bleo lagt syg iland her. Skuden maatte sejle sra mjg. Da jeg blev

frjsk, tog jeg Hyre med en Amerikaner sordi Maanedspengene var storre, men jeg har nok angret paa den Siden

har jeg saret med Amerikanere og Nova^Seotiere paa Lang^ sart. Jgaar kom jeg hid sra ^hina.^

,,Du har natnrligvis skrevet slittig hjem i disse Aar og sendt Penge til din Kone ogsaa ^ sagde Presten.

Barnets Brev havde skndt Nevner i Mnren øm Hjertet.

euds Aand fik nu knuse det med Løvens Hammer. De Oine, søm vist ikke paa slere Aar havde grædte var taaresyldte idag,

øg halvkvalt af eraad fagde han:

^Det har været daarlig bevendt dermed. J Førftningen

fendte jeg nøgle Skillinger hjeln til dem^ men i de sidste Aar har alt strøget med under Bøardjngshusljvet jland — og jeg

har jntet havt til mine hjemme. Samvittigheden har været som en Orkan j mig sommetider, jeg har nnder Neisen lovet de bedste Løster, men Drik og Kammeraker har omkalsatret alt.^

rrDu er altsaa Nømling alligevel^ jar jeg mener en Nømling sra ^ud. Du vedr du har ved Kønsirmationen

mønstret med end, men du har skammelig rømt sra ham øg

seilet under en andens Kommando. Det er en sarlig Seilladsr

Bennen min! Jump iland idagr thi idag er Naadens Tidr

idag er end at findel nu kan alvorlig Flid hans milde Hjerte vinden,,Ja, naar jeg blot kunde det^, sagde han med Hænderne sor ansigtet.

„Du kan det ikke as dig selv, men ^ud kan og vil, Han møder dig med sin Naades Jndbydelse^ han sender Bud ester dig i din Hustrus øg Barns Brev, han banker atter paa dit Hjertes Dor. Kommer hid til mig alle J^ som arbeider og er besværede, og jeg vil give eder Hvile! saa lyder den srie Naade.^ Presten lagde ^lrmen om hans Hals og sagde til ham: ^Bil du sorsøge at veude idag^ Bed derom, og kjæmp for ak ftaa Satan imod^ naar han idag vil

frifte dig til at glemme alt i Synd og elendighed! Prøv det, Bennen min!^

Med et kraftigt Haandflag fvarede han: ^Ja, kjære Prefk, jeg vil mønfkre af med Satan. ^ud hjælpe mig dertil!"

^Det er Juleasteu i Kveld. Kammerater vil srifte dig. Kom og følg hjem kil os og fe vort lille Juletræ. Men imorgen, om (^ud vil^ fkal vi famles om det store Juletræ i Kirken.^

Jnledags ^veld var der Fesk i Kirken. ^llle gasblus nedunder og paa gallerierne var tændte. ^Skru suldt Blus paa i Kveld overalt, virken skal have Jnledragten paa sor vore kjære Sjosolk", den Ordre havde Presten givet assistenten dell Dag. Overalt var pyntet med sriskt grønt. i nydelige Slyngninger hang det øm Søilerne samt rundt gallerierne. alteret øg Prædikestolen var smagsuldt pyntet og overJnd^ gangen stod med store Bogstaver af Bintergrønt: glædelig Jul!^ ^llt fængslede de Skarer as Sjøsølk, som snart syldte Kirken. Oppe ved alteret stod det store Juletræ, behængt med røde^ gule, hvide øg blaa Pakker. Det var Julepresenter sra Kvindesoreningerne hjemme.

Jblandt de mange i deres bedste Søndagsstads riggede Sjøfolk hvis ansigter straalede af Festglæde, var der et, som Presten særlig søgte, ^ nemlig Sjømanden sra ^aars^

dagens Bekjendtskab. ^er han her ikke^ Møn virkelig ^llvorsstnnden allerede er bortdnnstetr lander disse Tanker

løb Prestens ^ine omkring. „Jo, der er han r og glæden straalende sor han ned i Forsamlingen sor at hilse ham vel^

kommen.

^Det var kjært, dn koml velkommen skal du værer ^Tak, Tak^ Prest! det er saa gjildt at se Juletræet.^

Mangt et Oie var vaadt den kveld. Julesesterne j en Sjømandskjrke har saa tidt været Nedskabet til at bringe en

Sjømand til at gjøre ^lrj^ paa Livsseilladsen. Naar Juletræets Hundreder as Lys straalede^ naar Julesalmen lød, naar Prestens Ord mindede øm Barnet, som laa i Krybben^ da lyste glæden hos saa mange, og det var let at se^ at Tankerne alt i et svintede indom i Stnen derhjemme, og de oplevede atter Barndømsminderne. glædens Toppunkt er dog Jnlegavernes llddeling. ^la, for en kjærlighed, føm ligger i disfe ^aver^ hvordan hver enkelt gjenstand er syet^ broderet og strikket ind med Jesu Kjærlighed^ og altsammen tilslut omslynget af Hundreder Bønner og Tanker j Bønnens Form. ^Hvem mon skal faa denne Hue^ ^Hoem skal denne Skjorte varme ^ ^Bare

djsse Bauter maatte faa glæde en flidende Sjølnandr

^Dette Skjærf kan han tage paa fig i en kold Stormnat r Saaledes omflynger disse kristelige Kvinders Tanker hvert

eneste Stykke Tøi, hver Traad øg hvert Sting for de kjære Sjøfølk.

,,Nø. l^r fang en krastig Skjpperstemme ud. Op tilJuletræet kom en kjæk Sjømand vaggende. Det var ham, som havde faaet Slagfide ved Barnets Brev.

Preften holdt lldkig med ham, da han satte sig. For^ sigtig aabnede han Pakken, saa paa Jndhøldet øg tørrede Oinene med Haandbagen (^ang paa ^ang.

^Hvad fik saa dn, Thoresen^" spurgte Presten ham, da han sammen med alle de andre passerede sorbi og takkede sor den hyggelige Kveld.

,,et nydeligt pent Skjærs og et Par ^ævlinger! ^ud velsigne den Dame hjemme, sont har villet tænke paa en saa^

dan Sarvis som jeg!^

„Jesns maa du sørsk og sremst takke, kjære Ben, og lad ham sra nu af faa være din Fre!ser og Lods. Hans Blod renser sra al Synd.^

et Par Maaneder gik hen. Presten havde jkke seet mere til hin Sjømand siden Julekvelden.

en Dag fik han et Brev med norsk Poststempel og undertegn net: ,, Deres taknemmelige N. Thoresen.^ Presten

rodede lidt i

Hjernekisten, og saa stod Julekvelden og Sjømanden klart før ham.

Brevet meldte, at han et Par Dage efter Jul havde reist hjem til sin Hustru og Barn, at han nu havde fundet fin Frelser og var lykkelig som aldrig sør. „Den Jnl glemmer jeg aldrig", stod der. J den lille Julepakke var der et Digt, som var blevet ham et Barpeanker paa Hjemturen, og det lød saa , Lad mit Skjærs faa varme dig i en Stormnats Kamp og Kulde, og lad Jefus mild og rig favne dig i Arme hulde; faa skal Himmelhavnens Fred engang blrve Ankerfted.

*

„Kast dit Brød paa Vandet, og du skal finde det igjen længe efter.“

—

Det havde været næsten umuligt at kunne faa trække de skandinaviske Sjosolk paa Logihnsene i Nem ^ork over til den norske Sjømandskirke i Brooklyn. Det manglede ikke paa Jndbydelser sra Presterne og assistenterne l mangt et Skridt laa ester dem i disse sor saa mange Sjosolk skjæbne^

svangre Strogs men nei! ^lsstanden var for stors ^ Syndens Kabeltong laa for tungt med fin Løkke øm de flefte af disse

Sjøfolk, Forførerers og Forforerskers djævelske Magt var de fleste sor stærk, — og saa længe Pengene strak til, ja da var det ikke at tænke paa at saa dem til at reise over ^ norsk Mil til den beskedne Sjømandskirke. Og især øm østenen slet ikke, thi netop da spilledes der op til Dans paa de mange Syndens Buler, da styrtede saldne Kvinder ud as sine (^jemme^ steder hen til Drikkehusene, og da trommede den gamle For^ forer fammen til fine Kirker.

Det fkar mig i Hjertet mangen en (^ang, naar jeg faa, hvordan Satan krydfede arbeidet og det med Held! „Hvad kan der gjøres^ Herre ^ud, vis os en Maade, hvorpaa vi dog kan faa række vore stakkels Sjosolk derover et l^rd paa Beien! Hjælp til, at vi maatte kunne faa et Sted, hvor vi kan faa famle dem en Olsten i ^tgen!" Saaledes fteg ofte Bonnen op for Naadethronen.

Det lykkedes tilflut at faa et ftort Samlingsværelfe — lige i Nærheden, hvor vi ønskede det, og nu begyndte l^jer^ ningen derover, idet Sjømandsprefterne turvis skistede hver nge i den oste saare trættende øg nedslaaende gjerning.**Sjømandskirken i Brooklyn.**

Dog det gjaldt Sjæle. Kristi Formaning: easter eders (^arn nd til en Dræt!^ lød idelig til øs, øg Kjærligheden

igjen til ham, søm havde sorbarmet sig over Syndere, drev øs til at peile hvert eneste Løgihns og Skjænkested, til ^t signalisere hver Sjømand^ vi knnde faa fat i.

Mellem Latter øg Haan, under Bærtens lynende Oine faa tidt^ naar vi kom ind, under Trudfler paa Livet as øg til, gik vi døg rundt med Jndbydelse til kanske hnndrede p^ Bibellæsningsdagene derover. Men der var ogsua en Traven omkring, og naar Nnndturen var gjort, bar det assked til Forsamlingsværelset med som ostest en Del Matroser paa Slæb, sor dog ikke at saa Lokalet ganske tomt, om de andre indbudne skulde slaa seil, og skjønt baade aandelig øg legemlig træt gjaldt det nn at saa (^uds Ords Sæd i Hjerterne.

Søm naar et Skib ligger i Stampesjø øg kommer ingen Bej eller rettere drjver tilbage, saaledes var det sor vore Ojne øste ved djsse Møder. Stampesjø! javjst — Syndens Stampesjø^ dertjl køm, at vj øste frk djsfe Bøardingshus^ sjøsolk paa en halv Slør til våre Møder. Naar vj saa maatte skilles med dem sent øm Kvelden, lød der løkkende Sang øg Spil nd sra de sjælesørdærvende Faldgruber^ Kammeraters høirøstede Prat øg lystige Latter^ samt (^las^ senes Klang j de øplyste Skjænkestuer^ alt satte deu gamle

Adam i Kog, det spillede j hvert et Lem^ Fødderne begyndte uvjlkaarljgt at gaa j Dansemelodiens Takt, og ind bar

det sor sulde Seil^ Bibellæsningen^ Alvorsordet — altsammen var glemt.

Skjønt Mismodets Skodde oste sænkede sig ned over mig og hindrede Troens Oie sra at se ud over de herlige Forjættelser, det var dog kun forbigaaende. Det deilige,

7^

trøstesulde Løste: ^Ordet skal ikke vende tomt tilbage!^ stod dog nrokkeligt i Hjertebnnden og hviskede Haab ind i den trætte Sjæl. ^Det maatte i Sandhed være som at kaste Brød paa Bandet^, vil vel min Læser fige. Ja vel, var det faa^ men jeg fik ogfaa erfare, at Brødet sknlde sindes igjen længe ester.

J den store med sort og hvidt Marmor gnlvbelagte Hal i Sjømandshjemmet var der den Dag en Skare Sjøsøk as de sørskjelligste Nationer. Man knnde se paa den sebrilske ^lro blandt dem, den ideiige Nenden srem og tilbage, at der var slere nylig ankomne Skibsmandskaber, samt ak de havde faaet fin afregning.

Da jeg kom ind, fpurgte jeg den førfte den bedfte: ^r der nøgen Skandinaver her^"

,,Der borte sidder en Flok^ svarede han mig paa gebrokkent engelsk. Jeg gik hen til Bænken, og ganske rig^ tig, der sad en hel Del^ søm snakkede i Munden paa hver^ andrew men alt paa ^ankeemaal.

„goddag, Karer hilske jeg. ^r allesammen Skandia navere

,^Ja, danske øg svenske øg Finner, øg her er en Nørd^ mand, som har vaska sig!"

Den, søm svarede, var en kjæk^ ung Mand, stærkt bygget øg sølbrændt i ansigtet. Jeg bad dem kømme til Bibellæs^ ningen øg gav dem Jndbydelseskørt samt talte lidt med hver enkelt sor at sormaa dem til at give sit Løste øm at kømme. Nøgle svarede mig, — men de sleske lnskede bort.

,,^nd De da^ sagde jeg til ham, som havde svaret saa lige til.

„Nei, jeg har ikke Tid til at gaa. Hnttetu^ nu har jeg

Penge i Lommen!^ sagde han, idet han svang sig paa gulvet og slog med Haanden udenpaa Lomnleu, som sor at overtyde mig om, hvor han var vel beslaaet.

,,Jo, De kunde nok have godt as at komme til os^ sæt Dem nu her og lad os tale lldt sammens sagde jeg, skjønt jeg saa, at han havde kiget vel dybt i glasset.

Han var kommen j Havn sra Langtnr med en amerikaner. Paa mjt Spørgsmaal^ øm han nyljg havde skrevet hjem, kom det ud, at han ganske havde glemt sit Hjem. Han havde havt et godt Hjem og havde faaet god opdragelse. ^Jeg kan endnn nogle Stnmper Latino Presto, sagde han, ^skjønt jeg har svalket onl saa mange ^lar, kan jeg dog slaa om mig med lidt as Birgil: k^nci^rrt —! l^rri in ^nr^it^ ^t^ — og gamle Fatter Homerus har jeg ogsaa en Stump tilbage af; ^rt^, n.^i ^n^i rr^^, ^ll^trø^øn ^lla^ ^n^k^ ... aa ja, den Her^ lighed er forbi, der har været nok af Slid og Slæb siden l men^ — og han ftrøg sig over Panden, som vjlde han atter

jage erindringen bort.

,,Jeg, Presk —! Nei i min Stilling vil det ikke være

ret at komme tjl Kirken", sagde han.

,^Nei, det kan saa være, naar De jkke er rigtig klar i Hovedet^ svarede jeg. ,,Men sæt Dem lidt igjen og lad os snakke sammen. Har De virkelig ikke skrevet hjem paa lang Tid^

,,Nei, mange ^lar siden. jeg ved ikke, om nogen lever hjemme.^

,,Hvem er De Søn as i T—^ spurgte jeg ham.

Han nævnte det i sørbigaaende, og jeg bankede det ind i min Hukommelse, det kunde jo komme til Nytte, tænkte

jeg.

„Bil De jkke rejse hjem en Tur, nu De har Penger spurgte jeg.

„Hjem^ Se paa denne skakke Næse!^ Hans krumme, svære Næse havde en betydelig Skavank, saa den var tem^ melig vindskjæv. „Jeg komme hjem med sligt et Skast! Nej^ de vilde ikke kjende mig igjen. Lad nu alt gaa Huudene j Bold! Det er bedst at glemme og leve og leve og glemme! Ljvet er kommet paa tverke. Nu har de glemt mjg, og nu vjl jeg nyde Ljvet ester Sljdet ombord. Hns, den Tyskeren, som gav mig denne Næsestyver i Honkong! Men^ — og hans Oine rullede vildt — ^jeg haaber, at han vil endnu ligge godt sortøjet paa Hospitalet derude. Denne Lab her, Prest, gav snld valuta igjen ^Holloj, Jjmmi — hans engelske Navn — lød det nu sra uøgle as hans Kammerater, ^skal du synge op til (^ebet, ^ut:^ Hold i Kjølvandet paa øs! Bi dreier bi sor ^Kri^ stiania Tivoli" hernede og saar os en Støid der! ^rn^ ^irr^i!^ sang de saa ud tilslut j fuldt Kor^ søm de sljngrede ud af Døren.

Det var, søm brændte Benene under ham, jdet jeg holdt hans Haand. „Jesus staar sor Hjertedøren øg banker!" sagde jeg tjl ham^ „Herren give^ at det Ord maa brænde sig ind i Deres Sjæl, og at De ei maa saa No^, sagde jeg til ^lssked, og bort sor han, som havde Satan faaet en Jage^ trosse i ham og slæbte ham med syv Mils Fart ind j For^ dærvelsen.

Jeg kunde jkke glemme den nnge, kjække Sjømand. Jkke alene hans tjdligere Skoledannelse, hvorom hans klassiske

eitater vidnede, men hele hans ^æsen og hans ansigt havde gjort et dybt Jndtryk paa mig og vakt hele min Medfølelse.

„Du fer ham vel aldrig mere. Hvad kan du saa gjøre sor ham^ tænkte jeg ved mig selv. Med et slog det mig:

SSKanske det kunde være værd at skrive til hans Familie ^

Jeg tog Tanken som et Bink sra ^uds og straks jeg kom hjem, skrev jeg.

Jeg havde lidet eller intet Haab om, at noget skulde komme ud as min Skrivelse. Vantroen var ude som altid.

Tiden giks og denne lille Begivenhed var slngt i de tusinde Oplevelser, som en saadan gjerning sører med sig. Men

^ud havde ikke glemt. Han havde havt sin Haand med i

Mødets øg Brødet, som jeg blev et Nedskab til at kaste paa Bandet, skulde jeg til min (^læde og Troesstyrkelse saa

sinde igjen.

Flere Maaneder ester sik jeg et Brev, dateret ssNorsolk^s

og skrevet ombord paa det amerikanske Orlogsskib ssFranklin^. Det lød saa. ^nndskylds at jeg er saa sri at sende Dem

disse Linjers i hvilke jeg paa det hjerteligste takker Dem sors hvad De har gjort sor mig. Jeg havde nemlig igaar Brev

sra min Søster øg Families som jeg nu ikke i ^ ^lar har hørt noget sra paa l^rund af mill egen Ligegyldighed. Jeg

blev fkamfald, og maatte virkelig grædes da jeg læfte dette Brevs fom min kjære Søfter har skrevet. Hnn sortalte mig

med glædes at det var en Sjømandspreft i Nem ^ørks som sor en ^d ^den var saa kjærlighedssuld at underrette dem

om migs som de havde troet død sor længe siden. Der reiste sig ell stærk Storm i mit Brysts som jeg fik dæmpe med Taarers naar min Søfter førtalte migs hvorledes min kjære

Moder har grædt og spurgt ester sin vanartede Søns der ikke mlde værdige hende et tomt Brev, Kjære Pastor, jeg indser

nus at jeg har sorvoldt mine Forældre stor Sorg, men som

jeg herester med ^nds Hjælp vil probere at gjøre godt, idet jeg vil gjøre alt^ hvad jeg kan, sor at de i Hjemmet kan have ^læde og Hygge af mig. Jeg har nu skrevet hjem øg bedet øm Førladelse, øg Forladelse har jeg allerede saaet j Brevet, som mjn Soster sendte mjg. Som Bevjs paa ^nin ^læde sendte jeg min Søster ^ Kr. søm Julepresent. Da

jeg har sør .. ^spenr Pengene til ^lnytte^ vil jeg herefter gjøre dem til Nytte.

^Kjære Paftor, fortrvd nn ikke paa min fjmple Skri^ velse, jeg syntes, jeg sølte Trang til at srembære mjn Tak til Dem, søm var aarsag i min ^læde, og hvad der er endda bedre, mjn Moders ^læde ved at saa høre sin sørnlente døde Søn leve vel. Jeg kan aldrig fuldt takke ^nd, føm lød mig møde Dem den ^lften i ^jl^r^ l^rn^ i Nelv ^ørk. Jeg kønt dengang sra Hongkong^ jeg reiste fra Nem ^ork til Philadelphia og mønstrede i den amerikanske Or!øgstjeneste, og jeg kan sortælle Dem, at det er meget bedre sor en Mand, som har været en Pildring, men nn tænker at lægge bort alle Daarskaber. Lever jeg saalænge, til min Tid er ude, saa vil jeg endnn engang se mine kjære i Hjemmet.^

Da jeg Juletider kom tilbage til Stationen ester at have reist sor Sjømandsmissjonen j Fædrelandet, hvor jeg ogsaa havde mødt hans Søster, der havde glædet mig med gode Nyheder sra sin Broder, modtog jeg et Brev sra ham igjen, hvori han skriver: ^ ^ ^J^g ^ ^^ meget taknemmelig sor, at De under Deres Neise i Hjemlandet har glædet min kjære, gamle Moder med et Besøge thi det var vel hende uventet at saa høre om mig, som hnn troede død, , , . . Sluttelig ønsker jeg Dem en glædelig Jnl, øg at Deres gjerning maatte have Birkning paa mange vanartede Sønner,jeg har seilet ilag med, mange as dem, som jeg sknlde ønsker maatte komme ind paa den rette Bei . . .

,^Den, som har begyndt den gode gjerning, skal fuld^ ende den indtil Jesu Kristi Dag!^ jeg holder sast i den Tamp, naar det gjælder denne Sjømand som saa mange andrew hvem Herren fik drage som Brande ud as Jlden. Kast dit Brød paa Bandet — paa de tusinder Mile brede Have, kast det nd blandt dem, søm sarer derude, dem, som slider Nat og Dag borte sra det kjære Hjem^ kast det nd til dem, som saa tidt hører Dødssangen i Bølgernes Brus øg Stormens Hvin, omgivne af Farer og Friftelser paa Hav som Land, kast det ud i Tro til l^ud, og du skal sinde det længe ester! Maaske du skal aldrig fjnde det igjeu hernede^ men hisfet i Himmelen, ved det fkore Stævne der, skal du saa se, at arbeidet ikke var sorgjæves.

Herren har Beie til Sjømandens Hjerte. Se paa Havet bløt, hvor minder og drager det ikke paa h^ns Hjerte ! Hvor oste maa ikke Sjømanden benndre Solen, naar den stiger op as Havet! Først den dunkle, graa Dagning paa den østlige Himmel — derpaa Straalerne, søm skyder øp, jør Solskiven er synlig — derpaa med engang den straalende ^uldkugle^ som viser sig over Høri^ønten øg knster ligesom en flydende Jldvei over Oeeanet og tilslut bestrnaler hele nnjverset med fin Pragt. Dette er juft et Bjllede paa Netfærdjghedens Sol, naar den stiger op over en sormørket Sjæl. Mindes dette, kjære Sjømand, naar dn ser Sølen en herlig Morgen^ stund paa din Bagt.

Og nu, min Læser, har (^ud, som bød Lyset at skinne srem af Mørket, saaledes lysk ind i dit Hjerte^ l^aa og betragt haln. Søg ham i Bønnen øg Ordet. Det er sor

dem, som søger ham, at han skal findes. Frygt ham — elsk ham — tjen ham, thi Skriften siger: „Men Retfærdighedens Sol skal gaa op for eder, som frygter mit Navn!“

*

Med Haab mod Haab.

—

„Ah, det er Tøv øg Digt! — Prat og Sludder, — Overdrivelser alt ihob!“ hører man ofte fra Landkrabberne, naar de rædselsfulde Skildringer fra Havet engang imellem kommer dem for Øre. Fortællingen om „den flyvende Hollænder“ er visselig Digt, men de nøgne Spanter, hvorpaa denne gyselige Skildring er bygget, har sin Virkelighed, og man behøver ikke at lede om i Fortidens Heltebedrifter fra Sjøen, i den gamle Tids æventyrlige Seiladser, thi ogsaa Nutiden bringer den ene mere rystende Fortælling fra Havet efter den anden. Ude paa Sjømandsmissionsstationerne faar Presterne af og til høre disse Skildringer med hele Oplevelsens Rædselsfuldhed, og sandelig de kan nok ikke saa sjelden være saa, at de kan tvinge en eller anden med Sjølivets Farer uindviet til simpelthen at ville henføre dem til Digtningens Verden.

En Dag var der en mere end almindelig Sammenstimlen af skandinaviske Kapteiner paa det verdensberømte Mæglerkontor, Funch Edye & Co., i South William Str. New York. Der kan være en forfærdelig Staak og Renden paa den Tid, naar Mægleren kommer fra Børsen og melder dem, som søger ham, at han skal findes. Frygt ham — elsk ham — tjen ham, thi Skriften siger: „Men Retfærdighedens Sol skal gaa op for eder, som frygter mit Navn!“

*

Med Haab mod Haab.

—

„Ah, det er Tøv øg Digt! — Prat og Sludder, — Overdrivelser alt ihob!“ hører man ofte fra Landkrabberne, naar de rædselsfulde Skildringer fra Havet engang imellem kommer dem for Øre. Fortællingen om „den flyvende Hollænder“ er visselig Digt, men de nøgne Spanter, hvorpaa denne gyselige Skildring er bygget, har sin Virkelighed, og man behøver ikke at lede om i Fortidens Heltebedrifter fra Sjøen, i den gamle Tids æventyrlige Seiladser, thi ogsaa Nutiden bringer den ene mere rystende Fortælling fra Havet efter den anden. Ude paa Sjømandsmissionsstationerne faar Presterne af og til høre disse Skildringer med hele Oplevelsens Rædselsfuldhed, og sandelig de kan nok ikke saa sjelden være saa, at de kan tvinge en eller anden med Sjølivets Farer uindviet til simpelthen at ville henføre dem til Digtningens Verden.

En Dag var der en mere end almindelig Sammenstimlen af skandinaviske Kapteiner paa det verdensberømte Mæglerkontor, Funch Edye & Co., i South William Str. New York. Der kan være en forfærdelig Staak og Renden paa den Tid, naar Mægleren kommer fra Børsen og melder

Dagens Fragter, Spændingen staar j Ansigterne, øg Skus^ felfen kan færlig læfes paa dem^ fom har ligget i lang Tid

uden at kunne opnaa nogen feilbar Fragte ja kanfke intet Til^ bud engang^ medens derimod glæden hos andre, fom er faa

^heldige^ at faa en nogenlnnde Fragt øg snar ^ekspeditions bryder ud desværre paa denne Bis, at Fragten skal krympes paa

et eller andet værtshus i Nærheden samt en lystig Kvæld iland. Men den Dag blev det sor en Skibssører i Havn saa alle Tanker slugende Spørgsmaal øm Fragt langt øvertrusset ved et Nygte om et skandinavisk Skib ^Dona ^oyla^ som var kommen ind ester en lang Neise j en ynkeljg Tjlstand. Nogle sortalte, at hver eneste Kjæst ombord var død, at Skibet var indbjerget, andrew at alle ømbord holdt paa at dø, andre, at de var paa Hospitalet^ og at de havde ud^ staaet de rædsomste Lidelser, saa at selv disse Sjømænd, søm kjender til lidt as hvert paa den blaa Myr, rystede betænke^ ligt paa Hovederne, øg flere ftød med Taarer i Oinene. Det var umuligt før Sjømandspreften, der var slnmpet til at komme ind i Klyngen, at saa ^reie paa, hvordan det egentlig hang sammen.

Skibet skulde ligge for Anker i Tompkinsville ved Oen ^Staten Jsland^, og det var ingen fmal Sag i en Fart

at komme derud. ^Først til Hospitalets tænkte Sjømands^ presten, og som tænkt, saa gjort. Med South ^erry bar

det over Floden og saa op gjennem Atlantie^aden til Long

Jsland eollege^Hospital, hvor saa mangen en af vore kjække Sjøgutter har ligget fvge langt borte sra Slægt og Benner

og fædreland, og hvor saa mange har maattet lnkke sine Oine i Døden sor derpaa at stedes til Hvile paa evergreens

Kirkegaard til Opstandelsens Morgen.^lugustdageue i Nem ^ork kan være leie nok^ og denne var en as de ægte. Solen sormelig stegte, idet Thermo^ metret viske sine ^ j Skyggen. Selv om man sad inde med snld gennemtræk overalt, aarkede man ikke mere end at sidde og gispe ester Luft^ medens det kogte paa Kroppen, dersom man maatte gaa et Stykke Bei. Helst slænger Nem ^orkeren sig i saadanne Dage paa en as de aabne Spor^ vogne, hvor han nyder den kjølige Bris, som ved Farten vister ham jmøde.

J Hospitalets skyggefulde Have sad de Patienter, som kunde kræge sig ud^ thi Lusteu i Sygesalene, hvor meget nlan end lustede, var næsten sorpestet den Dag paa l^rund as de mange syge, som der laa.

goddag ^harli,^ hilste Presten paa Portneren, der var norsk og gik og hinkede paa et Træben , han havde nemlig sor omtrenj et ^lar siden saaet Foden afrevet om^ bord paa et stort engelsk Dampskib^ idet ^lnkerkjættingen slog

Løkke om Foden, da ankeret saldt. „Sig mig^ eharli, er der kommet et sygt Mandskab fra ^Dona ^oylat^

,,Seks ^r^ fyge blev kjørt ind for en Stund sidens de kom sra et Skib med jusk dette Navn^ knobede

han ivei.

Oppe i den lange Sygesal sor Feberpatienter laa de. Halvdelen as de syge Sjomænd var Svensker, de andre var Nordmænd^ Styrmanden, som ogsaa var lagt ind, var Nordmand. Som jeg senere fik vide, skyldtes det hans feige udholdenhed næst ^nds Hjælpe at Skibet nu laa sor ^lnker i Havn^ og at Mandskabet var reddet sra Døden paa Havet.

Blaablege og skrækkelig ndmagrede as Febersygdommenog Skjørbugen laa de der. J mange nger havde Døds^ skyggerne trnet dem, øg Forraadnelses Liglugt havde i lang Tid syldt Kahyt og Nusset. Sandsynligheden sor Hel^ bredelse var liden, og at tale nsed dens nu j den Tjlstand, hvori Presten sandt dem paa Hospitalet, næsten som døde levende^ var jkke muljgt. Sjælesørgeren var jkke uvant med slige Syn paa dette Hospitall mangen en ^ang havde han staaet med graaden i Halsen oversor de brave Sjøgutter^ naar de laa der skrigende as de ulidelige Smerter, øg jkke saa saa (^ange, naar de stred med Døden øg santaserede om det fjerne Hjens^ om Sknden og om Kammeraterne ombord.

Dog her var noget, fom mere end almjndeligt vakte Medlidenheden. Hvor gjerne vilde ikke Preften have talt med dem, men Lægens Ordre var, at de maatte have ab^ folut No. Han strøg dem venligt øver Panden øg bad den støre Læge, at han vilde hjælpe, og hvis han fandt det tjen^ ligt, fpare dem fra Døden, eller give dem anledning endnu

en (^ang at faa høre Naadens falige evangelium.

Mød alles Forventnjng kom de fjg paa Hospitalet.

Flere Dage gik dog hen, før de var saapas^ at Presten kunde saa en Samtale med dem. Han mærkede snart, at det stød ligesaa daarligt til med dem i aandelig som j legemljg Henseende. ^nds Ord maatte ljgesom lures jnd paa dem nnder vore Samtaler. Det var naturljgvjs For^ holdene ombord^ som Samtalen gjerne drejede sig om til en Begyndelse^ og ved en saadan anledning sagde ^tyr^ manden:

^De kan tro^ Presto at det ikke var nogen lystelig Tur sor os denne sidste med ,^Dona ,^oyla^. Tre og fyrretyveDage saa det ud sor os, som om vort Fartøi skulde blive vor Ligkiste. Tilslut havde dog Døden været en

Ben i

^runden under den sorfærdelige Sejgpining med Febers Skjørbug øg t^t l^ut r^t l^t Huugersnød. Hvis De har

Lyst øg Tid til at høre, medens jeg spinder enden herom

ud, saa vil jeg gjerne lægge bi en Stunds og om det skulde gaa lidt rykviss Prests sordi jeg kjender mig endnn rar j Planetens jeg haaber dogs at jeg skal klare Pynten nogens

lnnde bra. HusS men denne Tjd glemmer jeg vel aldrjgs og oste vaagner jeg op j sæle Drømme derøm.^

„Saa begynder vj da. For to Maaneder sjden laa vj med „Dona ,^oyla^ i Maroims Brasilien. Det var ret en

^lskrog as et Huls vi var komne tils javists skal man tale

om Feber i Brasiliens saa var dette en Febersump hele

Stadseu. ester at være bleven kvit vor Ladning derudes

tog vi til gjengjæld ind en Ladning Snkkers som vi skulde til Staterne med. Bor Baudsorsyning var lens, og det

blev nodvendigt at sylde Band paa Stedet. Men det kan

De tro var Bands som havde vasket sig! Smagte vi paa

dets var det som en raadden Sumpsmag S stygt saa det ogsaa

uds og dertil koms at Lugten var yderst fæl naturligvis. Naar jeg fkal tale om aarsagen til alle vore Lidelser i disse

nger, da er det vel saas at Baudet har været den nærmeste aarsag dertil.

SSBarmen var jo voldsom derinde i den trange Bugts

vi greb da til Bandets og Følgen var den, at allerede før

Sknden var fuldlaftets begyndte enkelte af Mandfkabet at blive syge og maatte tilkøis. Kapteinen begyndte at blive

ængstelig sor at sknlle miste Folkene og blive liggende der med Skuden, og dersor blev der gjort alle anstrengelser sorlll.

at komme affted saa sort som mnljgt. Dog Feberen havde saaet Jndpas ombord^, Kaptejnen blev haardt angreben, og den viske sig saa ondartet, at det blev nødvendjgt at lade ,^Døna ,^oyla^ løbe jnd tjl ^lraeaju, hvør Føreren øg tø as Mandskabet blev sendt iland tik Hospitalet sarligt syge. Nesten af øs var øgfaa mere eller mindre angrebne af Feberen, men da de kom fig, blev det bestemt, at Neisen skulde fortsættes uden Kapteinen.

„Bi sorlød ^lraeaju dell l^de ^lpril, øg det blev øver^ ladt til mig at tage Kommandoen, indtil Fartøiet kom til Løssestedet. ^ Med ^ Mand istedetsør l.l stak vi tilsjøs. Børt Haab var, at den sriske Sjølust skulde friskne Mand^ skabet til, saa de atter kunde gjøre suld Tjeneske, — men deri sknssedes vi skrækkeligt.

^Blot nogle saa Dage ester, at vi var komne tilhavs^ begyndte elendigheden igjen. Den ene Matros efter den anden bukkede under for Sygdommen^ nogle Dage hinglede han oppe, men — saa krøb^ han ind i Nuffek^ og snart laa de flefte derinde og vred fig i Smerter eller fantaferede j Febervildelfe. De, fom endnu gik oppe, delte fin ^lid mellem fin Pligt paa Dækket og at være Sygepasfere, men tilflut maatte alle tilkøis, øg — jeg var alene tilbage, fom kunde gaa nogenlunde omkring, idek ogfaa Feberen^ rafede i mig.

^Men Feberen var ikke nok. Der er nogets fom er værre end Storm og Skibbrnd og Feber, og dek er Hnngeren, denne gyselige ^jæst, som enhver Sjømand gruer sor.

„Da ^arkøiet var saa godt søm blottet sor Mandskab, avaneerede det kun som et vist Dyr paa en Tjærekvast, og en vakker Dag opdagede vi, at vor Proviant holdt paa at slippe op.ll^

„Har De, Presto nogen l^ang feet Skjørbngen!^ ^Ja, paa Hospitalerne.^ „Naa ja, denne Sygdom, fom er

Sjømandens Spø^ gelse paa længere Farvand, brød nn ud i al sin Frygte^ lighedl der laa de flefte aldeles svarte i Munden, Tand^ kjødet løsnede øg blødede, øg hele Legemet var oversaaet med røde Pletter^ hvorhos Fødderne var søm Stolper. Folkene led overmaade, og Døden vilde nøk mangen en l^ang have været en Lindring sør dem i denne deres jammer^ kige Tisstand.

^Før at gjøre enden kort lad mig sortælle, at sor ^ Dage siden var Fartøiet nord sor Knp Hatteras. minden

var nok saa gunstig, men der var ingen ombord, som kunde tage Fordel as den. For^ og ^lgterseilene var sattes men tænk Dem vel — Dag paa Dag hang de andre Seil og slog løse sor Pinden! Jeg var den eneste Mand, som endnu var saapa^ at jeg kunde være paa Dækket^ men alt, hvad jeg gjorde, var at slide mig hen til Norets hvor jeg hang ^ime ester Time og anstrengte mine sidste præster med at holde Skibets Knrs. ,^Dog vor Skude var ikke stort mere end et Brag — ja et Brag^ som drev hjælpeløst omkring sor Bindens og Strømmens Forgodtbesindende. Pastor, det var en rædsom Stilling," ndbrød han, idet koldsveden perlede paa hans blege Panden medens han

ligesom oplevede alt igjen i erindringen. Der er Situa^ tioner paa Havets som ingen Pen sormaar at skildre uden

dens, der har oplevet det. Tænk, naar orkanen brøler og tordner, og Havet sosser brækkende assted! Tænk, naar Hunger

rens hvaler kommer^ og Bandsadene er tommel og intet

intet at faa til Føde og til at flnkke fin Tørst, skjønt alt — alt omkring er Band! Tænk, naar der raabes; ^Brand!

Brand r og Jldtungerne slikker op sra Dækket langs Niggen øg Nnndholtet, medens Mandskabet har at overlade sig til

det ubarmhjertige Hav med liden eller ingen Sandsynlighed sor at sinde en Nedningsmand! Ja^ tænk paa det hjælpe^ løse Fartøi, som dog endnu var sjødygtigt^ men søm den ringeste Storm kunde have sendt tilbunds i kort Tid^ de syge, smerteskrigende, saarstinkende Sjøgutter i Nusset og mig halvdød ved Noret! ^ Og saa blot nøgle saa Mil sra den førønfkede Havn!

,^Det var vel faa det, at jeg mange (^ange var For^ tvivlelfen nær^ — og naar Oiet for ud over Havet, var der noget, font trak mig og formelig drev mig til at jumpe overbord, hvor Haierne trolig fulgte os i Kjølvandet, thi de lugtede Menneskekjød ombord. Men man vil dog gjerne hænge i Livet faa længe fom muligt, skjønt det kan være knage at leve nnder slige Omstændigheder, og dog kom det paa mig alt i etl ^Kryb til Nækken og kast dig overbord^ det vil ende dine Pinsler!^ ^Nei^ hvor det var drøit at se det ene Skib ester det andet passere øs i Frastand, — og dog ikke kunne saa heise Nødsignalet! Hvad giver De mig før dettes Presto Dette var vor Skjæbne i mindst otte Dage paa Nad.

„Nedningens Time slog dog omsider. Slæberen ^eratv^ ford^ søm laa udensor og snusede efter et eller andet Fartøi

at slæbe, sik Oie paa øs^ øg straks bar den ind paa ^Døna ,^oyla^ og praiede os. Folkene paa Tugbaaden havde med et mærket^ at der var noget iveien med vort fartoi^ og at vi trængte Hjælp.

^nn^m ^raat ^ra^d. 8^Hvad er tis ombord^ er der sygt^ saaledes praiede Foreren os.

^Ja^ svarede jeg med hæs Stemme, ^men forbarm eder over os^ forlad os ikke. Det er ingen fmitsom Sygdom.^ ^Forlade eder! — nei^ var det ligt sig! vær ikke bange derfor!^ fvaredes der igjen. ,,Hvad seiler^ ^Skjørbng øg Feber! — alle syge!^ raabte jeg. ^Straks kom de ombord med Js og grøntsager, samt

ydede den Hjælpe som de kunde. Og det var paa høi Tid^

nøgle as de mest angrebne holdt paa at krepere. en as Tugbaadens Mandskab tog Noret, og saa bar det assted til

^Staten Jslands hvor vi ankrede udenfor Tompkinsville med vort ulykkelige Fartøi.

Ja, nu ligger hele ^reien her, Preft, og dermed er dcn Historie nde,^ sagde han tilslut temmelig ligegyldig.

^Nei, min Ben," sagde Presten til ham, ^enden er ikke spnnden endnu. Har ^ud rusket i eder saa haardt, som det

synes, da har han ogsaa havt fin Henfigt dermed. San^ delig, hans Naadekald gjennem Feberen, gjennem Skjørt bugen, gjennem de lange Smertens Dage paa Havet øg Dødsnøden er faa alvorligt, at det visfelig har maattet gribe om Hjertet. Jkke fandt ^ De har følt det, Styr^ mand, at der var nogets som kom og oilbe ligesom vrænge ud og ind paa det onde, gndfiendske, forglemmende Hjerte under denne Prøvelsens Tid! Men som der staar. ^Jeg har elsket dig med en evig Kjærlighed, derfor har jeg draget

dig med Miskundheds saaledes har det ogfaa vift fig her derved, at han gjennem alle farer har reddet eder til

Havn."

^a ja,^ svarede Styrmanden temmelig uberørt, ^derlt^

har nok været Stunder, hvorj der var noget, som stak her^ jnde j Hjertedybet ^ sommetider har der været som Helveds^ kvaler i Samvjttigheden, og af og til stod Døden øg Dom.^ men ligesom lyslevende soran mig, jkke mjndst, naar jeg hørte Skrjgene sorud om: ^ud hjælpe mjg!^ og derpaa kanske jndimellem et „Tusen Djævlar ta mjg!^ Men hvad nytter alt^ Der er noget, søm tynger mig, nogets som trykker mig som en Mare Nat og Dag, og del driver mig stadig længer ind j Synden og Lasten, — thj saa glemmer jeg dog sor en Stund. ^lh, det havde nok været bedste om jeg havde kreperet og været ædt as Hajer alljgevel,^ tjl^ søiede han og strøg sig øver Panden, som vilde han jage bort pinlige Minder sra Sjælsbnnden ,^Der staar et ^)rd, som jeg gjerne vilden at De skulde med Herrens Hjælp under Bod og Bøn gribe idag, og det er: Jesu Kristi, ^uds Søns Blod, renser sra al^ Synd. — Men, hvad er det nu, som trykker saa forfærdeligt, Styrmand, at det skulde formaa at jage Dem ind j Helvede en Dag, naar dog Naadetjden er for Dem, og Døren stssar aaben til Thronen:^ ^Nei^ jeg kan ikke sortælte det,^ sagde han ligesom hen sor sig^ og saa sortsatte han: ^Jeg har været en Sarvis i mange ^lar, og jeg ved jkke, om min Hustru lever samt de to smaa, som jeg saa skammelig har sorladt. De ved intet om mig, thi jeg har ikke skrevet hjem paa mange ^lar. Bare dette er Synd nok.^ Der kom noget haardt, indædt over ham, det var, som

om den vestlandske^ golde klippenatnr langs Havet var præget paa dette ansigt, og det lod til^ saa sorekom det

Presten, at der var intet, som fik trænge ind og mildne

8^dette Hjerte og opto Jfen^ fom Berdensglæderne og Syn^ dens Trældoms Krllde havde tilfrosfet Hjertet med.

De lange Lidelfer og den mattende Sygdom havde vel ogsaa sin ^rund j^ at Hjerterne var saa umaadeligt sløve.

l^uds Ord sormelig prellede as paa dem. Svenskerne laa som Mumier^ naar ^uds Ord taltes til dem^ og der paakom

ofke Sjæleforgeren den Tanken at det var faafængt at tale mere med dem nu^ —. at det nok maatte blive en alvorlig Time for dem engang til, før ^uds Ord knnde faa bide paa. Men hvor forfærdeligt! tænk, om det da vilde være for^ sent! —

gradvis kom alle sig, skjønt der hengik mange nger paa dette Sygeleje. Styrmanden var jkke ganske rolig, trods at han lod, som han var det, og det var jkke saa let, hverken sor ham eller sor de andre j Bjrkeligheden at knnne saa flette alt ud^ thi felve deres medtague Helbred var dem eu kraftig Paamiuder om de rædsomme Dage under Feber, Hungersnød øg Døden sor Oinene.

en Herrens Tjener kunde nok være tilbøielig til at give øp mangen en ^ang nnder arbeidet før Sjælenes

Frelse. Naar Hjerterne saa grangivelig synes at være luk^ kede^ naar de er Syndens Templer, øg Ordets skarpe, tve^ eggede Sværd ligesom ikke bider paa det bepantsrede Hjerte^ da lyder Naabet: Herre, send en anden! Og dog, han ved, at Ordet er et levende Ord^ og hvor sorsærdeligt! ^ et Ord, som aldrig er virkningsløst, enten bliver det en Livets Lugt til Liv^ eller en Dødens Lugt til Død, og derfor vover han at gaa fin Herres trinde under megen Skrobe^ lighed, den Herred der bøier Hjerterne fom Bandbække^ og fom lærer ham at tro med Haab mod Haab.

Maaneder esters da Presten en Dag gjennemlæse en Jndberetning sra den daværende Sjømandspreft i Liver^

pools saar han ganske uventet en Forsikring om, at Ordet ikke skal vende tomt tilbage. Den svenske Prest berettede

oms hvordan han en Dag gaar langs en as de svære Kaier i Liverpool. J Brimmelen as Skibes som ligger ders soger

hans Oie nogle norske Fartøiers søm netop er komne j Havn sor at indbyde Mandskaberne ^l Kirken. Pludselig sæugsles

hans Opmærksomhed ass at en Sjomand salder ud as eu

Kjærres der er fuld af Skibskister og halvdrukne Matrosers og som kommer i strygende Fart ned ad Kaien. Presten

saa strakss at det var en Skandinav og gik hen til ham.

^l^ciir^^ tiltalte han hams medens Sjø^ manden stød øg tørrede Støvet af fig ester Faldet.

„Jas Nordmand. Jeg fkal ombord paa Skuden der^

ude, mønftret for ^ ^lars Turs og jeg maa fkynde paa.^

^^ ^r, ^i lcc^tr^r l^rctir^b^^t;„:^ sagde

Prestens ^ ^itcl^ ^lott; ^il^ ^r ^rcl rr^ct ^

ssDisse ^)rd havde en sorunderlig Bjrknjng paa den

ntaalmodjge Sjømands søm blot brændte ester at komme

assted. Taarerne kom ham j Ojnenes øg med en djrrende

Bevægelse j Mnndvjgerne udbrød han : ^Kjender De Presten ^

j Nem ^ork^

l^j^n^r ltc^rn utn^rlct ^rt^rrt ^jc^l^l; ^ ^sl^rli^

S,Ja, ja, han sagde saa tidt det samme til migs da jeg laa paa Hospitalet. Da jeg kom ud dersra, stod det sormig, at jeg skulde vandre som et nyt Menneske, men — aa, om jeg havde fulgt hans Raad, om jeg havde søgt Gud da, men . . . .“

«Men nådetiden är icke förbi; sök Herren af et botfärdigt hjerta, och du skal finne frid i Jesu blod. Sök Herren! — Jesus älskar dig!» raabte han efter ham, idet han var kommen op paa Kjærren, og det atter bar afsked ned mod Baaden, som ventede for at bringe ham ombord sammen med de andre i Skibet.

„Jeg vil fortælle denne lille Hændelse,“ saa skrev den svenske Sjømandsprest, „for at hilse dig, min dyrebare Embedsbroder i New York, at dine Ord tjl denne Sjømand paa Hospitalet ikke var forgjæves, de havde rammet Hjertet, og vort Haab er, at Herren skal saa bøie dette Hjerte, saa han skal saa kjende den Fred, som overgaar al Forstand.“

*

Dagen med Krone om Panden.

—

En Dag stod jeg sammen med en Ven, en Skibsfører af ægte Sort, en helstøbt Kristen, som man saa sjelden finder paa Landjorden. Vi betragtede et Billede af en af de uhyre Atlanterhavsdampere. Talen faldt paa, hvor vanskeligt det var at faa Mandskaberne ombord paa disse Skibe til Kirke, hvordan mange af de stakkels

Sømænd, som farer med Dampskibe, næsken aldrig faar Tid til at besøge et Gudshus, og min Ven udbrød: „Hvorlænge mon Gud vil taale det?“ mig, at jeg skulde vandre som et nyt Menneske, men — aa, om jeg havde fulgt hans Raad, om jeg havde søgt Gud da, men . . . .“

«Men nådetiden är icke förbi; sök Herren af et botfärdigt hjerta, och du skal finne frid i Jesu blod. Sök Herren! — Jesus älskar dig!» raabte han efter ham, idet han var kommen op paa Kjærren, og det atter bar afsked ned mod Baaden, som ventede for at bringe ham ombord sammen med de andre i Skibet.

„Jeg vil fortælle denne lille Hændelse,“ saa skrev den svenske Sjømandsprest, „for at hilse dig, min dyrebare Embedsbroder i New York, at dine Ord tjl denne Sjømand paa Hospitalet ikke var forgjæves, de havde rammet Hjertet, og vort Haab er, at Herren skal saa bøie dette Hjerte, saa han skal saa kjende den Fred, som overgaar al Forstand.“

*

Dagen med Krone om Panden.

—

En Dag stod jeg sammen med en Ven, en Skibsfører af ægte Sort, en helstøbt Kristen, som man saa sjelden finder paa Landjorden. Vi betragtede et Billede af en af de uhyre Atlanterhavsdampere. Talen faldt paa, hvor vanskeligt det var at faa Mandskaberne ombord paa disse Skibe til Kirke, hvordan mange af de stakkels Sømænd, som farer med Dampskibe, næsken aldrig faar Tid til at besøge et Gudshus, og min Ven udbrød: „Hvorlænge mon Gud vil taale det?“ll^

Men lad mig ikke tale om Dampskibsfolkenes Stilling, om de mange Skuffelser, jeg der har havt^ uaar Jndbydelsen kom til Helligdagssred og til Sammenkomst i (^nds Hus om

Ordet og Sakramenterne! Lad mig ikke her dvæle ved, hvor^ dan mange as disse Skibe gjerne sniger sig ud as Havnen

sent Lørdags Olsten eller Nat til Søndag eller sætter dobbel arbeidsstyrke igang sor ei at saa Søndagen i Havn! Den, som har seet^ hvordan Tilstanden er med Henfyn til Søn^ dagen paa Dampskibsslaaden, vil ikke undre sig en Døit over, at hin Kaptein ndbrød: ^Hvørlænge mon ^ud vil taale det^ Men mon dette rldraab ikke ogsaa skulde være berettiget, naar vi tænker paa Søndagshvilen og Helligholdelsen ilande Har vj aabnet vort Blik sor Forholdene omkring os, og det maa vi, saasandt Herren har faaet vise os vor Synd og vor Trang samt Naaden i Kristus Jesus, da vil vi indrømme, at Søndagens Banhelligelse i vor Tid er meget srem^ trædende, at dens Karakter som en særegen Naadens og Bel^ signelsens Dag sremsor de øvrige ngeus Dage allerede er

strøget bort i mange as europas Lande, og den mægtige Banhelligelsens Bølge har allerede naaet med sine Dønninger

hid til vore Strande. Mørkt ser det ud^ men midt i Mørket er der et Lys^ glimt. alvorlige Mænd og Kvinder over den ganske kristne Berden har seet den truende Fare sor at miste Søndagen, og l^ud være Lov og Tak, sordi disse Nøster ogsaa har sundet

et ekko her hos os. Sandelig, det gjælder Søndagen! Tusender as Sjømænd har mistet sin Søndag^ Tnsender as

Hjem snkker: ^iv os Søndagen igjen Millioner as udtærede, trætte arbeidere bærer i sit ^dre og paa siue ansigter denne Klage: ^vorsor røver J os vor Søndag^

Historien staar der og vidner om^ at Søndagen tiltrænges sor folkets Lykke og Bel^ og Oldtiden tilraaber den opslidende, al Medlidenhed glemmende, selvsyge og vindebegjærljge Nntid ,

^Tag Neb i Seilene^ sør Stat, Kirke øg alt gaar tilbunds r medens paa samme Tid (^nds herlige^ urokkelige Ord

selv

staar der og paa mangsøldige Punkter maner os til at „komme

Helligdagen ihn, saa at vi helliger denr ^

Hvad Jlden er blandt elementerne, Ornen blandt Fug^ lene^ Løven blandt Dyrene, ^nld blandt Metallerne, det er

Herrens Dag blandt ngens øvrige Dagel den er „Søldagen^

i sand Betydning, idet den spreder l^uds ords Liv og Ly^ over de andre Dage, ja den staar der i kongelig Pryd^ trod^

dens Misbrug og Forglemmelse^ og den er Dagen med

krone om Panden. Naar en Konge udsteder en Lov sor sine l^lndersaatter,

da kræves den overholdt, og vi ved, at Stras følger p^ Overtrædelsen as de verdslige Love. Der er en Lovgiver, som er Kongernes Konge og Herrernes Herre, men hvor sørgelig bliver ikke hans Lovbud overtraadt as Menneskenes Jkke mindst bliver Søndagen trampet under Fødder, skjønt vj ser paa mange Steder j l^uds Ord, hvordan Herren sormaner tjl Jagttagelse as Hviledagen. Om vi er kjendt med vor Bibel, vil vi findel at der altid for Jsraels Folk blev lagt ftor Bægt derpaa, og særlig krævedes det as Jøderne, da de var Fanger i Babylon, sordi de ved at holde Sabbats^

dagen i ^ere og Tilbedelse af den sande l^ud^ udskilte sig sra afgudsdyrkerne. Sabbaten var det store Signal mellem

^ud og hans bekjendende Folk, Hans ^iven as den var et Tegn paa hans Naade mod dem^ deres Jagttagelse af den et Tegn paa deres Lydighed mod ham. Den trofafte (^ud^

som kjendte Folkets Hjerter^ og som ogsaa gransker vore Hjerter og ser, hvordan Tilbøieligheden j dem er til at glemme hans Bnd øm Hviledagen^ taler saa indtrængende øg kjærlighedssnldt til Folket: ^Naar du holder din Fod tilbage sra Sabbaten sra at gjøre, hvad dig behager^ ..... da skal dn sørlyste dig i Herren.^ Der er Bebreidelse i disse Ord, men der er ogsaa Faderhjertets kjærlige Lokken paa Synderen. Han lover Synderen ^Forlystelse i Herren^

og Himmelens Arv. Saa stor er Sabbaten sor Herren^ og Spørgsmaalet blir: ^Hvordan er Søndagen sor os^ Des^

værre^ Søndagen er paa mange Steder øg blandt mange Kristne ligesom ribbet for al fin Hellighed! over den kan

man fætte den Klagesang, som engang lød, da Herrens Ark var salden i Filisternes Hænder: „Jehabød^ ot borttagener

Herrens Herlighed sra Jsrael!^ Har vi da Net til at sige dette om Søndagen^ Ja^ øm ikke saa meget hos os endnu, saa er der dog Lander hvor man næsten kan lede med Lys og Lygte ester Søndagen, saa ganske har den mistet sit Præg, Jeg har hørt Sjøsolkene tale om Søndagen j de tyske Havne, hvordan alt

Arbeide gaar ligesaa uftanfet da som ellers, hvordan Kirkerne er tommel hvordan det er, som slipper Satan alle sjne djæ^

velske Forlystelser løs tjfold paa den Dag. Det er, som hører vj Helvedes Lattersalver as ^læde øver, at Herrens Dag, dell Dag^ som sknlde være tjl Opbyggelse as det jndre Ljv med l^ud,

den Dag, da euds Tjenere skulde særlig kaste evangeliets fisken garu ud paa Menneskehavet sor at sange Sjæle, kun er bleven

en parisisk Søndag^ en Forlystelsens øg Letsindighedens Synden dag, eller øgsaa en Slaveriets Dag for Tufender as trællende

Arbeidere^ der maa ofre den tjl nb odelig Skade for sin Sjæl.

Den Maaden hvorpaa Søndagen skal holdes^ bestemmes as dens eiendommelige Kærakter som en hellig Dag,

Som ^nds Hus er et helligt Sted og skal bruges i Overensstemm meise med sit Bæsen^ saa er Herrens Dag en hellig Tid, og

den skal bruges i overensstemmelse med sin Hellighed. Den skal helliges, holdes hellig! Dersor maa dll holde din Fod

tilbage sra Sabbaten^ sra at trampe den under Fødder, søm Bantroen og llgndeligheden gjør. ^Holder jeg da ikke Søn^ dagen hellig^ spørger kanske mangel og vilde vel Tnsender i vort Land spørge. Nu vel^ prøv dig nøie! Du siger. ^Jeg gaar i Kirken, gaar af og lik til ^llters^ læfer en Præken hjemme, hviler fra mit jordiske ^lrbeide.^ Det kan være bra nok. Men der er mange, som helliger Halvdelen as Søndagen til ^nd og den anden Halvdel til Syndens Tjeneste.

Se paa Theateravertjssementerne sor Søndagen! Da spiller man just sine Kassestykker^ og paa den Dag drives Theatrene kanske allerbedst. ^la,, hvor mange gaar ikke til Theatrene om østenen, som om Formiddagen sad i Kirken l

er det en Helligholdelse as Søndagen^ naar man om For^ middagen deltager i gudstjenesten og tilbringer Nesten as

Dagen med verdslige Fornoielser og letsindige adspredelser^ Hvad kan man vel kalde sligt, at man om Morgenen gaar til Kirlen, men om Astenen findes disfe felvsamme Personer^ slugende de elendigste Theaterstykker^ adspredende sig paa en Koneert, hvirvlende sig i en Balsal eller deltagende i de verdsligste Selskaber^ „Nei, men du er jo resormeret i diu anskuelse as Søn^ dagen! Saa streng maa man ikke holde den!^ oil kanske

mange sige. Læs grundigt de hellige ord i esaias ^

„Naar du holder din Fod titbage sra Sabbaten fra at gjøre, hvad dig behager, saa du ikke gaar dine egne ^eie, ikke finder paa, hvad dig behager, eller fører tom Snak!" Hvad vjlde du gjøre, dersom du hørte siendtlige Kanoner tordne j vørt Land øg hørte øm en fiendtlig ^lrm^.e, som gjorde Jndsald^ Jeg tænker, at du da vilde sige: ^Lad os slaa sor vort Land!" Jkke sandt^ J alle letsjndjge fornøjelser paa Her^ rens hellige Dag, j alle Forlystelsessteder baade as sjnere og grovere ^lrt, som da aabner sjne Døre paa vjd Bæg øg lokker

med sjne pirrende avertissementer, i alle disse ^ede^ og Drikkeselskaber, som da absolut skal holdes, har du en siendtlig

^lrm^ en usynlig, mægtig Hær, som vil ødelægge Søndagen og dens Belsjgnelse sor Hjem og Hjerte.

Jeg har vandret gjennem de saakaldte c^l l^rr^r^ Nædselskamre — j Bokskabinetterne j London og Nem ^ork. Snart gaar man sorbj de rædsomste Mor^ dere, saa støder man paa Folk, der djngler j balgen eller ligger nnder Bøddeløksen, eller ogsaa ser man de gyseligste Mordredskaber fra Middelalderen. Men kunde man om Søn^ dagseftermiddagen gaa ømkring øg se, hvad der bedrives paa Forlystelsessteder^ paa Skjænkehuse, paa Sangbuler, Skjøgen huse øg Dansehuse, da vilde det blive levende Nædselskamre^ som vi^de maatte vække de Kristne til alvorlig Bøn, tjl inderligt arbeide sor at rydde bort den Helvedesmaskine, som ved Søndagens Berdsliggjørelse lægges under hvert Hjem søm under Kirke og Stat.

Første Søndag jeg var i Norge efter Hjemkomften fra ^lmerika^ kom Poftbudet med Breve. Forundret snssatte jeg fpørge: ^r det ikke Søndag idag^ „Jø vist^ svarede man mig^ ^hvordan da^ bommer der Post idag;^ sagdejeg, ^j ^lmerjka nddeles aldrig Pøften paa Søndag.^ Saa nvant var det før mig, at jeg tnaatte spørge, øm det ikke var Søndag. ^vilkaarlig tænkte jeg ved mig selv: „Kan det støre amerikanske Statssamfund være uden Pøfk Søn^ dagen, da maatte vel ogfaa det lille Norges Jndbyggere kunne være det.^ Og saa de stakkels Postbnd og Posk^ betjente! Trænger ikke de til Søndagen^ Jo, baade legeme

lig og aandelig. Her skulde den troende kristen være med og protestere as al Magt.

^Jeg har ikke havt nogen Søndag paa mange ^lar"^ sagde en Bognmand^ for os er der ingen Hjælpe da baade hellige og Syndere er os imod!^ Disse Ord skar mig i Hjertet. Hvor øste hjælper ikke de alvorlige Kriskne til^ ak

Søndagssreden bliver sørstyrret sor denne Klasse as Samsung dets Medborgere! Jeg maa prise England og Amerika igjen, thi der sinder man store Byer, hvor al Sporvogns^ og Bognmandstrafik er ftanset paa Herrens Dag, ligesom ogsaa alle Theatre sknl^e ester Loven være lukkede.

Men Søndagen er for mange en yderfk kjedelig Dag. gjælder det at flaa Tiden ihjel i almindelighed^ saa gjælder det særlig om denne Dag. Og dog, der er mange, som kan udbryde med Sangeren: ^Denne er Dagen, som Herren gjorde, lader os sryde os og glæde os i den^ David satte Pris paa den Dag, naar han siger i en Salme: ,^Min Sjæl tørster ester ^ud, ester deu levende (^ud, naar skal jeg kømme øg sremstille mig sor ^uds ansigt ^ Han havde ersaret Tørhedens Tider øg længtede ester at komme med Skaren til l^uds Hus sor der at bespises med det aandelige Manna. Blandt vore Landsmænd nde paa Bestens Prærier hørte jeg, hvordan de havde savnet Herrens Hus og de deilige**Søndagsmorgen.**

Sammenkomster om Søndagen, øg dersor ærede de den ogsaa l thj de kjendte Savnet. Hvem har nu Lyst til Herrens Dag^ Hvem ærer den ret^ Kun dell levende kristne værdsætter den ret^ thi han alene har ersaret dens Betegnelse. Se den kristelige Familie, hvor Dagen endnu staar med Krone paa! Man dvæler længer rnndt Frøkostbordet^, Familieandagten

er mere søndagslig^ der er ingen Skynding til Arbeide øg

Førretnjnger. en Salme synges^ en Bøn bedes, alle er jsørte Helligdagsskrnd. Saa gaar alle, som kan komme affted,

til ends Hus.

Fra ^rdet i den hellige Bibel fom fra Forkyndelfen og

Sakramenterne j euds Hus strømmer der aandeljge Belsjg^ nelser nd til Menigheden. Hvor skulde ikke deu tørstige

længes ester denne Kilde med Livsens Band, hvør skulde ikke Sjælen sorlyste sig j de grønne eræsgange! Du trætte

Sjæl, du hungrjge Sjælr søm har sølt dig søm i en bræn^ dende Orken j ngen, lad Søndagen fjnde dig i Herrens Hus

j Bøn øg Takfjgelfe for hans Naade, dersom dn har Anled^ njng tjl at komme derhen. Mange glemmer ogsaa, at det

gjælder at ære Herrens Dag. Det lyder: ^Naar dtt ^erer den." At du holder den j dit Hjem eller ombord j djt

Skjbr at du lader der være Søndagshvjle hjemme eller ombord, at gudsordet j Tale og Læsning, j Bøn øg Sang

lyder rjgeljgere paa den Dag, derved ærer du Herrens hel^

ljge Dag. Det er ogsaa en Bekjendelser du aflægger, uaar

du med Lyfk gaar tjl Herrens Husr idet du derved ærer Herrens Hviledag og anvender den til din Sjæls Bel.

Den troende Menighed skal jo være et helligt Præsten følk,, som sorkynder Herrens Dyder, der kaldte dem over fra

Mørket til det underfulde Lys. er der elæde øg Lyft j

Hviledagen, da maa der ogsaa være den inderlige Bøn til Herren øm, at han vil sætte os jstand til at ære Dagen paa rette Maade. Og ved vi^ at ^uds Ord er mægtigt til at gjøre vore Sjæle salige^ at Besøget i Herrens Hus paa den Dag er Sjælens øg Menighedens særlige Møde med sin ^ud og Frelser^ da vil det blive en Trang at søge at indbyde andre til at saa Del i den samme (^læde. ^aar nd paa Beifkjellene øg indbyder blinde øg halte og Krøblinger til Bryllupshuset^ kort sagt — Syndere l thi Herren, vor kjære Frelser^ har et Hjerte^ som brænder ester at faa Huset fuldt. Hvor Satan anftrenger fig sor at faa fine Tropper forøgede, hvor viktig hans Tjenere render omkring for at dryppe ^ift og Synd ind i mangens Hjerte ! Han har hundrede Tjenere og Prædikanter^

ivrjge og glødende af Tjenestelyst^ naar Krjstj Sag kanske ikke har mere end ^ øg det turde hænde, at denne ene ogsaa kun er en slap, søvnig Kristen, søm har glemt, at der staar: ,,Naab as Struben! Kommer hid til Bandene^ kommen kjøber, æder nden Penge og nden Betaling Bin og Melkl^ Faa er der i Forhold til Besolkningen især i Byerne^ som søger til (^uds Hus. Hvor er saa de mangel som Faderhjertet elsker, som Frelseren brænder ester at redde,

som engang i den hellige Daab blev lagt i hans Arme^ Hvør^ Jo, søg dem omkring i Hjemmene om Søndagen med

Aviser og Nolnaner i Hænderne, og søg dem i Sengen til Kl. l^ Middag^ søg dem soran Speilet^ pyntende sig til Astenens

Balsal^ Theater eller Selskaber, søg dem i elendighedens Bø^ liger^ søg dem i Sladrekømpløtter^ søg dem drivende om paa

^ader og Stræder^ søg dem^ søm de gaar der sorhungrende i sine Hjerter^ sordi Sjælen sulter paa Berdens Svinemask og det midt under ^nds Ords Nigdom tilhøjre og tilvenstre.

Har du æret Sabbatsdagen ved at indbyde til den andre, som kan dele glæden ^ O, dn behøver ei atfpørge: ,^Hvor skal jeg finde ^lnledninger^ Thi dn har mange omkring

dlg. en Time om Morgenen med Jndbydelse til (^uds Hnsl

en Time om østenen med ^uds Ords Læsning øg Bøn sor de forkomne, gudsforglemmende, for de fattige og slidende!

,,Der kan ogsaa læres noget as Frelsesarmeen^ tænkte jeg en Olsten, jeg sad i Nem ^ork i deres Forsamling. Jdet en as deres kvindelige Kapteiner gik forbi, spurgte jeg hende,. hvordan de knnde holde nd al denne stadige Skrig og Sang hver Dag. ,,^llt for Jefus!^ fvarede hun mig. Hvorfor ser du oste Taarerne trille ned ad Kinderne paa den solbrændte, veirbidte Sjømand, naar han kommer ind i Sjømandskirken i de sremmede Havnen Jo^ han har været ude i Maaneder, ja, kanske er ^lar gaaede hen, uden at han kunde komnle til Herrens Hus paa en Søndag

elæden øver at kunne faa sidde der paa den deilige Dag, at knnne saa lytte kil Ordets samt tilbede sammen med Skaren,

presser Taarer ud as hans Oine. Bi har Søndagen, lad ingen saa rane den fra øs, lad os ære den, og lad det kjendes i vort Hjem, i vor Omgjængelfe^ i vor Lyst til Herrens Hns^ at vi ærer den og derved vor himntelske Fader, som har skjænket delt til en Hviledag, en legemlig og aandelig Opbygs gelsesdag nnder vor Pilgrimsgang hernede. Brug din Nøst^ din Pen^ al din Jndslydelse til Fordel for Søndagens Hellig^ holdelfe. Lov for din ^ud^ at din Søndag, font du modtog

j ^lrv fra dine Forfædre, skal gaa over til esterkommerne ubeskaaret^ og lad den troende ^lok værne om den og kjæmpe

for^ at dens Pelsignelse maatte tilslyde alle Samsnndsklasser. en fremragende Kjøbmand i Nem ^ork fagde en (^ang:,,Jeg vilde sor længe siden have været et galehuslem, om det ikke havde været sor Søndagen!^ Det er jkke vanskeljgt at spore Belsjgnelsen as Søndagens Helligholdelse seet sra et

materielt Standpunkt. en Fotogras, som havde megen Søgning om Søndagen, fik Betænkeligheder ved at drive arbeidet paa

Herrens Dag. Døgs det gjaldt Jndtægtens øg det er jo for mange et Livsfpørgsmaal. Men Stemmen i Samvittigheden lod

ham ikke No. Han befluttede at holde Negnskab over sin

Jndkomsts sørst med Søndagen som arbeidsdag og dernæst med Søndagen søm Hviledag, og han fandt, at der ikke havde

været noget Tab, men heller Binding. De seks Dage velsigner Herren sremdeles, saa dell syvende

kan holdes hellig. Hors h^ad Herren siger i sit Ord. ssHar du Lyst til Sabbatens da skal dn^ sorlyste dig i Herren.^

^lt drikke as Verdens Lystebæger bringer vistnok en brændende

Tørst ester meres men den er suld as Kvals Lidelses rtlykke øg nro, indtil alt er prøvet, øg man staar igjen som en

udbrændt Vulkan. Hvor ganske sorskjelligt med Lysten til Herrens Dag og hans Ord ! Det maa være kjedeligt, rasende

kjedeligt — som Berden udtrykker sig — at være en Kristen, gaa i Kirke, hænge over Bibelen o. s. v. Saa mener Berden, sordi den er aldeles udensor Begribelsen her. Men hellig^ holder vi Hviledagen paa den rette Maade, ærer vi vor Fader ved dell, og er den vor Lyst, da skal ^ud mere og mere ved

sin Hellig ^land aabenbare sig sor oss og vi skal sorstaa

Diseiplenes Ord. ,,Var ikke vore Hjerter brændende i os,

da vi vandrede med ham paa Veien^ Jas mærk: Jo mere l^læde pi har i at tjene ^ud, desto mere ^læde skal vi finde

j det og skal sande sor hver Dag mere: ,,Her er det godt at være!^ Jas det er godt at holde sig nær til ^ud.

Og dersøm du hølder Søndagen hellig og æret, da lover Herren^ at han vil lade dig sare srem over Jordens Høie. Du skal ikke beskjæmmes i din Lydighed, selv øm det kunde se ud saa mangen l^ang. Det var en haard Prøve sor en Ben as mig at se Skib paa Skib heise Seil og sætte Kursen sor Havets medens han laa stille, da det var Søndag^ endnu haardere blev Prøven^ da han sjk Modvind og maatte ligge ^ Dage længere i Havn. Men det viste sig ved Neisens

ende^ at Herren ikke havde glemt sine Løster. Skibet kom nogle Dage senere end de andre til Bestemmelsesstedet^ men Frag^

terne havde steget i de saa Dage saaledes^ at han tjente Tusender mere end de andrew der lettede ^lnker paa Herrens hellige Dag. Han skal lade dig sare frem over Jordens Høie l der^ ved menes^ at du ikke alene skal være tryg i Herrens Haande men det betegner ogsaa stor færdighed og Fremgang. Det blev sagt om Jsrael^ naar Herren førte dem i Trinmf ud af Egypten. Bi har et Maal, og det er den evige Sabbats^ hvile. Hvis (^ud ved fin Naade sætter os istand til at leve j Berden og dog ikke som Berden, og skjænker os at leve saa, at vi ikke hindres af nogets men ved Herrens Kraft j Ord og Sakramenter føres frem paa vor Neise henimod Himmelen, da lader han os sare srem over Jordens Høie. Herren vil hjælpe os til at vinde frem. Hver Søndag skal yde os Krast i vort matte Sindl den skal bringe os ftorre Lyst og Længsel^ og den skulde være en Mærkedag^ som havde bragt os nærmere Himmelen.

Herren sparer ikke paa sine Løster til dem^ som ærer hans Dag. ,,Jeg vil lade dig æde Jakobs^ din Faders ^lrv^ heder det. ^llle Pagtens Belsignelser og a!le Kanaans her^ lige Produkter, hvilket var et Forbillede paa det evige Kanaan^ ^nnem ^raat ^ ^rand. ^menes hermed. Den Troendes Arv er ikke alene, hvad han skal faa hinsides, men han skal fødes med den nu. Han skal fødes med det herlige Haab om Salighed hos Gud. Hernede nyder han stundevis Forsmagen paa de salige Retter hinsides.

Herrens Mund har talt. Har han skuffet nogensinde? Tro ham og fly til ham, fra hvem denne store Kjærlighed strømmer, som har favnet dig, og som vil savne alle. Haabet om Arven hisset, den Sabbatshvile, som venter, hvor skulde det ikke løse os, hvor skulde det ikke gjøre os brændende i Aanden, hvor skulde det ikke opflamme i os Lysten tjl at tjene ham, som har tjent os med sit Blod paa Korsets Træ! Lad Søndagen ret blive Herrens Dag for os baade ombord paa dit Skib og i Land, saa at alle hans store Løfter og Naadegaver maatte tilflyde os, og Gud gjve, at vj engang af Naade maatte faa arve Sabbatshvilen hisfet!

*